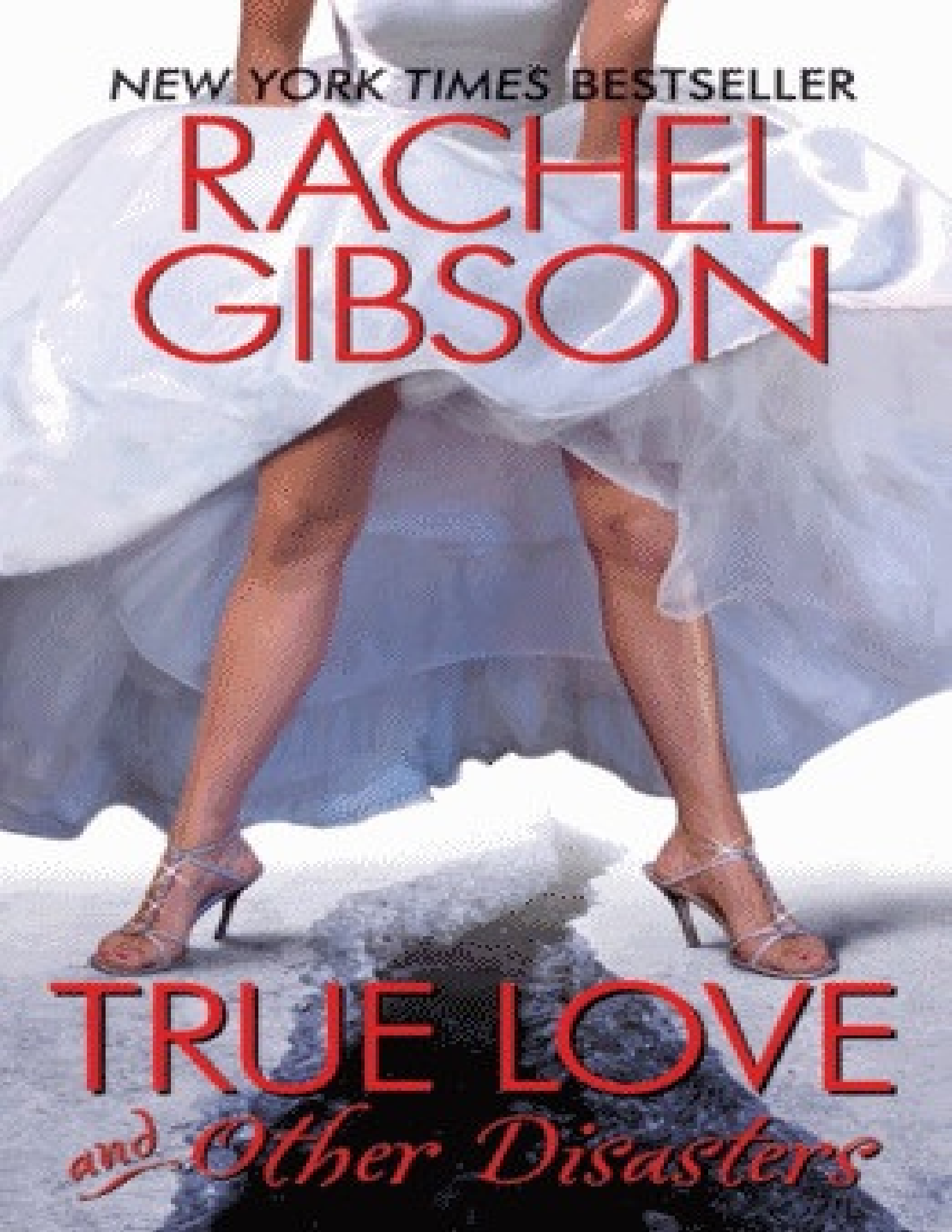
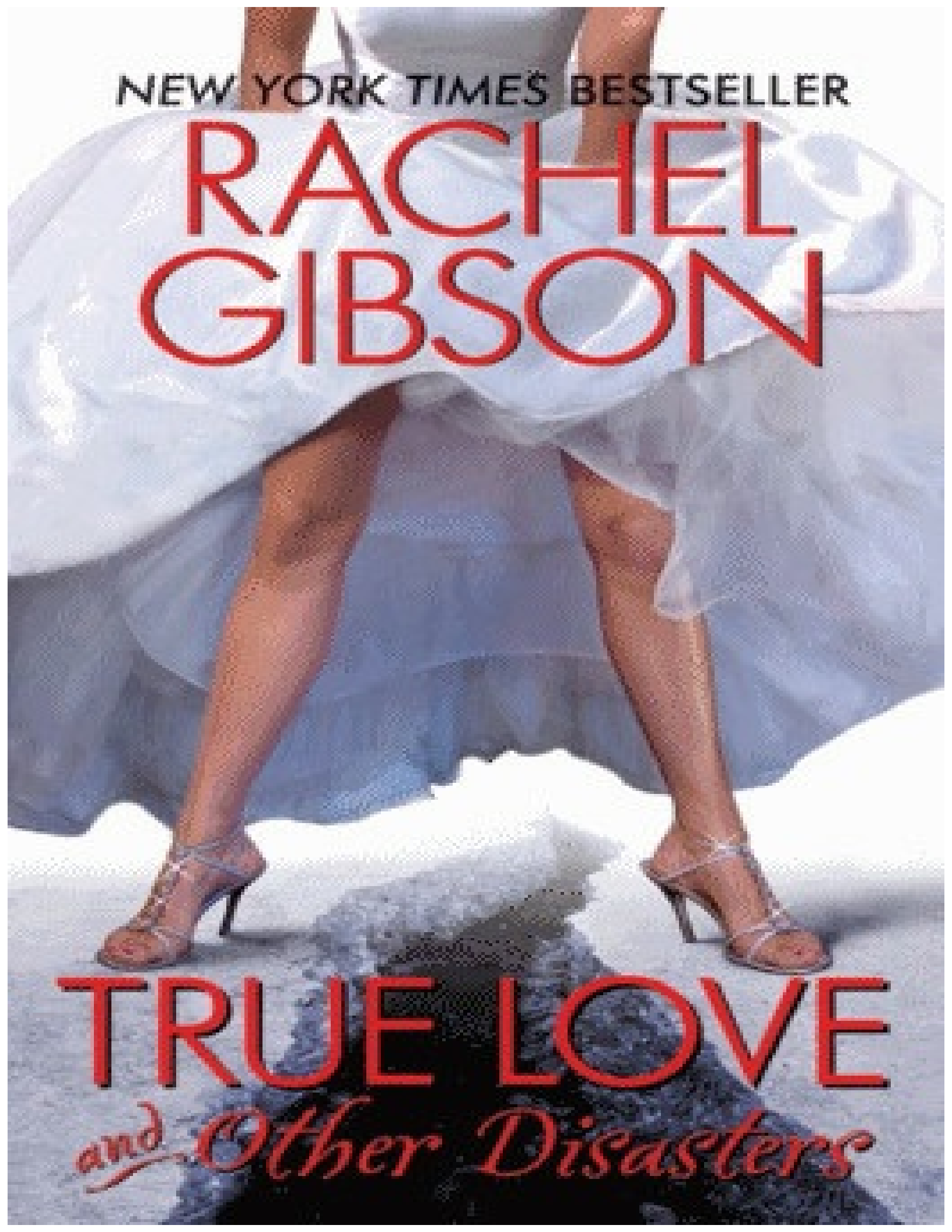

A woman in a white wedding dress and high heels is walking on a snowy path. The dress is voluminous and white, and the high heels are silver. The path is covered in snow, and the background is a soft, out-of-focus white.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

RACHEL
GIBSON

TRUE LOVE
and Other Disasters

The background of the book cover is a photograph of a person's legs from the knees down, wearing a voluminous, light blue or white ruffled skirt and strappy high-heeled sandals. The person is standing on a light-colored, possibly snowy or sandy, surface. The text is overlaid on this image.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

RACHEL
GIBSON

TRUE LOVE
and Other Disasters

THẨM HỌA TÌNH

RACHEL GIBSON

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG 1

Đêm trước đám tang của Virgil Duffy, một cơn bão ghiền nát Puget Sound. Nhưng đến sáng hôm sau, mây đen đã tan hết, để lại tầm nhìn xuống vịnh Elliott và quang cảnh ngoạn mục của trung tâm thành phố Seattle.

Ánh sáng mặt trời cắt ngang qua khu điền trang và xuyên vào những cửa sổ cao chót vót. Một số những khách mời thật lòng thương tiếc ông khi ông ra đi, số khác thì đang tự hỏi phải chăng ông đã lên trời và kiểm soát luôn cả những đám mây xám lừng danh của tiết tháng Tư. Họ lấy làm lạ với việc ông đã có thể kiểm soát luôn người vợ trẻ, mà hầu hết là họ đều hiểu kì với việc cô ta định làm gì với đồng tiền và đội bóng khúc côn cầu NHL mà cô ta vừa mới được thừa kế.

Tyson Savage thì lấy làm lạ với chính mình. Những giọng nói ào ra từ phòng khách át đi âm thanh của đôi giày hiệu Hugo Boss mà anh đang mang khi anh bước ngang qua sảnh bằng gỗ ở lối vào. Anh đã có cảm giác tệ hại rằng góa phụ Duffy đang chặn đứng mọi cơ may của anh với mùa giải. Cái cảm giác tệ hại này đang siết chặt cổ anh với cái nút thắt cà vạt.

Ty đi qua hai cánh cửa và bước vào một căn phòng lớn sắc mùi gỗ đắt tiền và xa hoa. Anh đã làm hư một vài đồng đội, khắc nhỗ, đánh bóng tên tuổi và có một chút không thoải mái trong một Seattle cao quý. Anh chàng hậu vệ Sam Leclair vừa lãnh một bên mắt đen thui từ trận đấu với Avalanche tuần trước. Dẫn đến hậu quả là một quả phạt đền kéo dài 5 phút. Ty không phải là kẻ có thể kìm hãm được cái phần ưa chống đối của mình. Anh cũng nổi danh là một kẻ phớt lờ mọi luật lệ. Nhưng không giống Sam, anh không phải là một kẻ nóng nảy. Chỉ ba ngày trước trận chung kết, mọi chuyện trở nên tệ hại một cách chết tiệt hơn.

Ty dừng lại ngay khi vừa bước vào trong, anh nhìn chăm chú ngang qua căn phòng và ghim lại trên khung cửa sổ ngập tràn ánh nắng của Virgil. Cho dù mặt trời không toả sáng trên mái tóc vàng óng của cô, Mrs. Duffy vẫn vô cùng nổi bật giữa những kẻ than khóc xung quanh. Cô mặc một bộ đầm đen với tay áo dài vừa đến khuỷu tay và gấu váy thì vừa chạm đến đầu gối. Nó chỉ là một bộ đầm đơn giản như bất cứ cái nào khác nhưng sự giản dị như muốn trào ra khỏi thân hình khó tin đó.

Ty chưa bao giờ gặp Mrs. Duffy trước đây. Cách đó vài tiếng tại nhà thờ St.James là lần đầu tiên anh thấy cô ngoài đời thực mặc dù anh đã nghe rất nhiều về cô. Mọi người đều *nghe* về

triệu phú và cô vợ bé nhỏ. Anh nghe được rằng vài năm trước nàng quả phụ đã phải trải qua rất nhiều khó khăn để săn đuổi một kẻ giàu có, một tên già cỗi, cô đã từng là một vũ nữ thoát y ở Vegas. Theo những chuyện phiếm anh nghe được thì một đêm khi cô đang đứng trên những gót giày bằng acrylic, chính Hugh Hefner bước vào câu lạc bộ và phát hiện ra cô trên sàn diễn. Ông đưa cô lên tạp chí của mình và mười hai tháng sau, biến cô trở thành tình nhân của mình trong năm đó. Ty chưa từng nghe làm thế nào cô gặp Virgil, nhưng việc hai người họ gặp nhau như thế nào không đáng để quan tâm. Tên già đang hấp hối và để lại cho cộng sự của ông một kẻ đào mỏ. Một của một chuỗi những thứ chết tiệt.

Tại sân vận động Key người ta xì xào rằng Virgil bị một cơn đột quỵ khi đang cố gắng làm hài lòng người vợ trẻ trên giường. Người ta đồn rằng lão đứng tim và chết với một gương mặt tràn đầy thỏa mãn. Người làm dịch vụ tang lễ cũng không che dấu được nó, và lão già được đưa vào lò thiêu trong trạng thái hưng tình và một nụ cười thỏa mãn.

Ty không quan tâm dư luận, và anh cũng không quan tâm người ta làm gì hay làm với ai. Dù nó xấu hay tốt, hay cả hai thứ đó. Cho đến giờ cũng vậy. Anh chỉ mới kí hợp đồng với đội Seattle Chinook, một phần vì khoản tiền mà lão già đã đề nghị với anh, nhưng hầu hết là vì chức thủ quân và nhắm đến cup Lord Stanley. Cả anh và Virgil đều muốn cái cup đó, nhưng với những động cơ khác nhau. Virgil chỉ muốn có gì đó để khoe khoang với lũ bạn giàu có của hắn. Ty thì muốn có gì đó để chứng tỏ với thế giới: anh tốt hơn cha anh, Pavel Savage vĩ đại. Chiếc cup đã lảng tránh cả hai, nhưng Ty là người duy nhất cần luôn kiên trì theo đuổi nó. Hoặc ít nhất anh đã luôn toàn tâm toàn ý theo đuổi nó cho đến khi Duffy nghèo ngay trước trận chung kết và phó thác cả đội cho hư vô - cô vợ bé nhỏ với mái tóc vàng. Đột nhiên cơ hội để Ty giành được chiến lợi phẩm cao quý nhất tại NHL lại đang dưới quyền sinh sát của cô nàng này.

“Hey, Saint”, Daniel Holstrom gọi to khi anh lại gần.

Ty bị gọi là “Saint” từ khi anh chỉ mới là một tân binh non choẹt, đó là sau một đêm ăn chơi trác táng, hôm sau anh thi đấu như cút. Khi huấn luyện viên rầy la anh, Ty khẳng định ông như một con rệp bệnh hoạn. “Cậu y như cha của cậu vậy”, huấn luyện viên nói với một cái lắc đầu chán nản. “Một tên thánh chết tiệt”. Ty đã luôn cố gắng và đôi khi không cố để gây dựng lại thanh danh từ lúc đó.

(*Trong tiếng Anh *Saint* nghĩa là *thánh*)

Anh nhìn vào mắt đồng đội qua bờ vai cương nghị. “ Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Tốt. Cậu đã chia buồn với Mrs. Duffy chưa nhỉ?”

“Chưa”

“Cậu có nghĩ Virgil thực sự chết trong lúc đang lên giường với vợ mình không? Ông ta là cái giống gì vậy? Chín mươi tuổi?”

“Tám mươi mốt”

“Một gã tám mươi mốt tuổi mà vẫn có thể dựng đứng nó lên được sao?”

Daniel lắc đầu. “Sam nghĩ cô ấy quá nóng bỏng đến chết đi được, nhưng thực sự thì tớ nghi ngờ khả năng cô ấy có thể làm gì với *cái* già cỗi đó.” Anh dừng lại để nghiên cứu các cửa sổ nhỏ như không thể tin được những cái đang diễn ra trong đầu mình. “Cô ta thực sự *nóng bốc khới*”

“Virgil chắc hẳn phải dùng thuốc nhỉ?”

Cha của Ty đã năm mươi tuổi và vẫn làm tốt việc đó như một thanh niên, hoặc là ông chỉ nói như vậy. Viagra đã mang rất nhiều đàn ông trở lại với đời sống tình dục của họ.

“Thật đấy. Chẳng phải Hefner đã tám mươi và vẫn quan hệ tình dục sao?”

Hoặc là lão đã khẳng định như vậy. Ty mở khuy áo khoác. “Gặp lại các cậu sau”, anh nói và di chuyển qua đám đông được sắp xếp theo độ tuổi từ già cả tầm thường cho đến một vài thanh thiếu niên đang thì thào trong góc. Khi tiến thẳng về phía quý bà Duffy “nóng bỏng” anh chào hỏi vài người, những gã trông bóng bẩy và một chút mọi rợ ẩn trong những bộ vest được thiết kế.

Anh dừng lại và đưa tay ra trước cô. “Tôi rất tiếc cho sự mất mát của cô

“Cám ơn”. Một nếp nhăn thoáng qua trên vầng trán mịn màng khi và cô ngược nhìn anh bằng đôi mắt màu lục bảo to tròn. Cô thậm chí còn xinh đẹp hơn và trông trẻ hơn. Cô bắt tay anh; da của cô thật mềm mại và những ngón tay của cô mát lạnh. “Anh là thủ quân đội bóng của Virgil. Ông ấy luôn khen ngợi anh.”

Bây giờ là đội bóng của cô, và cô định làm gì với nó thật khó mà đoán được. Anh đã nghe rằng cô có ý định bán nó. Anh hy vọng nó là thật và xảy ra sớm.

Ty thả tay cô ra. “Virgil là một người tuyệt vời.” Kẻ mà tất cả mọi người đều biết đó là sự giả dối. Giống như nhiều kẻ cực kỳ giàu có khác Virgil thực sự là một tên khốn. Nhưng Ty vẫn cố

xoay xở với lão vì họ có cùng một mục đích. “Tôi thích những cuộc trò chuyện của chúng tôi về khúc côn cầu.” Virgil có thể đã tám mươi một tuổi nhưng đầu óc lão vẫn luôn rất sắc sảo và lão hiểu biết về khúc côn cầu hơn rất nhiều các cầu thủ.

Một nụ cười uốn lượn trên đôi môi đầy đặn mời mọc của cô “Vâng, ông ấy yêu nó.”

Cô trang điểm sơ xài, điều này khiến anh ngạc nhiên về nghề nghiệp trước đây của cô. Anh chưa từng gặp một cô nàng nào mà không yêu thích việc trang điểm. “Xin hãy cho tôi biết nếu có điều gì mà tôi hay ai đó có thể giúp nhé.” Anh không nói thật lòng, nhưng với cương vị thủ quân của đội bóng, anh biết mình nên đề nghị cho phải phép.

“Cám ơn anh”

Con trai của Virgil bước tới và thì thầm điều gì đó vào tai nàng quả phụ. Ty đã gặp Landon Duffy vài dịp và không thể nói là anh thích hẳn lắm. Hẳn nhẩn tâm và tham lam hết như Virgil, nhưng không có chút sức hấp dẫn nào để có được sự thành công như cha của hắn.

Nàng quả phụ cười ngượng ngịu và vai cô thẳng đơ. Một tia nhìn giận giữ thoáng qua đôi mắt màu lục bảo của cô. “Cám ơn đã đến, Mr. Savage.” Như nhiều người Mỹ khác, cô phát âm sai tên của anh. Đó không phải là *savage* (*kẻ man rợ), như trong *beast* (*thú tính). Nó được phát âm là Sah-vahge.

Ty nhìn về hướng của cô và dờn bước ra xa, anh tự hỏi không biết Landon vừa nói gì. Nhưng rõ ràng là cô ta không thích nó. Ánh nhìn của anh trượt xuống mái tóc vàng đến cái vật tròn tròn xinh đẹp ẩn trong chiếc đầm đen kiểu giản dị trông giống như bao cái khác nhưng lại rất nổi bật. Anh tự hỏi nếu con trai của Virgil gạ gẫm ăn nằm với cô, điều đó cũng không phải việc của anh. Ty còn nhiều thứ quan trọng khác cần phải lo nghĩ hơn. Cụ thể là trận đấu vào thứ năm tuần này tại Vancouver họ sẽ phải đương đầu với hai mối đe dọa từ cặp song sinh nhà Sedin trong trận khai mạc vòng chung kết. Cho đến ba tháng trước đây, Ty vẫn đang là thủ quân của đội Canucks, và anh biết rõ hơn ai hết rằng không nên đánh giá thấp những tên đến từ Thụy Điển. Một khi đã vào trận, họ thực sự là một cơn ác mộng tồi tệ nhất của hàng hậu vệ.

“Cậu có xem hình không?”

Ty chuyển tia nhìn từ cái móng tròn lẳn của nàng quả phụ qua đồng đội, trung tâm của mọi rắc rối chết tiệt - Sam Leclair.

“Không”. Anh không cần phải hỏi đó là hình gì. Anh biết và cũng chưa bao giờ đủ hứng thú

để ngó đến chúng.

“Bộ ngực đó là thật đấy.” Cười toét miệng, Sam thêm vào, “Không phải tôi đã tự thân kiểm nghiệm rồi đâu.” Anh cố tỏ vẻ ngây ngô nhưng cặp mắt đen tinh ranh đã tố cáo anh.

“Dĩ nhiên là không.”

“Cậu có nghĩ chúng ta có thể mời cô ấy đến Playboy Manison không?”

“Chào, mai gặp” Ty vừa cười vừa nói và đi về phía cửa ra vào. Anh bước qua khỏi hai cánh cửa khổng lồ như cửa một lâu đài bằng gạch nung và một làn hơi lạnh lướt qua mặt anh. Anh dừng lại để cài lại cúc áo khoác và giọng nói của nàng quả phụ Duffy vọng đến nhẹ nhàng như gió thoảng.

“Đương nhiên là con muốn gặp rồi,” cô ấy nói. “Nhưng bây giờ không thích hợp”

Ty thoáng liếc thấy cô đứng cách vài feet và quay lưng về phía anh. “Mẹ biết con yêu mẹ mà. Con không muốn tranh cãi bây giờ.” Cô khẽ lắc đầu và tóc cô lượn lờ ở giữa lưng. “Ngay bây giờ thì không thể được, nhưng con sẽ đến gặp mẹ ngay khi có thể.”

Cô đi vào nhà và Ty tiếp tục bước theo hướng của mình. Anh không lấy làm ngạc nhiên khi nghe giống như Mrs. Duffy đang nói chuyện với nhân tình. Dĩ nhiên là cô phải như vậy rồi. Cô đã cưới một lão già. Một lão già chỉ có thể cho cô đội bóng khúc côn cầu của lão ta.

(Vì danh xưng trong tiếng Anh chỉ có "You" và "I" nên anh nhầm là cô đang nói với người yêu)*

Ty không thích nghĩ về tất cả những thứ mà có thể vặn xéo cơ hội của anh đến với chiếc cup, nhưng dĩ nhiên nó luôn là điều đầu tiên và trước nhất trong tâm trí anh. Cái chết của Virgil không thể đúng vào thời điểm nào tệ hơn được nữa. Bất kể sự không chắc chắn nào cũng có thể và sẽ ảnh hưởng đến các cầu thủ, và không biết ai sẽ mua đội bóng hay những thay đổi gì mà người chủ mới sẽ áp đặt lên. Một dấu chấm hỏi lớn như một cái rìu đang treo lủng lẳng trên đầu họ. Nhưng tệ hơn tất cả sự không chắc chắn này là những suy nghĩ của người mà từ một vũ nữ thoát y trở thành một vô vợ bé bỏng và nay là một người vợ được mọi người thêm muốn. Vậy là quá đủ chua cay cho cái cổ vốn đã bị gông cùm của anh thêm một chút khó khăn hơn.

Khi anh đến chiếc BMW màu đen, Ty tổng mọi thứ ra khỏi não bộ nhưng khổ nỗi hình ảnh cuối cùng vẫn cứ ám ảnh anh. Anh cố tổng khứ nàng nàng quả phụ của Virgil, sự chuyển nhượng và trận đấu sắp tới ra khỏi đầu anh. Và anh đã không còn lo lắng về các kế hoạch của

nàng quả phụ hay trận đấu với Canuck trong một vài giờ.

Trong suốt cuộc đời mình, Ty luôn cố gắng để điều khiển phần Savage hoang dại và bốc đồng, cái mà có thể dẫn anh tới những rắc rối. Nhưng có một điểm yếu khiến anh thường phải buông xuôi. Ty yêu những chiếc xe đẹp.

Anh trượt vào bên trong chiếc ghế da mềm mại và khởi động chiếc M6. Anh cài số, tiếng gầm gừ trầm thấp của động cơ V-10, 5.0 – liter xuyên qua da anh khi anh đẩy gọng kính hiệu Ray-Ban lên trên song mũi. Cặp thấu kính che chở cho mắt anh khỏi ánh nắng chiều khi anh vượt qua cánh cổng chính và thẳng tiến đến Paulsbo. Anh khai hoả động cơ 500 mã lực và đi một chặng đường dài về nhà.

Faith Duffy gấp nắp điện thoại và trái ánh nhìn ra thảm cỏ màu xanh lục, cẩn thận nhìn quanh mảnh vườn và những vòi phun nước. Điều cuối cùng cô cần bây giờ là gặp mẹ. Cuộc sống của cô đã quá hỗn độn và kinh khủng, và Valerie Augustine thực sự là một cái lỗ đen của vũ trụ cảm xúc.

Ánh mắt cô lơ đãng qua dòng nước sôi động của vịnh Elliot, cô vòng cánh tay ngang ngực và ôm lấy bờ vai để ngăn bớt làn gió lạnh thổi qua làm tóc cô dính chặt lấy khuôn mặt. Đêm trước cô mơ thấy mình lại đang làm việc ở Aphrodite. Mơ thấy mái tóc dài cuồng loạn thể hiện tài năng của cô khi *Slice of Your Pie* của *Motile Crue* nghiền nát giọng người dẫn chương trình trên sân khấu chính bên trong câu lạc bộ vũ thoát y. Trong giấc mơ, những tia laser màu hồng quét ngang đôi chân dài và gót giày 6 inches bằng acrylic của cô khi cô trượt bàn tay chậm rãi xuống cái bụng phẳng lì. Lòng bàn tay quét nhẹ qua đáy quần, những ngón tay bám chặt lấy thành ghế giữa hai bắp đùi trần của cô.

Faith ghét giấc mơ đó. Cô ghét cái sự hoang mang và đầu nút của nỗi sợ vẫn luôn bị bỏ sót lại đâu đó trong dạ dày của cô. Cô đã không mơ về nó lâu rồi, nhưng nó vẫn luôn luôn giống như vậy. Cô luôn luôn quần quai trên ghế, từ từ uốn cong lưng hướng đầu xuống dưới sân sân khấu trong khi tay cô mở những nút của cái áo cánh bé xiu. Tia sáng màu hồng cắt ngang qua cô khi cô giữ thẳng lưng trên ghế và giơ cao một chân lên. Cô lướt một bàn chân xuống những anh chàng khờ khạo của cô khi bộ ngực to lớn của cô đổ tràn ra ngoài và nhăm nhe rơi ra khỏi chiếc áo lót nửa ngực bằng chất dẻo. Như mọi khi, những người đàn ông đứng thành hàng quanh mép sân khấu, nhìn cô với ánh mắt thèm khát và miệng chảy rãi.

“Layla” họ reo hò nghệ danh của cô và vùng tiền đang kẹp chặt trong những nắm tay.

Trong giấc mơ, một nụ cười theo kiểu em – biết – anh- muốn- em uốn cong vành môi cô khi *Vince Neil và những chàng trai* hát về một nụ cười ngọt ngào và những miếng bánh. Trong câu lạc bộ của các quý ông, phô bày sự trần trụi của Las Vegas, Faith chống một tay lên sàn bên cạnh đầu cô và thực hiện một bước nhảy hoàn hảo cho đến khi cô đứng với hai chân dang rộng bằng vai. Cô vừa lắc hông vừa thả áo xuống một bên và từ phía eo uốn cong về phía trước. Cô trượt cái váy kẻ sọc nhỏ xíu xuống bắp đùi và căng chân dài miên man, cô rút ra từ cái áo đang mặc một chuỗi màu đỏ phù hợp với áo ngực của cô. Tiếng bass dồn dập và tiếng trống đập mạnh sân khấu dưới gót giày acrylic khi cô bước ra trong trí tưởng tượng của bao người đàn ông, cảm dỗ họ đào sâu vào ví của mình và giao nộp số tiền mặt.

Giấc mơ luôn luôn kết thúc giống nhau. Chỗ cất tiền của cô luôn bốc hơi như ảo ảnh và cô luôn giật mình thức giấc với những hơi thở khó nhọc. Nỗi lo âu đập mạnh nơi ngực và cướp đi hơi thở của cô. Và như mọi khi, cô lại cảm thấy mình giống như một cô gái bé nhỏ bất lực. Cô đơn và sợ hãi.

Những người phụ nữ tuyên bố rằng họ thích nhịn đói và chắc những vũ nữ thoát y chưa bao giờ phải ngó đến chuyện đó. Họ chắc chắn chưa bao giờ ăn năm bữa hot dog một tuần bởi vì chúng rẻ. Chắc là họ cũng chưa bao giờ mơ tưởng về một bàn của Big Macs với khoai tây chiên và khuôn bánh nhỏ phủ đầy kem brulee.

Faith xoay mặt hướng về phía hơi lạnh và thở thật sâu. Cô nên vào trong. Thật là khiếm nhã khi bỏ bê những người bạn của Virgil tại nơi an nghỉ của ông, nhưng hầu hết bọn họ chưa bao giờ thực sự ưa cô. Giống như gia đình của ông vậy – Phải, tất cả bọn họ có thể xuống địa ngục. Mỗi kẻ trong bọn họ. Không chỉ ngày hôm nay, mà là tất cả các ngày, họ xứng đáng với cảm giác đau đớn.

Virgil đã đi rồi. Cô vẫn không thể tin được điều đó. Chỉ một tuần trước, ông vẫn còn đang kể những câu chuyện của cô với tất cả sự kinh ngạc mà ông đã trải qua trong suốt cuộc đời. Và bây giờ...

Bây giờ ông đã ra đi và cô cảm thấy cô đơn khủng khiếp. Cô hoang mang và kiệt quệ từ việc mất đi người chồng và cũng là người bạn thân nhất mà cô chưa bao giờ biết đến. Cô biết rằng một vài người không ưa Virgil. Ở tuổi tám mươi một, ông đã tạo ra rất nhiều kẻ thù. Nhưng ông rất tốt với cô, đặc biệt là thời gian khi mà cô còn không đối xử tốt với chính bản thân mình.

Ngay cả sau khi đã chết, ông vẫn còn tốt với cô. Virgil đã cho đi một sự hào phóng phi thường, số lượng lớn bất động sản của ông được trao cho đứa con duy nhất của ông, Landon,

ba đứa nhóc của Landon và tám người cháu khác. Nhưng ông để lại cho Faith dãy nhà ở Seattle, năm mươi triệu dollard trong ngân hàng, và đội khúc côn cầu của ông.

Một nụ cười được nâng lên trên môi khi cô nghĩ rằng gia đình của ông chắc phải bực mình với cô đến thế nào. Cô chắc rằng tất cả bọn họ đều nghĩ rằng cô đã mưu đồ và nhắm mắt làm ngơ để đặt tay mình lên đồng tiền của họ. Rằng cô đã dùng tình dục để đổi lấy đội bóng khúc côn cầu, nhưng sự thực thì Virgil biết rõ cô không quan tâm đến đội bóng. Cô không rành thể thao và cũng bị sốc như những người khác khi biết rằng Virgil để Chinooks lại cho cô. Cô ngờ rằng Virgil làm vậy bởi vì Landon chưa bao giờ che dấu bí mật về những việc hăn mong muốn khi đã kế thừa đội bóng. Một khi hăn đã làm chủ Chinooks, Faith biết cô sẽ bị triệt mọi đường sống. Điều đó thực sự rất khó khăn đối với cô. Cô không có hứng thú gì với môn khúc côn cầu. Chắc chắn là vậy, cô đã từng đi xem một vài trận đấu với chồng nhưng cô thực sự không chú ý mấy tới hoạt động trên sân băng. Cô dành thời gian có mặt để xoa dịu Duffy hay cúi gắt và nhìn qua ống nhòm những bộ đồ bảo hộ góm ghiếc và những tên say xỉn ngó ngẩn ở hàng ghế dưới. Vào một đêm tốt lành nào đó ở Key Arena cô còn có thể nhìn thấy một tên say ngu ngốc nào đó mặc đồ bảo hộ góm ghiếc.

Không giống Faith, Landon có nhiều hứng thú hơn tới các trận đấu và vẫn luôn đếm ngược từng ngày cho đến khi hăn có thể đặt tay lên đội bóng. Sở hữu một đội bóng chuyên nghiệp là biểu hiện của sự cực kì giàu có. Là thành viên trong một câu lạc bộ hạng sang chỉ dành riêng cho người giàu mà Landon rất cần. Cha hăn đã từ chối để hăn trở thành một hội viên trong đó.

Landon có thể là người con duy nhất của Landon, nhưng họ khinh miệt lẫn nhau. Landon chưa bao giờ chịu che đậy sự bất mãn của mình với cuộc sống của Virgil hay sự căm ghét của hăn với người vợ thứ năm của Virgil, Faith.

Cô bước xuống tấm thảm dài của căn phòng ở lầu trên và bước vào phòng ngủ nơi cô đã chia sẻ với Virgil. Một vài người của công ty di dời nhà đang đóng gói quần áo của cô vào những cái thùng khi một trong những luật sư của Landon đang lượn lờ để chắc chắn rằng Faith không lấy bất cứ thứ gì không thuộc về cô. Cô làm ngơ những người đang dọn dẹp và vuốt tay qua lưng ghế bằng da thuộc đã mòn của Virgil. Chỗ ngồi đã bị lõm xuống sau nhiều năm sử dụng và cái kính đọc sách của Virgil nằm trên bàn, trên chốc một quyển sách mà ông đang đọc vào cái tối ông mất. Dickens, vì Virgil có một sự đồng cảm với David Copperfield.

Tối hôm đó, năm ngày trước, cô đang ườn ra trong cái ghế bên cạnh chồng cô và xem chương trình chiếu lại của *Top Chef*. Trên TV, khi Pama đã đánh giá món *amuse-bouche* ngon nhất, Virgil đột ngột thở mạnh. Cô nhìn qua xem xét ông. “Anh ổn chứ?” Cô hỏi.

“Anh cảm thấy không khoẻ lắm” Ông đặt sách và kính sang một bên và đưa một bàn tay lên xương ức của ông. “Anh nghĩ là anh sẽ đi ngủ đây”.

Faith đặt cái remote xuống, nhưng trước khi cô có thể đứng lên để giúp ông, ông bỗng sụp xuống phía trước và thở hổn hển, bàn tay già tuổi của ông rơi xuống đùi.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh. Lúc đội cấp cứu đến Virgil đã đi rồi. Và thay vì gia đình của ông phải biết ơn vì ông đã không chết trong cô đơn, họ lại ghét cô thậm chí nhiều hơn vì đã ở đó vào những giây phút cuối cùng.

Faith bước vào phòng ngủ và chộp lấy cái va li hiệu Louis Vuiton, cô bỏ vào một vài bộ đồ để thay đổi và nữ trang mà Virgil đã mua cho cô trong 5 năm kết hôn.

“Tôi cần phải kiểm tra nó” Luật sư của Landon lên tiếng khi ông ta bước vào phòng.

Faith cũng có một vài luật sư riêng. “Ông cần phải có giấy phép” cô nói khi đi qua ông, và ông không cố để ngăn cô lại.

Faith đã quanh quẩn quá nhiều nỗi sợ hãi thực sự để bị dọa dẫm bởi một trong những tên hách dịch của Landon. Trên đường ra phòng khách, cô chộp lấy cái áo choàng hiệu Valentino màu đen. Cô thả cuốn David Copperfield vào cái túi hiệu Hermes và ngẩng cao đầu đi về phía trước nhà. Cô có thể đi bằng lối cửa sau, lối đi của những người giúp việc và cứu chính mình khỏi việc sắp chạm phải gia đình của Virgil, nhưng cô không làm việc đó. Cô không lén đi như thể cô đã làm điều gì sai. Đứng trên đầu cầu thang, cô nhét cánh tay mình vào ống tay áo khoác và cười khi cô nhớ sự tranh luận triền miên của cô với Virgil. Ông luôn muốn cô mặc áo khoác lông chồn hoặc da cáo màu mận, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy thoải mái với chúng. Không ngay cả khi ông chỉ ra rằng cô là một kẻ đạo đức giả bởi vì cô mặt đồ làm bằng da thuộc. Điều đó đúng. Cô yêu đồ da. Mặc dù trong những ngày này, cô đã cố để cải thiện thị hiếu và tiết chế lại. Những điều mà mẹ cô cũng chưa hề biết đến.

Khi cô bước xuống cầu thang dài và quanh co, cô cố ép ra một nụ cười trên mặt. Cô chào tạm biệt với một vài người bạn của Virgil, những người đã tử tế với cô và sau đó lướt ra ngoài

cửa chính.

Tương lai của cô đã mở ra. Cô đã ba mươi tuổi và có thể làm bất cứ thứ gì mình muốn. Cô có thể đến trường hoặc dành một vài năm nghỉ ngơi nhàn nhã trên một bãi biển ấm nào đó.

Cô nhìn lại biệt thự Three-story brick nơi cô đã sống với Virgil trong suốt 5 năm kết hôn. Cô có một cuộc sống tốt đẹp với Virgil. Ông đã chăm sóc cô và lần đầu tiên trong cuộc đời cô không phải chăm sóc cho chính mình. Cô đã được thư giãn. Được thở và vui đùa mà không phải lo lắng về sự sinh tồn.

“Tạm biệt” cô thì thầm, và nhấn mạnh mũi giày bằng da thuộc màu đỏ hướng tới tương lai của mình. Gót giày của cô lách cách theo từng bước chân và hướng về phía garage trong khu vực sau nhà khi cô tự mình đến chiếc Bentley Continental GT của mình. Virgil đã cho cô chiếc xe vào sinh nhật ba mươi tuổi tháng chín vừa rồi. Cô ném chiếc vali vào trong thân sau và lái đi từ khu điền trang. Nếu cô nhanh hết sức, cô có thể bắt kịp chuyến phà 630 đến Seattle.

Khi cô lái qua cánh cổng, một lần nữa cô lại tự hỏi cô sẽ làm gì với cuộc đời mình đây. Khác với những tổ chức từ thiện mà cô đã quyên góp, không có ai cần cô. Trong khi đúng là Virgil đã chăm sóc cho cô, cô cũng chăm sóc lại cho ông.

Cô lấy kính mát trong ví và đẩy lên sòng mũi.

Và cái thứ chết tiệt gì cô định làm với đội khúc côn cầu của ông và với tất cả những tên hung tợn này, những gã cầu thủ cục súc? Cô đã gặp một vài người tại buổi tiệc Giáng sinh hàng năm mà cô luôn tham dự cùng Virgil. Cô đặc biệt nhớ gã người Nga khổng lồ-Vad, Người Thụy Điển trẻ tuổi-Daniel và gã với khuôn mặt bị thâm tím liên tục – Sam, nhưng cô không biết họ. Đối với cô, họ chỉ là thành viên của hai mươi mấy những người kỳ cục. nhiều hơn những gì cô có thể nói, họ thích chiến đấu và khạc nhổ rất nhiều.

Tốt nhất là cô bán đội bóng. Thực sự nên như vậy. Cô biết những gì họ nghĩ về cô. Cô không phải kẻ ngốc. Họ hẳn đã nghĩ cô là một cô nàng lẳng lơ. Một cô vợ đào mỏ. Họ chắc hẳn đã ngó qua hình của cô trong *Playboy*. Không phải là cô sợ điều đó. Cô không xấu hổ về những bức hình. Cô đã 24 tuổi và cần tiền. Nó đã dập tắt cái địa ngục vũ thoát y, giới thiệu cô với những con người mới và đưa ra nhiều sự lựa chọn mới. Một trong số đó là Virgil.

Cô điều khiển chiếc Bentley chậm lại tại vạch dừng, nhìn hai bên và sau đó vượt qua giao lộ.

Faith được sử dụng để những người đàn ông nhìn chăm chăm vào cô. Cô được sử dụng cho

những người đàn ông đánh giá cô qua kích thước vòng ngực và giả sử rằng cô bị câm hoặc dễ dãi, hoặc cả hai. Cô bị mọi người đánh giá nghề nghiệp của mình hay vì cô đã kết hôn với người đàn ông già hơn mình 51 tuổi. Và thực ra thì cô không quan tâm thế giới này nghĩ gì. Cô đã không quan tâm trong một khoảng thời gian rất dài rồi, từ khi thế giới này đi ngang qua khi cô ngồi bên lề Lucky Lade hay Kit Kat Lounge đợi mẹ của cô xong việc.

Điều duy nhất gắn liền với cô khi được sinh ra trong cái thế giới này là khuôn mặt và cơ thể của cô. Và cô đã tận dụng chúng. Quan tâm đến những gì người khác nghĩ chính là đang trao cho họ quyền để tổn thương cô. Và Faith chưa bao giờ cho bất cứ ai cái loại quyền đó. Không ai ngoại trừ Virgil. Ông có rất nhiều thiếu sót, nhưng ông chưa bao giờ đối xử như cô là một cô nàng lẳng lơ. Chắc chắn, cô là cô vợ đào mỏ của ông. Không gì có thể phủ nhận điều đó. Ông đã dùng cô để làm chỗ dựa cho cái tôi to lớn của mình. Giống như đội bóng khúc côn cầu của Virgil, cô cũng là thứ để ông khoe khoang. Cô không phiền về nó. Không. Ông đối xử với cô với sự tôn trọng và tử tế nhất, và ông cung cấp cho cô thứ cô muốn nhất. Sự an toàn. Sự ân cần mà cô chưa từng biết và trong 5 năm qua cô đã sống trong một sự tốt đẹp và vòng an toàn. Và mặc dù vòng bảo vệ của cô vừa bị nổ tung và giống như cô đang rơi tự do, Virgil đã chuẩn bị cho cô một chỗ đáp càng mềm mại càng tốt.

Cô nghĩ về Ty Savage, với sự sâu sắc, giọng nói biểu cảm và trọng âm bị khuyết. “Tôi thích những cuộc nói chuyện vừa chúng tôi *dzẽ* khúc côn cầu” anh đã nói như vậy khi đang nói về Virgil.

Faith đã gặp rất nhiều người đàn ông đẹp trai trong cuộc đời của cô. Cô cũng đã hẹn hò với rất nhiều người trong số đó. Cái nhìn của những người đàn ông như Ty có thể cướp mất hơi thở của bạn, đập vào bạn như một cái dùi cui và làm cho đầu bạn hoàn toàn xoay vòng vòng. Đôi mắt xanh tối có một chút sáng hơn ở vùng trung tâm mắt, giống như những vụ nổ nhỏ của màu sắc. Mái tóc tối màu của anh rũ xuống trán khi những sợi tóc mềm mại cuốn quanh trước tai anh và sau cổ anh. Anh cao và sừng sững như Hummer, nhưng anh có vẻ hơi lạc điệu so với kiểu mẫu của Faith.

Có lẽ do nhu cầu được thoả mãn tình dục thuộc về bản chất của người đàn ông khiến anh như một chất khí độc hại. Có lẽ vì vết sẹo trên cằm làm anh trông có vẻ nguy hiểm. Không lớn hơn một đường mảnh, màu bạc, vết sẹo trông đáng sợ hơn cả đôi mắt đen của Sam.

Cô nghĩ về khoảnh khắc tay cô nằm trong bàn tay ấm áp của anh, lòng bàn tay kiên định khi anh đề nghị giúp đỡ cô. Giống như nhiều gã đàn ông khác, Ty Savage nói về tất cả những điều

tốt đẹp mà anh không bao giờ định có ý định thực hiện. Đàn không hiếm khi làm như vậy. Virgil là người đàn ông duy nhất cô từng gặp biết giữ lời hứa. Ông không bao giờ nói dối cô, ngay cả khi nó sẽ được dễ dàng hơn. Ông chỉ cho cô một cách sống khác, khác với cái cách mà cô đã sống. Với Virgil cô được an toàn và hạnh phúc. Chính vì vậy cô sẽ yêu và nhớ ông mãi mãi.

CHƯƠNG 2

Hàng ngàn fan reo hò phản đối sự trở lại của Ty tại giải General Motors Place ở Vancouver. Hàng tá những băng rôn phản đối được treo cả từ bãi đậu xe, những lời rêu rao lòng vòng từ “quỷ Satan” hay “Tên phản đồ” đến sở thích cá nhân của Ty như “BÚ NỐ ĐI SAVAGE”.

Đã bảy mùa giải anh khoác áo đội Canucks jersey. 5 năm đeo băng đội trưởng dưới vai trái, và được tôn vinh như một người hùng chinh chiến.

Như một ngôi sao nhạc rock. Mùa giải này anh vẫn đeo băng đội trưởng, chỉ có anh mới đổi một con cá mập sát thủ lấy một con cá hồi đang ve vẩy đuôi. Các cầu thủ luôn bị đem ra giao dịch. Ít nhất thì anh cũng không phải đợi cho đến khi hết hạn hợp đồng để chấp nhận lời đề nghị đắt giá hơn và – cái gì đó đáng giá hơn cả vàng- một cú bắn nhanh hơn để đoạt được chiếc cup.

Hơn một mùa giải để nhận thức rằng anh bất đồng với với Vancouver về cách quản lý và sự chỉ đạo từ huấn luyện viên của họ. Sau đó, không lâu sau Giáng Sinh, đội trưởng của Seattle - Mark Bressler gặp phải một tai nạn xe hơi khủng khiếp và đội bóng bị bỏ rơi mà không có người dẫn đầu. Tổ chức Seattle đã đưa cho Ty một lời đề nghị mà anh không thể chối từ và anh thực hiện cuộc giao dịch này. Rất nhiều báo chí lên tiếng và toàn bộ Canada, kể cả cha của anh, người đã nghĩ anh nên cảm thấy ảm đạm – như một kẻ phản bội. Nhưng anh đã không như vậy.

Ít nhất những người hâm mộ đã không ném gì đó vào anh tối nay. Xét đến việc họ đã cảm thấy mình bị phản bội như thế nào thì cuộc ly khai cách xa 120 hải lý của anh thực sự là một cú shock.

Một nụ cười làm nhăn khoé miệng anh khi anh đội mũ bảo hộ vào và trượt đến giữa sân băng để đối mặt với đồng đội cũ của mình, Markus Naslund. Anh trượt qua sân đấu hai vòng để may mắn rồi dừng lại ở giữa.

“Ê Nazzzy, mày thế nào rồi?” anh hỏi.

“Ngậm miệng lại Saint” Markus nói qua nụ cười toét đến mang tai.

Ty cười thích thú. Anh thích Nazzzy. Khâm phục các kĩ thuật trên băng của anh chàng này, nhưng công việc anh phải làm tối nay khiến anh ước gì mình đã ở nhà. Anh biết về đối thủ nhiều hơn anh hiểu những cầu thủ trong đội của mình, đã chơi với họ lâu hơn. Nhưng Chinooks có đội bóng tiềm năng nhất tại giải vô địch trong khi sức chơi của họ chỉ bằng $\frac{1}{4}$ của đội có khả năng ghi nhiều bàn thắng. Khi Chinooks vào cuộc, họ thống trị sân băng với tốc độ, sức mạnh vũ bão và khả năng cảm nhận bóng.

Nhưng tối đó tại Vancouver, có gì đó rất lạ. Ty không tin lại có nhiều việc trở nên xúi quẩy đến thế. Chắc chắn, anh luôn trượt hai vòng quanh sân trước khi vào trận, nhưng anh thật sự không phải là một gã mê tín. Anh tin vào kĩ năng nhiều hơn vào sự may rủi mơ hồ. Anh là người duy nhất trong số các cầu thủ toàn bị hụt những trận chung kết.

Dứt khoát là có điều gì đó đang lớn vồn trong trận đấu này. Ngay từ cú phát bóng đầu tiên, mọi thứ đã không ủng hộ những lợi thế của Chinooks. Hàng phòng thủ đã rất chặt vật để ngăn những đòn tấn công, và như một chỗ dựa của đội bóng, Ty không để nhịp của trận đấu bị dặt mũi. Anh xông vào giữa rào cản đối thủ nhưng vẫn rất khó khăn để ghi được bàn thắng.

Những cú đập bóng trở nên mất kiểm soát hơn vào giữa hiệp hai. Sam Leclair và chủ công Andre Courture dành hầu hết thời gian của họ cho vùng phạt đền vì những chò chơi khăm “ngu ngốc”, thụ cùi chỏ, quất gậy, và những lời nhạo báng đối thủ.

Vào những giây cuối cùng của trận đấu, Ty cuối cùng cũng đã lấy lại phong độ và xé tan sân băng với cú quét bóng vòng cung. Anh biết hướng cản bóng của thủ môn Vancouver và anh đã nhắm đúng. Tiếng *shh-shh* từ đôi giày trượt của anh lấn át hết cả cái nhức nhối trong đầu anh và tiếng reo hò ầm ĩ của khán đài. Anh nâng gậy và đốt cháy sào huyệt của Luongo. Anh chàng ngã đập xuống mặt băng và làm thay đổi cục diện trận đấu. Ty nhìn trong sự hoài nghi khi trái bóng vút trong khoảng không và những tiếng rì rào cuối cùng vang lên. Tỷ số: Seattle – 1; Vancouver – 2.

Nửa tiếng sau, Ty ngồi trong phòng thay đồ nhìn chăm chăm xuống thảm giữa đôi chân

trần. Anh cuốn 1 cái khăn quanh thắt lưng và một cái quanh cổ. Đồng đội của anh đứng trước tủ của họ, thả khăn và mặc quần áo cho kịp chuyển bay về nhà. Chỉ một điều tốt đẹp duy nhất trong đêm hôm đó là Coach Nytron đã cấm cửa đám báo chí.

“Chúng ta sẽ để trận đấu này lại đằng sau” Coach Nystron nói khi ông bước vào phòng. Ông rút tay vào túi quần mà ông đang mặc. “ Những huấn luyện viên khác và tôi sẽ rà soát đoạn băng quay lại trận này và cố để tìm ra cái chết tiệt gì đã xảy ra tối nay. Khi gặp lại Vancouver vào thứ bảy, chúng ta sẽ được chuẩn bị tốt hơn.”

“Trận này thật xúi quẩy” từ Vlad.

“Có tên vô hình nào đó” Fetisov nói khi anh xỏ quần vào.

Tiền đạo mới Logan Dumont làm dấu thánh giá “Tôi cũng cảm giác giống vậy”. Ty đứng lên và kéo cái khăn quanh cổ. Còn quá sớm để nói đến trận chung kết. “Một trận đấu tồi tệ không làm cho cả mùa giải bị tệ theo, và nó không có nghĩa là chúng ta bị xui.” Họ đã luyện tập như thể không biết mệt mỏi, như những cỗ máy vô địch. Trên sân đấu, họ đã chơi không đoàn kết lắm và Ty nghĩ cách về cách duy nhất để xoay chuyển lại chúng. “Đánh bạc nào” anh nói. “Tôi sẽ lấy lại từ các cậu tất cả khi đúng nơi đúng lúc. Mang tiền theo và chuẩn bị để thua đi” Chinooks yêu việc đánh cược và không có gì như sự yêu thích của họ với đánh cược để truyền một chút cảm hứng cho phần đàn ông tội lỗi. Khi Ty là một tân binh, vài gã đã dẫn anh đến một câu lạc bộ thoát y để kết nạp anh. Khi anh được bán cho Vancouver, họ làm ghi thức ở Mugs and Jugs. Ty chưa bao giờ đặc biệt thích những câu lạc bộ vũ thoát y. Mỉa mai thay, người chủ hiện tại của Chinooks lại xuất thân từ đó.

Anh thả cái khăn xuống và luồn các ngón tay vào mái tóc ẩm ướt. Anh đã nghe rằng sáng hôm đó nàng quả phụ có ý định bán đội bóng lại cho con trai của Virgil, Landon. Ty biết một chút về con trai của Virgil, anh khá khó chịu biết rằng Landon là một tên khó chơi. Nhưng anh cũng nghĩ bị sở hữu bị sở hữu bởi hắn thì tốt hơn một cô vợ đào mỏ thiếu khả năng cần thiết.

“Ai sẽ đi lấy cigar?” hậu vệ Alexander Devereaux hỏi khi anh cài cúc áo somi dài.

“Logan” Ty trả lời và hạ thấp tay xuống cái khăn đang vắt ở eo. “Và lấy em Cuban, được không?” tấm vải bông dày rơi xuống chân anh và anh mở cái túi thể thao trên băng ghế. Anh gạt một cuốn tạp chí Playboy cũ mà Sam đã đưa cho anh sang một bên và túm lấy một cái quần lót sạch. Mặc dù anh không thực sự không có ham muốn xem Mrs. Duffy trần truồng, anh chắc chắn sẽ ngó qua nó khi về đến nhà.

“Tôi sao?” Logan lắc đầu. “Sao lại là tôi?”

“Vì cậu là người mới” Sam trả lời trong sự hiển nhiên.

Ty kéo lên cái quần đùi ống rộng màu đen và chỉnh lại cho thẳng thớm. Đám người Vancouver sẽ đón đường anh và anh không trông đợi việc đi bộ từ phòng thay đồ đến xe bus. Tin thể thao trở nên dữ dội hơn khi anh bị đem giao dịch. Anh không mong rằng họ sẽ thoải mái hơn với anh đêm nay.

“Chinooks chỉ có 16 cú đánh vượt khung thành đêm nay. Có chuyện gì với ‘The Firing Squad’ vậy?” một phóng viên của *Nhật báo Vancouver* hỏi, cố ý nhắm vào Ty, Daniel Holstrom, và Walker Brookes.

Ty lắc đầu và tiếp tục đi. “Không phải đêm của chúng tôi”

“Với tổ chức đang trong tình trạng hỗn loạn và chuẩn bị chuyển nhượng” một phóng viên khác thêm vào, “nó chắc phải ảnh hưởng đến việc thi đấu của các anh và cơ hội để đoạt được cup”

“Còn quá sớm để bàn đến vòng chung kết” Anh nhếch một khóe miệng và không bỏ lỡ nhịp “Tôi không lo lắng về nó,” anh nói dối.

Anh tiếp tục đi.

“ Tôi nghe đồn rằng cô ấy định sơn màu hồng cho phòng nghỉ.”

“Không. Salmon,” một phóng viên khác thêm vào. “Và gắn những cái tai thỏ lên nón của các anh”

“Có phải cô ấy kí séc cho các anh khi đang mặc cái đuôi của cô không?”

Nó làm bọn họ cười phá lên. Mặc dù họ không vui vẻ chút nào, Ty cười và chọc một phóng viên. “Tôi không quan tâm thứ mà Mss. January (tháng một) mặc khi cô ấy kí séc cho tôi. Chỉ miễn là cô ấy kí thôi.”

“Thế còn cái thông báo về việc cô ấy đang đàm phán để bán đội bóng thì sao?”

“Không biết tí gì về chuyện đó.” Ngoại trừ việc anh hy vọng nó là tất cả những gì được che dấu ngay bây giờ. Cuộc đàm phán bị kéo dài sẽ ảnh hưởng đến đội. Anh nắm chặt tay và bước ra cửa sau của sân vận động. “Chúc ngủ ngon, các quý ông”

Là Mss. July (tháng bảy). Cô đã từng là quý cô July.

“Không gì đủ để nói về cô, một kẻ đào mỏ vô liêm sỉ. Cô đã khiến đội bóng của cha tôi rơi vào một tình huống khô hạn. Cô là một đồng hồ độn.”

Cô nhìn lên phần tin thể thao trên cái bàn trước mặt cô. Nếu Ty Savage định đưa ra những lời bình làm mất mặt cô, ít ra anh cũng nên dùng đúng tháng. “Cha của anh cho tôi đội bóng.” Cô nhấn mạnh. “Ông ấy không mất trí vì tôi.”

Landon Duffy cau mày qua bàn. Hắn trông giống như cha của hắn gây rối ở đây vậy, nhưng đôi mắt xanh xám lạnh lùng của Virgil rất mạnh mẽ, còn của Landon thì chỉ lạnh lẽo. Và hôm nay chúng đích thực phủ đầy băng, để cô biết rằng hắn đang phần nộ đến nhường nào khi phải trả 170 triệu đô cho đội bóng hắn vốn coi là của mình. “Ông ấy đã quá già yếu và dễ dàng bị thao túng.”

“Không dễ lắm đâu, không thì chúng ta đã không ở đây. Anh đã có đội bóng thay vì tôi.” Landon là một trong một vài người có thể đe dọa được cô.

Rất nhiều, nhưng nó không có nghĩa là cô phải thể hiện chúng. Cô nhìn về phía bên trái nơi người được ủy quyền của cô. Cô không cần phải ở đây hôm nay. Những luật sư của cô có thể xử lý mọi thứ, nhưng cô không muốn Landon biết cô sợ hắn. “Làm rõ với anh ta đi.”

Người ủy quyền của cô trượt một tờ điều khoản ngang qua bàn đến Landon và nhóm luật sư của hắn. Khi họ nhìn qua nó, Faith nghĩ về lời khuyên từ luật sư riêng của cô rằng họ nên xem xét những lời đề nghị khác nữa. Ông ấy nói gì đó về thuế thương nghiệp dài hạn, giá sàn, mức lợi nhuận cao, triển vọng của đội bóng... cái mà có thể thu hút thêm nhiều người sở hữu tiềm năng và nâng giá lên cao hơn.

Faith không hứng thú với tiền. Chỉ cần biết cô có thể cắt đứt bất cứ liên hệ nào với nhà Duffy từ nay về sau.

Nếu Landon là một kẻ khác, một gã thân thiện hơn, cô chắc chắn sẽ cho đứt anh ta đội bóng. 50 triệu mà Virgil để lại cho cô đã là quá đủ. Nhưng cô lại nghĩ rằng nếu Landon là một người khác, một người tốt, cha của anh chắc sẽ ưu tiên cho anh đội Chinooks rồi. Và nếu Virgil là một

người đàn ông nào khác, một người rộng lòng vị tha hơn, ông ấy sẽ không phải thấy con trai mình đã phải trả giá đắt cho thói hay sinh sự của anh.

Faith đứng và vuốt những nếp gấp khỏi cái váy cùng màu voi màu camel của tóc cô. “Tôi sẽ để các quý ông thảo luận chi tiết với nhau.” Cô tóm cái áo khoác len từ cái ghế đằng sau cô và quay sang luật sư của cô. “Tôi sẽ đến cuộc họp với ban quản lý tại văn phòng Chinooks để cho họ biết quyết định của tôi.” Cô không quen những huấn luyện viên hay bất cứ quản lý nào, nhưng cô nghĩ họ xứng đáng để biết mọi việc đang diễn ra. Và cô nghĩ đó là nơi cô nên kể cho họ hơn là để họ nghe nó từ những luật sư của cô hay từ giới truyền thông. Cô nên kể với họ rằng tổ chức này có ý nghĩa như thế nào với Virgil, và cam đoan với họ rằng họ sẽ được dẫn dắt tốt hơn bởi Landon. Cũng nhiều như cô ghét Landon, cái *tốt hơn* đó là sự thật. “Gọi cho tôi khi các ông đã xong nhé.”

Landon ký tên hắc với đường nét uốn lượn và sau đó nhìn lên. “Đảm bảo rằng cô sẽ không mang bất cứ thứ gì ra khỏi tòa nhà đó. Không có gì ở đó thuộc về cô cả.”

Lạy Ngài, hắc còn bóng gió rằng cô là một tên trộm vặt, nhưng cô đã phải chịu đựng nó suốt thời gian dài rồi.

“Mọi thứ vẫn là của tôi cho đến khi tôi kí những giấy tờ và anh đã thanh toán sòng phẳng.”

“Chỉ cần nhớ những gì tôi nói *Layla*” hắc ta dùng nghệ danh của cô.

Cô nén sự tức giận vào bàn tay và nắm lại. Nó cản lại cái ham muốn thối hắc một cú đang quần xoắn trong dạ dày của cô. Cô đã đối phó với những tên như Landon trong hầu hết cuộc đời của mình. Những tên đàn ông làm mất phẩm giá của mình, những kẻ tội lỗi bởi những màn trình diễn của cô hoặc khi họ lột trần cô với những con mắt háo hức của họ. Bất kể việc cô mặc một chiếc áo len phủ từ cằm đến cổ tay, và chiếc váy dài đến dưới đầu gối, đối với họ cô sẽ luôn luôn là một vũ nữ thoát y, người mà luôn sẵn sàng lột bỏ hết mọi quần áo vì tiền. Bất kể họ có phải là những người đứng đầu của các tổ chức từ thiện dành cho những số phận kém may mắn hay không, họ đều phẫn nộ với việc cô dám thử chung bầu không khí chỉ dành cho tầng lớp của họ.

Mọi thứ đã chực chờ trên đầu lưỡi cô để soi sáng Landon cái mà hắc có thể làm với chính hắc.

Cô có thể cảm thấy phần Layla đang dần lộ diện để phản kháng và đòi lại danh dự của mình. Nhưng đó là những gì Landon muốn, và cô gần như nghe thấy Virgil thì thầm trong tai cô. *Landon là một con kiến vãi đá. Đừng để hắn thắng. Đừng để hắn thấy hắn đã nắm được em.* Faith ghiền chặt răng và miệng cô úôn lượn một nụ cười thanh thản, một chiêu cô học được từ khi trở thành vợ của Virgil. Cô lắc đầu như thể ra hiệu cho hắn biết là hắn không thể làm lung lay cô, và phần ngọn của mái tóc đuôi ngựa quất nhẹ qua mặt sau của vai cô. Cô không muốn để phần Layla vượt tầm kiểm soát. Layla là một đồng rắc rối và Faith không muốn Landon thắng. “Tạm biệt các quý ông.”

Gót giày mềm với họa tiết da báo hiệu Christian Louboutin gõ nhẹ vào sàn gỗ cứng nhắc của văn phòng luật. Cô đóng cánh cửa và quay lưng hít một hơi thở trong lành vào thật sâu bên trong những cánh phổi. Kết thúc rồi. Cô đã chặn được việc Layla thoát ra một thời gian dài rồi. Không kể từ lúc cô phải giả vờ rằng cô thích tất cả những tên đàn ông có tiền chạm vào điểm cực khoái của cô. Layla là một người thích đấu tranh và là một kẻ còn tồn tại, và cô ta sẽ nói với Landon rằng hôn cái mông cô ấy.

Cô đẩy ra khỏi cửa, luồn cánh tay vào áo khoác. Một trong những ích lợi khi bán đội bóng là cô sẽ thoát khỏi Landon và gia đình của hắn. Không cần phải đi rón rén từng bước qua cái mớ phức tạp đến phát khùng đó nữa.

Đoạn đường đến Key Arena mất khoảng 20 phút giúp Faith có được vài phút để củng cố với chính mình rằng cô đang hành động đúng. Virgil giao Chinooks cho cô, không phải Landon, nhưng ông chắc đã biết trước rằng cô sẽ bán lại nó cho con trai của ông. Đúng không nhỉ? Hay ông sẽ giận dữ vì quyết định của cô? Cô chỉ không biết gì hết, cô ước giá như Virgil đã nói với cô về nó trước khi ông chết.

Cơn mưa phùn lạnh giá đã làm ẩm ướt tấm kính chắn gió của chiếc Bentley khi cô lái vào chỗ đậu xe, tiến tới khu vực được dành riêng. Văn phòng của Chinooks nằm ở tầng hai, mọi người đều đã ngồi sẵn sàng ở đó khi cô bước vào. Cô nhận ra hầu hết những người đàn ông đang ngồi tại cái bàn dài đã có mặt tại đám tang của Virgil. “Xin chào” cô vừa nói vừa tiến đến chiếc ghế chủ tịch ở giữa. “Hy vọng tôi đã không bắt tất cả các bạn phải đợi”, cô thêm vào. Mặc dù cô biết mình đến đúng giờ.

“Không có gì”. Tổng giám đốc Darby Hogue đứng dậy và chìa tay ngang qua bàn. Đôi mắt anh

cũng ấm áp như bàn tay anh vậy. “Mọi việc tốt chứ?”

“Tốt hơn” sự thật thà không cần thiết ở đây. Cô nhớ Virgil mỗi ngày và có một lỗ hổng khổng lồ trong tim cô. “Cám ơn vì đã hỏi thăm”

Darby lại giới thiệu từng người trong phòng, bắt đầu với giám đốc, tiếp tục vòng quanh bàn đến nhân viên hoạt động cho đội bóng và kết thúc là chàng thủ quân to lớn của đội Chinooks đang ngồi đằng xa phía cuối bàn. Khoảng tám người đàn ông và cô. Vài người trong số họ hung dữ hơn những người khác. Hay đúng hơn, một người trông hung dữ hơn những người khác.

Lần cuối cùng cô thấy Ty Savage, anh xuất hiện với vẻ văn minh lịch sự hơn, trong bộ vest được thiết kế của anh. Hôm nay có sự thay đổi ở đôi mắt xanh thẳm mà anh đang nhìn cô dưới hàng mày đen rậm, anh trông không có vẻ hoà nhã lắm. Cánh tay anh khoanh lại trước những cơ bắp cuộn cuộn bị che khuất bởi chiếc áo thun trắng. Dòng chữ “Khúc côn cầu Chinooks” in màu đen trên một ống tay áo. Chỉ mới buổi trưa và anh thì đã diện cho trận đấu lúc 5 giờ. “Chào, Mr. Savage” Tại sao thủ quân của đội cần phải có mặt trong buổi họp này, cô không biết. Tuy nhiên cô cho rằng nó cũng không vấn đề gì.

Một khoé miệng anh nâng lên, như thể cô chọc cười anh vậy. “Mrs. Duffy.”

Cô yên vị tại chỗ của mình và cởi áo khoác. Một trong những huấn luyện viên tiến tới giúp cô. “Cám ơn” cô nói khi anh ta vắt áo khoác lên lưng ghế của cô. Cô kéo ống tay chiếc áo len dệt bằng lông dê angora phủ xuống cổ tay và nhìn trực diện vào các khuôn mặt xung quanh cô. “Người chồng quá cố của tôi yêu nơi này. Ông yêu khúc côn cầu và thường kể rất nhiều về những pha chuyển bóng, cân bằng tỉ số và chiếm ưu thế áp đảo. Tôi thường nghe ông nói trong suốt nhiều giờ, nhưng tôi không hề có bất cứ khái niệm nào về cái mà ông ấy nói.”

Cô vượt phần sau váy và ngồi xuống. “Đó là lý do vì sao tôi quyết định bán đội bóng cho ai đó có cùng niềm đam mê với các trận đấu như Virgil” . Một cái gì đó cứng ngắc trong cổ họng cô và cô lại tự vấn xem có phải mình đang làm đúng không. Cô ước gì mình đã kiên quyết . “Nửa giờ trước Landon Duffy đã kí giấy cam kết để mua lại quyền điều hành.” Cô trông đợi tiếng vỗ tay đồng tình. Có gì đó. Cô nhìn quanh bàn để tìm nét khuấy khoả của họ, nhưng thật kỳ cục, cô không nhìn thấy bất cứ cái gì như vậy. “Khi việc mua bán hoàn tất, chúng ta sẽ tổ chức một

cuộc họp báo.”

“Khi nào nó diễn ra?” Huấn luyện viên Nystrom hỏi.

“Một vài tuần nữa.” cô chống tay lên mặt bàn. “Landon đã cam đoan rằng sẽ không có bất kì sự thay đổi nào.”

Ai đó phía bên kia bàn lên tiếng, “Chúng tôi nghe nói anh ta định di dời đội bóng.”

Faith chưa nghe điều đó. Nếu nó xảy ra chắc hẳn Virgil sẽ đội mồ dậy mất. “Anh nghe nó lúc nào?”

“Sáng nay tôi nhận được một cuộc gọi từ Sports Center để xác nhận điều đó.”

“Anh ta đã không nói về nó, nên tôi cho rằng anh ta lên kế hoạch để dời đội bóng quanh đây, tại Seattle.” Cô lắc đầu. “Sao anh ta lại muốn dời đội bóng?”

“Tiền” Darby giải thích. “Chúng ta đã luôn duy trì được từ cuộc khủng hoảng, và thành phố nào đó có thể đã đề nghị anh ta một khán đài mới với nhiều khoản giảm giá hơn và chi phí nhân công ít hơn. Một thành phố mới có thể mang lại cho anh ta nhiều hợp đồng hậu hĩnh của truyền hình và những ưu đãi về thuế suất.

Một cái cau mày khó chịu tạo nên những nếp gấp trên trán của Faith rồi cô ngồi trở lại trên ghế. Cô biết cuộc khủng hoảng của NHL khoảng 2004-2005. Cô và Virgil chỉ mới kết hôn, cô nhớ ông đã phải bay để gặp gỡ hiệp hội các cầu thủ và kết quả là mọi thứ gần như bế tắc, một mùa giải khúc côn cầu bị huỷ bỏ hoàn toàn lúc đó. Cô nhớ rất nhiều lời nguyền rủa. Tệ hơn cả những gì cô đã từng nghe tại bất cứ câu lạc bộ thoát y nào.

Cánh cửa đến phòng họp bật mở và Landon bước vào với hai luật sư theo sau. Cô không ngạc nhiên khi thấy hấn. “Cô đã xong việc thông báo tin tốt lành với họ chưa?” hấn hỏi, cười toét, như thể hấn là vị cứu tinh được gửi đến để cứu vớt Chinooks khỏi trướng của cô vậy.

Cô đứng dậy. “Chúng tôi vẫn đang thảo luận phần chi tiết.”

“Kể từ lúc này tôi sẽ lo chuyện đó.” Hấn nói, vênh váo như thể hấn là CEO với bộ vest trị giá 4000 dollard vậy.

“Anh vẫn chưa phải là chủ đội bóng đá Landon. Tôi không tin anh có đủ tư cách pháp lý để bàn bạc bất cứ điều gì.”

Hấn phe phẩy tay, xua đuổi cô. “Biến đi”

Cô cảm thấy như thể bị đâm vào mặt. Từ giận giữ đến ngượng ngùng, cô không biết. Có thể cả hai. Cô đứng thẳng lên và so vai lại. “Nếu anh muốn nói chuyện với những huấn luyện viên và nhân viên ở đây, anh sẽ phải đợi ở ngoài cho đến khi chúng tôi xong việc.”

Nụ cười của hấn biến mất. “Chết tiệt cô, Layla”

Không thể là lúc này. Cô vừa phát điên và ngượng ngùng. Gọi cô là Layla trong văn phòng luật đã là quá tệ, nhưng với căn phòng toàn đàn ông thì còn hơn cả tệ nữa. Hấn cố ý xỉ nhục cô. Để nhắc cho tất cả những người đàn ông trong phòng này nhớ đến nghề nghiệp chuyên môn của cô. Nếu Virgil còn sống, Landon sẽ không bao giờ dám công khai hạ nhục cô như vậy. Không phải nơi công cộng, sao cũng được. Giờ đây hấn nghĩ có thể thoải mái lăng mạ cô. “Tôi nói đợi bên ngoài.” Sau đó cô mỉm cười và dùng biệt danh hấn ghét nhất, “Sprout”

Cô không biết sao hấn lại ghét cái biệt danh đó nhiều như vậy. “Sprout” được liệt vào hàng dễ thương, rất nhiều đứa trẻ khác bị đặt tên còn tồi tệ hơn.

Rõ ràng là Landon không nghĩ được như vậy, cái nhìn thù địch của hấn phủ đầy sương giá, hấn tiến một bước về phía cô. “Tôi đã chịu đựng cô trong suốt 5 năm”, các tĩnh mạch trên trán lồi ra khi hấn nói. “Dừng lại, nếu anh không rời khỏi đây tôi sẽ cho bảo vệ tổng anh ra ngoài như một tên cặn bã.”

Sự giận giữ lẫn át trong dạ dày và thiêu đốt đôi má cô, rồi trước khi kịp suy nghĩ cô đã mở miệng và nói, “Tôi đã đổi ý, tôi sẽ không bán đội bóng. Tôi sẽ giữ nó”

Landon khựng lại sự huỷ diệt. “Cô không thể làm vậy”

Cảm giác thoải mái trong giây lát tiếp thêm sức mạnh cho cô để hạ hấn, cô cười. “Tôi có thể làm bất cứ thứ gì tôi muốn. Và tôi muốn giữ lại đội bóng mà cha của anh đã giao cho *tôi*.” Lay trời, cô muốn tấn công hấn. Gọi tên hấn và nhổ toẹt vào mặt hấn. Xin ban cho hấn một cái đầu gối cứng cáp giữa hai chân. Trong một cuộc sống khác cô sẽ không do dự, nhưng Mrs. Duffy không khuất phục trước những tên vô lại. Virgil đã dạy cô như vậy. “Hãy tránh xa đội khúc côn cầu của tôi”

Hấn tiến thêm vài bước nữa tới chỗ cô. Trước khi cô kịp phản ứng thì một thân hình to lớn đã chắn trước mặt cô, cô bất ngờ vì tấm lưng thật rộng với cái áo thun cotton trắng.

“Tốt nhất anh nên rời khỏi đây Mr. Duffy à” Ty nói. “Tôi không muốn thấy ai bị thương.” Faith không chắc anh đang ám chỉ cô hay Landon. “Và tôi chắc chắn ghét phải đọc trên các tờ báo rằng Mrs. Duffy đã phải áp tải anh ra ngoài với đội bảo an đấy.”

Từ sau lưng của Ty cô nghe những luật sư của Landon nói gì đó, rồi Landon lên tiếng, “Chưa xong đâu, Layla”. Sau vài giây căng thẳng, cánh cửa đập mạnh đằng sau hấn và Faith thở ra một hơi đã bị nén lại lâu. Gò má cô nóng ran. Một phần cô cam chịu sự bề mặt này. Một phần khác, cô thừa nhận, tự trừng phạt mình, nhưng cô cảm giác giống như hồi tiểu học khi Eddie Peteson hất vảy cô lên chỗ vòi phun nước làm phô bày cái quần lót màu hồng đã bị thủng lỗ.

Ty quay lại và hỏi cô, “Cô đã làm gì để một người đàn ông phải ghét cô nhiều như vậy?”

Cô nhìn lên vết sẹo trắng trên chiếc cằm vây quanh bởi râu mọc lởm chởm, nhìn cao hơn đến miêng anh rồi chìm vào đôi mắt xanh thăm thẳm. “tôi kết hôn với cha anh ta”. Cô chịu thua cái đầu gối yếu đuối và ngồi xuống. “Cám ơn anh vì đã can thiệp.”

“Không có chi”

Cô giấu đôi tay run rẩy vào vạt áo. “Tôi đoán là tôi sẽ không bán đội bóng.” Cô nói, bàng hoàng và không nhắm cụ thể vào bất cứ gì.” Cô quay qua nhìn vào những khuôn mặt đang sừng sờ xung quanh cô. Cô biết cảm giác đó. Vì ngay cả cô cũng bị sừng sờ bởi chính lời tuyên bố của mình.

“Tôi chưa bao giờ nhìn thấy tên nào đối xử với một quý cô như vậy.” Darby nói với một cái lắc đầu.

Landon không nghĩ cô là một quý cô, điều cuối cùng cô muốn làm là nói về Landon và điều mà hấn gán ghép cho cô. “Tôi cho rằng mình cần một khoá học cấp tốc về khúc côn cầu.” Mặt cô vẫn còn một chút tê liệt vì cú shock.

“Cô có thể thuê một trợ lý”, một huấn luyện viên gợi ý. “Virgil đã từng có 1 người cho đến lúc xảy ra cuộc khủng hoảng. Sau đó, tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với Jules.”

Cô chưa bao giờ nghe về Jules. “Jules?” Giọng cô nghe có vẻ kì lạ và cô phải chiến đấu với ham muốn đập đầu vào bàn và rên rỉ. *Cô vừa làm gì vậy?*

“Julian Garcia,” Darcy trả lời. “Tôi sẽ đào bới số điện thoại của anh ta cho cô.”

“Cám ơn”. Cô đoán cô đang nắm giữ đội bóng của Virgil. Ít nhất là cho đến lúc này, và cô thật sự không biết nói gì khác, “Tôi sẽ làm những gì có thể để đảm bảo các anh giành được cup Stanley. Đó là giấc mơ của Virgil và tôi biết ông ấy coi việc mua các cầu thủ tài năng để làm đội bóng mạnh hơn bao giờ hết.”

“Đã hết thời gian chuyển nhượng rồi. chúng ta cũng đã lên danh sách, nhưng mùa giải tới chúng ta chắc chắn có thể dùng những chàng trai trong hàng dự bị với một cú móc có ý nghĩa.” Ai đó ở cuối bàn nói.

Faith không chắc nó nghĩa là gì, nhưng dường như không ai chú ý đến việc đó, khi họ bàn tán và nói liên thoảng xung quanh cô như thể cô không ở đó vậy.

“Ai đó có thể cản tốt những đòn tấn công.”

“Chúng ta có Sam”

“Thích tấn công và phải tỏ ra thân mật với đối thủ của bạn là hai việc rất khác nhau,” Ty thêm vào cuộc đối thoại khi anh ngồi vào chỗ của mình ở cuối bàn. “Sam chuyển bóng trên băng tốt hơn tấn công. Không ai sợ Sam cả”

“Đúng vậy.”

“Cả Andre và Frankie đều ngang sức.”

“Không đủ nhanh. Chúng ta cần ai đó giống George Parros, nhưng ai đó có thể đánh bóng tốt như Patrick Sharp.”

“Ai đó giống như Ted Lindsay.”

Huấn luyện viên Nystrom nói, “Đúng, giống Ted Tồi Tệ”

Tất cả họ đều gật đầu như thể “Ted Tồi Tệ” là người của họ vậy. Đầu của Faith đang xoay tròn và cuộc đối thoại lại xoáy tít xung quanh cô làm cô cảm thấy như thể mắc chứng thờ quá nhanh vậy. Cô đã bị chứng này mỗi ngày; cuộc sống của cô vượt ngoài tầm kiểm soát, nhưng cô luôn cho rằng có lẽ cô không nên ra ngoài vào ngày đầu tiên bắt đầu làm chủ sở hữu mọi thứ. Nó có thể trông rất tệ. “Cần bao nhiêu để có được anh chàng đó? Ted Tồi Tệ ấy?” cô hỏi với sự cố gắng tham gia cuộc đàm thoại mà không quá lộ liễu.

Cuộc đối thoại tạm dừng và những cái đầu của họ xoay lại nhìn chăm chăm vào cô. Tất cả ngoại trừ Ty Savage. Đôi mắt anh ta liếc nhìn như thể anh đang đau đớn vậy. “Mẹ kiếp chúng ta đi.”

“Saint, có một quý cô trong phòng này,” Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai khiển trách anh.

“Xin lỗi.” Sau đó Ty nghiêng đầu và nói, “Chúng ta lên dây cót như thể một tên ăn chơi truy lạc vào ngày lãnh lương của hắn ấy nhỉ?”

Cô xoay qua Darby. “gì vậy?”

“Ted nghỉ hưu năm 1965.” Anh cố trao cho cô một nụ cười dễ chịu nhưng nó trông giống đang mếu máo như đôi mắt lé của Ty vậy. “Trước khi cô được sinh ra.”

“Oh”. Cô đoán nó có nghĩa là Ted Tồi Tệ không hề tồn tại. Quá nhiều để nhận thức được sự thất bại.

CHƯƠNG 3

“Sau đó cô ấy nhìn tụi con với đôi mắt lục bảo to tròn và hỏi cần bao nhiêu để mua được Ted Tồi Tệ cho Chinooks?”

Pavel Savage sốc beer sặc sụa và cau mày với cái bàn. “Các người toi rồi”. Ông chùi miệng bằng mu bàn tay.

Ty gật đầu và uống một hơi dài từ chai Labatt của anh. Cha của anh xuất hiện trước cửa nhà anh một giờ trước, bất ngờ xuất hiện. Luôn luôn là vậy. “Vâng. Con cũng đã nói như vậy.” anh đặt chai xuống và gọi người lái xe. Từ lúc cha anh đến, cả hai đã nói về trận đấu tối qua giữa Vancouver và vòng Hai, về trận sẽ diễn ra tối mai. Họ nói về cái chết của Virgil và nó có ảnh hưởng thế nào với cơ hội đến với chiếc cup của Ty. “GM đã đề nghị cô ấy triệu hồi tên trợ lý cũ của Virgil.” Anh đứng dậy với chiều rộng của vai và đặt cây gậy phía sau quả bóng golf. “Con không quan tâm cô ấy cần thuê bao nhiêu trợ lý để nói cho cô ấy biết sự khác biệt giữa một cú chặn bóng và một cú quật bóng, cô ta sẽ không bao giờ biết nó làm như thế nào.” Anh đưa cây gậy về phía sau và bắt đầu vụt. Trái bóng lăn tròn qua phòng vào trung tâm của cửa lưới ở đầu kia. Khi mua căn nhà trên đường Mercer này một tháng trước, anh mua nó bởi vì căn phòng tiện ghi khổng lồ này cho phép anh luyện tập sự điều khiển ngay trong nhà. Một cửa sổ nhìn ra hồ và ngoại ô thành phố Seattle. Vào buổi tối, đường chân trời trông rất kỳ vĩ.

“Lão già đó không thể chết vào thời điểm nào tệ hơn nữa, nhưng ít nhất lão cũng kiplàm một cú trời giáng trước khi ngủm.”

“Thật an ủi. Chúa phù hộ cho linh hồn ông ấy.” Pavel rì rầm trong miệng khi ông quan sát màn hình chỉ tốc độ và vận tốc của Ty. Vận tốc đạt 101, cặp lông mày của Pavel nhú lại. “cô ấy có đẹp như trong hình không?”

“Con chưa xem hình của cô ấy.” Ty móc một quả bóng khác và xếp nó lên thảm golf bên cạnh màn hình. Anh không cần phải hỏi cha anh đang nói về ai. “Con không có hứng với ảnh của cô ấy.” Sau khi cô tuyên bố vào đầu giờ chiều ngày hôm đó rằng cô không bán đội bóng nữa, phòng PR của Chinooks đã phát tán lời tuyên bố đó với báo chí và đưa Faith Duffy lên khắp các

kênh truyền hình địa phương. Họ đào bới được một đoạn phim có cảnh cô đến dự một sự kiện cùng Virgil và ghép nó với đoạn cô mặc một cái váy cũn cốn cười với Hugh Hefner từ tạp chí Playboy.

Điện thoại của Ty không ngừng reo, với những tay phóng viên muốn biết anh cảm thấy thế nào về người chủ mới, và thay vì trả lời nó, anh giật luôn cộng giây điện thoại ra. Sau cách cư xử của Landon, Ty chắc chắn rằng con trai của Virgil không có sự lựa chọn nào tốt hơn. Lờ kết án của tên này thật quá vô lý và thiên về những động cơ cá nhân, điều này không bao giờ tốt cho một người chủ. Đột nhiên bây giờ, một cô vợ goá đào mả lại là sự lựa chọn tốt hơn. Sao mọi thứ lại như vậy nhỉ? “Cha đã xem những tấm hình rồi à, con hình dung được chuyện này.”

“Không. Ta chưa xem.” Mắt của Pavel dờn hết về hốc mắt khi nhìn Ty quật bóng.

Quả bóng bay vút qua phòng và trúng vào chấm đỏ trung tâm. “Thật ngạc nhiên” Ty liếc thoáng qua cái màn hình rồi đến cha anh: 113. Anh nhận ra một cái lác mắt. Pavel đã 65 và vẫn luôn ganh đua như mọi lần.

“Không nhiều lắm đâu.” Ông nhún vai thờ ơ và ra hiệu để Ty đưa cho ông cây gậy.

“cha không thể tìm được một cuốn Playboy cũ.”

“Không”. Pavel xếp quả bóng bên cạnh màn hình.

Ty không nói với cha anh rằng anh có cuốn tạp chí đó trong túi thể thao ngay bên kia phòng. Có gì đó không đúng khi khoe nó với một người già, đặc biệt khi chính anh còn chưa xem nó.

“Nhưng ta thật sự không nên cố để xem được nó. Còn rất nhiều phụ nữ đẹp trên trái đất này, tại sao lại phải phí thời gian và sức lực cho một người thôi chứ?” Nó tóm tắt những mối quan hệ của Pavel với những người phụ nữ. Kể cả những người mà ông đã kết hôn. Ông quật gậy và quả bóng bay qua phòng vào lưới. Màn hình hiển thị số 83. Không tệ so với người ở tuổi của Pavel, nhưng nó không đủ tốt để hạ gục con trai ông.

“Tay cầm cái gậy này hơi trơn,” ông nói và đưa cây gậy cho Ty. “Ta mệt. Ta đi ngủ đây”

Không có gì sai với cái tay cầm và Ty đã vút được thêm vài quả nữa vào lưới để chứng minh điều đó. Mười giờ hơn, anh bấm trên màn hình TV cực đại và ngồi trên ghế sofa màu rêu rùm rà để xem tin tức. Anh nghĩ về trận đấu tối mai và cặp song sinh nhà Sedin.

Anh nghĩ đến Faith Duffy và hy vọng như địa ngục rằng tuyên bố không bán đội bóng của cô sẽ không là khởi đầu cho những bàn thua của Chinooks. Thà là biết ai cuối cùng sẽ sở hữu Chinooks còn hơn là phải đoán già đoán non.

Anh nghĩ đến cô trông thế nào vào buổi chiều hôm đó. Đầu tiên là một sự trấn tĩnh và cố kiểm soát, sau đó rõ ràng là đã bị mất bình tĩnh. Landon đã gọi cô là “Layla”, Ty đoán nó chắc hẳn là nghệ danh của cô. Con trai của Virgil như một cái hậu môn biết nói vậy. Không phải bàn về chuyện đó. Cố ý hạ thấp danh dự của một phụ nữ tại nơi công cộng là một trò bẩn thỉu, nhưng làm điều đó với mẹ kế của mình trước một căn phòng đầy người cho thấy một tính cách kiêu ngạo kinh tởm, điều này làm cho Bà Duffy trông có vẻ tốt lành hơn trong hai người. Cô đứng đó, vững vàng với đầu ngẩng cao và lưng thẳng, Ty cho cô điểm cộng vì đã không dầm dìa nước mắt hay tuôn ra những lời nguyện rửa như những vũ nữ thoát y giận giữ mà cô đã từng làm.

Anh đưa chai beer lên môi và uống một ngụm dài. Cô ấy đã không ăn mặc như một vũ nữ. Thậm chí cũng không giống một dân chơi thờ ơ. Không màu sắc hay những cái áo thun bó sát và xê ở những nơi chiến lược. Không quần jeans ôm hay váy ngắn và những đôi boot cao đến tận bắp đùi. Chiều hôm đó, cô kín đáo từ cầm tới gối như một trưởng giả cứng nhắc. Lẽ tất nhiên, cái áo len chỉ tôn lên thêm những đường nét nổi bật của bộ ngực đầy đà đó, và mọi gã đàn ông có mặt trong phòng đều tự hỏi sao trông cô giống như đang khoả thân vậy.

Ty hạ chai xuống và với tay đến cái túi thể thao. Anh đoán một vài gã đã biết trước. Anh để chai beer trên bàn cafe và di chuyển ngang qua phòng. Nhìn ảnh của cô không phải là cái gì đó mà anh phải bỏ lễ lối của mình để xem nó. Chỉ là chúng đang ở đó và anh là một người đàn ông. Anh mò tay trong túi và kéo ra cuốn tạp chí 5 năm tuổi với một vài phụ nữ mà anh không nhận ra trên trang bìa bị vẽ lên như *chú Sam*. Anh lùi lại ghế sofa, lật nhẹ đến trang ảnh ở giữa. Anh đứng khựng lại và nhìn chăm chú vào Faith Duffy đang mặc một chiếc đầm trong suốt màu vàng đứng giữa một cánh đồng hoa dại. Ánh sáng lấp lánh đằng sau cô và trông cô như đang khoả thân bên dưới cái chất liệu mơ hồ ấy. Bức ảnh kế tiếp, lưng cô hướng về phía máy ảnh. Đôi mắt lục bảo nhìn qua một bên vai, cái đầm bị kéo lên đến hết chiều dài đôi chân và vượt qua tấm lưng mịn màng của cô.

Ty sang trang và lúc này cô đang chống tay và gối trên một tấm chăn phủ trên bãi cỏ xanh thắm. Cô mang một đôi giày cao gót màu hồng rực rỡ, đôi vớ cao tới đùi màu trắng và một cái quần lót hai dây nhỏ xíu cột trên hông cô. Lưng cô uốn cong xuống và ngực của cô xô đẩy ra trước trong cái áo ngực mỏng màu trắng. Nặng trĩu. Tròn. Hoàn hảo. Thời tiết hôm đó chắc phải lạnh lắm. Hai núm vú của cô tạo thành một nếp nhỏ trên nền da trắng mỏng dính. Mái tóc uốn bồng bềnh hoang dại nơi vai cô và một nụ cười nhẹ trên cánh môi hồng. Anh lật qua tấm hình kế tiếp cảnh cô đang quỳ trên tấm chăn với một giỏ trái cây bên cạnh, ngón tay cái của cô móc vào một bên cái quần lót kéo chúng trễ xuống bắp đùi. Anh nghiêng đầu và nhướng chân mày. Cô ấy nhìn như một trái đào nhỏ xinh.

Anh sang bức ảnh kế tiếp. “Quý thần ơi,” anh rầm rì khi mắt anh chiếu thẳng vào trung tâm. Faith đang nằm trên chăn, hoàn toàn khoả thân ngoại trừ cái vớ đùi và một sợi ngọc trai vướng lại trên ngực trái của cô. Một đầu gối trái của cô cong lên khiêu khích, lưng cô uốn cong khỏi mặt phẳng và làn da cô rực sáng. Đôi mắt cô chiếu thẳng vào máy ảnh từ làn môi căng mọng, và đôi môi cô mời gọi như thể cô muốn được làm tình.

Thật đáng hổ thẹn, anh nghĩ vậy khi nhìn vào bộ ngực mềm mại và căng tròn của cô. Thật đáng hổ thẹn vì cô đã lãng phí thân hình đó với một lão già. Bởi vì bất kể mọi người nói gì thì Viagra cũng không thể làm cho 50 năm quay trở lại và trao cho một lão già 81 tuổi thứ làm hài lòng một phụ nữ 30 được.

Anh lật đến phần mô tả sơ lược về cô và đọc thấy cô được sinh ra ở Reno, Nevada, cao 5.6 foot. Cô nặng 125 pound và số đo ba vòng là 34D – 25 – 32. Anh nghĩ về cô trong bộ đầm đen tại đám tang của Virgil và nhắm chừng cô không thay đổi nhiều lắm. Hoài bão của cô “là một đại sứ thiện chí và giúp đỡ những trẻ em mồ côi tại những nước thuộc thế giới thứ ba.”

Một tràng cười giòn giã ào ra từ môi của Ty. *Hoài bão* của cô nên được đọc là “Tôi muốn là một người đào mỏ vàng, người có nhiều tiền hơn cả một đất nước thuộc thế giới thứ ba.” Anh cho rằng Playboy không thể in những câu như vậy nhưng ít nhất thì nó cũng chân thực hơn, và anh có thể tôn trọng sự chân thật đó.

Món ăn yêu thích nhất của cô là kem brulee. Ghét nhất: hot dog. Bộ phim yêu thích nhất: *Sweet Home Alabama*. Cô ghét sự bất công trong xã hội và những kẻ vô văn hoá.

Ty cười tủm tỉm và lật lại trang giữa. anh biết tấm hình đã được chải chuốt và cô thực sự không phải là tuýp người của anh, nhưng mẹ kiếp, cô là cái gì đó. Hai núm vú cứng ngắc của cô như những quả mọng hoàn hảo nhỏ xíu tại trung tâm của bộ ngực đó và không một nốt ruồi hay đốm tàn nhang nào ở bất cứ đâu trên người cô. Một phụ nữ trông như thế phải có ít nhất một cái cần yêu ở đâu đó trên thân hình hoàn hảo của cô.

Anh nghĩ về mái tóc quăn bông bênh của cô bên cạnh lão chồng già. Anh thích Virgil, nhưng hình ảnh tưởng tượng đó làm anh có chút ác cảm với lão. Có thể ý trời đã chỉ định là ông ta, nhưng anh có khuynh hướng nghĩ rằng không chỉ riêng anh tin rằng một lão già 81 tuổi không thể nảy với cái đồ đồng nát đó để giữ cho một phụ nữ 30 tuổi hạnh phúc trên giường của lão. Virgil có thể có hàng thập kỉ để luyện tập điều đó, và có nhiều tiền hơn cả Chúa, nhưng thế vẫn không đủ. Cần một cơ thể sung mãn để làm hài lòng một phụ nữ như thế.

Anh đóng quyển tạp chí lại và nghĩ về cuộc gọi anh tình cờ nghe được ngày tiễn biệt Virgil. Virgil có thể có đủ tiền để giữ cô vợ trẻ hạnh phúc, nhưng anh cược rằng phải có ai khác đem lại nụ cười thoải mái trên gương mặt người vợ trẻ ấy.

Sương mù dày đặc che phủ màn nước của vịnh Elliott. Qua màn đêm ẩm ướt, Faith gần như có thể xác định chính xác vị trí khu điền trang của Virgil. Không phải cô có thể nhìn thấy nó, mà bởi vì cô đã sống ở đó 5 năm và biết rõ nó như thế nào.

Cô nghĩ về lần đầu tiên Virgil đưa cô về nhà ông sau đám cưới chóng vánh của họ ở Vegas một tháng sau khi họ biết nhau. Khi nhìn thấy ngôi nhà rộng lớn đó tim cô gần như ngừng đập, cô tự nhủ có khi mình sẽ bị lạc khi đang dạo chơi trong khu nhà rộng lớn này.

Cô nhớ về lần đầu tiên gặp Virgil tại một buổi tiệc do Playboy tổ chức, cô hỗ trợ việc đón khách ở sảnh. Ông đề nghị cô vào đêm đó nhưng cô từ chối. Ông đề nghị cô một lần nữa sau lễ trao giải “Playmate of Year” tại khu Playboy. Ông đã nói với cô rằng ông sẽ chỉ cho cô thấy thế giới và mọi thứ, và tất cả những gì cô phải làm là giả vờ như cô yêu ông hơn yêu tiền của ông. Ông đã hứa sẽ trả cho cô một triệu dollar cho mỗi năm khi cô còn kết hôn với ông. Và cô nói “Vâng”.

Lúc đầu, cô nghĩ rằng mình chỉ cần kết hôn với ông một vài năm rồi sẽ ra đi. Nhưng sau một thời gian ngắn, họ trở thành những người bạn tốt nhất của nhau. Ông trao cho cô sự tôn trọng và tử tế nhất, và lần đầu tiên trong cuộc đời mình, cô được biết đến cảm giác an tâm và bình yên, không phải lo nghĩ bất cứ gì. 12 tháng sau đó, cô yêu ông. Không phải như một người cha, mà như một người đàn ông thực sự, người xứng đáng với tình yêu và sự kính trọng của cô.

Ông đã giữ đúng lời hứa của mình, trong suốt những năm đầu của hôn nhân, họ đã đi du lịch khắp thế giới. Đặt chân đến tất cả các châu lục và ở những khách sạn cao cấp nhất. Họ dạo chơi Mediter-ranean bằng du thuyền, đánh bạc ở Monte Carlo và nằm ườn trên bãi cát trắng phau của Belize. Nhưng sau năm thứ hai Virgil bị một cơn đau tim và họ dừng việc du lịch nước ngoài kể từ đó. Họ sống ở Seattle và hoà nhập với những người bạn của Virgil, nhưng phần lớn thời gian họ ở lại khu nhà rộng lớn trên đảo đó. Faith thực sự không cảm thấy phiền về chuyện đó. Cô muốn thế và yêu việc chăm sóc cho ông.

Nhưng họ chưa bao giờ thực sự làm tình.

Tất cả tiền bạc, những cuộc phẫu thuật, các loại thần dược quý hiếm đều không thể ngăn cản được tuổi già của Virgil và căn bệnh tiểu đường thường xuyên quấy rầy và lấy đi của ông một thứ quý giá, cái mà làm ông cảm thấy mình giống như người đàn ông đầy sức sống. Từ rất lâu trước khi gặp Faith, ông đã không thể có và duy trì sự cương cứng đúng nghĩa. Không gì có tác dụng với ông, và cái tôi khổng lồ đã khẳng định rằng ông chỉ lắng xuống để tập trung vào những điều tốt nhất kể đó - Quan hệ tình dục với một người phụ nữ trẻ hơn ông rất nhiều.

Nếu hoàn toàn trung thực, cô sẽ thừa nhận rằng mình là kẻ không có đầu óc. Không phải chỉ vì ông già hơn cô 51 tuổi, mặc dù đó là một phần của lý do – đặc biệt là lúc đầu. Nhưng hầu hết là vì Faith không thích sự không chắc chắn của tình dục. Bạn không bao giờ có thể đánh giá một người đàn ông dựa vào cách anh ấy thể hiện trên giường có tốt hay không. Không bao giờ có cách để biết được việc đó cho đến khi đã quá trễ và quần lót của bạn thì biến đâu mất.

Trước Virgil, cô đã từng có rất nhiều bạn trai và quan hệ tình dục rất nhiều. Có khi nó rất tuyệt. Có khi thì lại rất tệ. Đối với cô, tình dục giống như một hộp chocolate – và đúng vậy, cô phần nào hiểu điều đó từ *Forest Gump*- cô chưa bao giờ biết được mình sẽ nhận được gì. Faith không thích bất cứ gì không chắc chắn, và không gì tệ hơn việc thêm muốn cái gì đó kỳ diệu và ngon tuyệt nhưng lại nhận được một miếng thạch rau câu vị cam khủng khiếp.

Cô đã không có sex kể từ khi cô cưới Virgil. Lúc đầu rất khó khăn, đặc biệt khi cô còn quá trẻ và tương đối tích cực trong chuyện đó. Nhưng sau vài năm kiên cữ, cô thật sự không còn nhớ nó chút nào nữa. Bây giờ Virgil đã ra đi, cô lo ngại sự ham muốn tình dục của cô sẽ quay trở lại và đập vào đầu cô. Mà cô thì không thể tưởng tượng được việc mình sẽ cùng với một người đàn ông khác.

Tiếng chuông cửa mang Faith thoát khỏi sự trầm tư về sex và đàn ông. Cô bước ra phòng khách, những phiến gạch mát lạnh dưới đôi chân trần của cô. Cô và Virgil đã mua một căn hộ có 4 phòng ngủ vào năm ngoái, nhưng họ chỉ sử dụng nó vào những dịp hiếm hoi, khi cần phải lưu lại qua đêm ở thành phố. Ngôi nhà được làm từ đá cẩm thạch và gạch men mang lại cảm giác rất hiện đại. Virgil để cô trang hoàng nó và cô làm nổi bật nó với những vật dụng bằng da thuộc với tông màu đỏ trắng, và những cái gối màu tím. Có một sân thượng chính nhìn ra ngoài vịnh Elliott, trên mái che nắng bằng kính là một tầm nhìn 360 độ về thành phố, những tuyến đường thủy bận rộn và ngọn núi Rainier ở ngoại ô.

Cô mở cửa và một quả bóng màu trắng tinh lướt vào, những cái móng nhỏ của nó cào vào nền gạch. Faith cảm thấy tràn ngập một ham muốn dữ dội sút nó một cái.

“Mẹ”. Faith nhìn lại qua vai để thấy con chó Bắc Kinh vừa nhảy lên cái sofa bằng da thuộc của cô. “Và Pebbles.” Con thú nuôi kinh tởm nhất hành tinh. “Lẽ ra mẹ nên gọi trước.”

“Tại sao? Con chắc sẽ nói chúng ta đừng đến.”

Valerie Augustine kéo cái vali đồ sộ màu hồng của bà vào căn hộ và hôn phớt vào má của Faith khi đi ngang qua cô

“Không phải là con không muốn gặp mẹ,” Faith nói và đóng cánh cửa sau lưng. “Con chỉ là đang bận ngập đầu” Cô nhìn mẹ cô và dừng lại ở đồng sách đang mở trên bàn café làm từ thép không gỉ và thủy tinh.

“Con đang học gì vậy?” mẹ cô thả cái vali và bước tới cái ghế dài bằng da thuộc trên đôi giày cao 5 inch. Màu hồng, dĩ nhiên rồi. Để hợp với cái quần bó bằng da. Bà lượm quyển sách lên và đọc, *“Idiot’s Guide To Hockey”*. Tại sao con lại đọc nó? Ta tưởng con bán đội bóng rồi.”

“Con đã đổi ý”

Đôi mắt mà lục to tròn của Valerie mở rộng và bà lắc đầu, mái tóc rối bồng bênh đúng kiểu Farrah. Nhiều năm trước, ai đó đã nói với Valerrie rằng bà trông rất giống Farrah Fawcett. Đến giờ bà vẫn tin như vậy. “Có chuyện gì sao?”

Cô không muốn phải thuật lại toàn bộ câu chuyện với mẹ cô. “Con chỉ quyết định giữ lại nó.” Cô nghĩ về việc Landon nhào tới cô và Ty Savage chặn lại giữa họ. cô thật biết ơn vì anh đã ở đó. Biết ơn vì anh đã can thiệp. Biết ơn đến nỗi cô gần như có thể tha thứ cho anh vì đã gọi cô là “Miss. January” trong bài báo.

“Oh, ta hiểu mà. Bây giờ lão già khốn khiếp kia đã đi rồi, con cần cái gì đó để làm.”

“Mẹ”

“Ta rất tiếc, nhưng lão thực sự quá già.” Việc mẹ cô ghét Virgil không phải là việc bí mật. Mỗi ác cảm giữa cả hai người họ. Virgil chu cấp cho Valerie một khoản hậu hĩ hàng tháng, nhưng kèm theo đó là một chuỗi những điều khoản ràng buộc khiến Valerie cực kỳ khó chịu ngay cả khi bà tiêu những đồng bạc lẻ. Một trong số đó là bà không được lộ diện bất cứ lúc nào bà muốn.

“Quá già cho một cô gái đầy người đẹp à” bà thêm vào khi bà thấy quyển sách lên ghế sofa và bồng con chó của bà lên. Pebbles nhìn chăm chăm Faith qua đôi mắt đen nhỏ và sáng, nó gầm gừ cái kỉnh như thể Faith đang giành một miếng thịt dưới móng vuốt của nó vậy. “Oh, thôi nào” Valerie vừa nói vừa chu môi khi nâng con chó lên ngang tầm mặt của bà.

“Kinh quá. Nó thật kinh tởm.”

“Ta yêu nụ hôn của Pebbles”

“Nó liếm khắp người nó.”

Valerie cau mày và ấp ủ con chó dưới một cánh tay. “Không, nó ở rất sạch.”

“Nó tè ra giường.”

“Của ta thì không. Và nó chỉ làm điều đó một lần khi con chửi mắng nó.”

Faith thở dài và bước vào nhà bếp. “Mẹ sẽ ở bao lâu?”

“Cho đến khi nào con còn cần ta.”

Faith thầm rên rỉ và mở cánh cửa tới một kho rượu nhỏ. Không phải Faith không vui khi được gặp mẹ hay cô không yêu bà, cô chỉ không muốn gánh trách nhiệm ngay bây giờ. Không cho Valerie và đương nhiên không cho cả Pebbles ác quỷ.

Faith nhớ đã từ rất lâu, mẹ cô chưa bao giờ là một người mẹ đúng nghĩa. Họ là “bạn” của nhau, như áp lực giữa một đứa nhóc và cha mẹ của nó.

Một trong những ngày đẹp nhất trong cuộc đời làm mẹ của Valerie là ngày Faith nhặt được cái ID giả và họ có thể tiệc tùng với nhau.

Và khi Faith bước qua tuổi mười tám, cô tiếp bước những bước nhảy của mẹ với đôi giày cao gót acrylic trên sàn diễn.

Cô kéo một chai vang trắng ủ lạnh hoàn hảo ra khỏi giá và đóng cửa lại sau cô. Cô đã biết rằng mẹ cô tin rằng bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng một chai vang trắng, một trận khóc lóc thảm thiết, một người đàn ông mới. Khi mà Faith không tin bất cứ gì về bản thân mình, cô đã tin rằng mọi thứ đều có vị tốt hơn những cái được phục vụ ở Waterford- điều mà cô đã học được từ người chồng quá cố của mình – cô xếp hai cái ly lên mặt đá granite đen bóng.

“Ta đã va phải Ricky Clemente tại Caesars tuần trước. Hắn đã hỏi thăm con đấy.” Valerie nói khi bà di chuyển những móng tay hồng vuốt ve con chó của bà.

Faith không biết cái nào làm cô kinh hãi hơn, rằng mẹ cô đã trò chuyện với “Ricky dê tiệt” – kẻ đã lừa cô và một nửa số vũ công tại Vegas hay việc bà đã ở Caesars. Cô liếc nhìn mẹ khi mở nút cái chai tốt nhất của Virgil.

“Đừng nhìn ta như thế. Ta ăn tối với Nina tại Mesa Grill. Ta đã tránh xa những vết xe đổ rồi.”

Faith muốn tin điều đó nhưng cô không thể. Mẹ cô đã tái phạm quá nhiều lần đến nỗi không thể tin tưởng được nữa ở sòng bạc. Mẹ cô là một kẻ mê khoái lạc. Bà cần nó như cần oxy để thở, và việc chơi với những cái máy đánh bài làm bà vui sướng. Tạ ơn Chúa vì cô không bao giờ thực sự bày tỏ niềm ham thích với những lá bài hay những viên xúc xắc.

“Ricky nói con nên gọi cho hắn.”

Faith bị sặc khi đang nhấp rượu.

“Nếu không phải là Ricky, hay ai khác. Con vẫn cần phải nhảy lên lưng ngựa và chạy vài vòng quanh đường đua.” Bà tiến tới cái ly và đưa nó lên miệng. “Ah, Thứ này ngon đấy, Cái này sẽ giúp con cảm thấy tốt hơn.”

“Con cảm thấy tốt, và còn quá sớm để hẹn hò.”

“Có ai nói gì về hẹn hò đâu? Ta đang nói về việc *cưới* ngựa quanh đường đua một đôi lần với ai đó vui tính thôi mà. Một người đàn ông gần với tuổi của con.”

“Con không muốn *cưới* ai hết.”

“Nó sẽ loại bỏ được cái vể u sầu đó trên mặt con”

“Chồng con vừa qua đời.”

“Phải. Tuần trước.” Bà đặt Pebbles lên sàn nhà và con mèo liền lạch bạch đi đến chạn để thức ăn để hít ngửi khụt khịt xung quanh. “Con cần phải ra ngoài. Vui vẻ. Ta ở đây để chắc rằng con sẽ làm hai điều đó.”

Tất cả những người mẹ đều bao bọc con họ với một nỗi thối hằm và cảnh tỉnh chúng không nên vội nhảy vào cái gì đó quá vội vã. Cứ để nó từ từ.

Không phải như Valerie. Valerie muốn tiệc tùng.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi mua sắm và đến chỗ nào đó xinh đẹp để ăn tối.”

“Ngày mai con phải gặp trợ lý cũ của Virgil.” Darby đã sắp đặt để cô gặp Julian Garcia và anh ta đồng ý gặp cô chiều hôm sau. Nếu anh ta cũng đồng ý làm việc cho cô, và cô muốn thuê anh ta, anh ta sẽ bắt đầu làm việc vào tối mai. Khởi đầu với trận lượt về với Vancouver. Nếu anh ta không đồng ý và cô cũng không thích anh ta, cô không biết tiếp đến mình sẽ làm gì nữa.

“Vậy sau cuộc hẹn đó của con.”

“Sau cuộc hẹn, con muốn đọc những quyển sách hockey của con.”

“Con bị cái gì vậy”? Mẹ cô lắc đầu, những lọn nhỏ mượt mà của mái tóc vàng. “Mẹ đã quen với việc sống no đủ. Mẹ đã quen với việc quá vui vẻ rồi.”

Bà đã từng là vũ nữ thoát y, người ăn chơi chó tởn tận khi mặt trời ló dạng. Bà đã từng có rất nhiều thứ mà bà không còn được thêm nữa.

“Con cũng đã từng trơ tráo và gợi tình. Virgil đã biến con già trước tuổi rồi. Con ăn mặc không giống chính con một chút nào, và ta chỉ có thể khóc.”

Không. Cô không ăn diện giống mẹ cô nữa.

“Có lẽ chúng ta có thể ăn tối sau đó vậy. Trận đấu tối mai với Canucks sẽ là lần đầu tiên của con như với cương vị là một người chủ, và con không muốn phá hủy nó.”

“Con có thể phá hủy nó như thế nào chứ?”

Rất, rất nhiều cách. “Con chắc chắn các phóng viên sẽ muốn phỏng vấn con sau đó. Con không muốn ngượng ngùng với những gã đó.” Cô lắc cái ly và nghĩ về ánh nhìn tổn thương của Ty Savage khi cô đề nghị về việc thuê Ted Tồi Tệ. “hoặc với chính con”. Đặc biệt là chính cô. “con không muốn bị coi là kẻ câm. Con bị khiếp sợ với việc họ sẽ hỏi con những câu hỏi và con sẽ không biết trả lời như thế nào.” Và khả năng xảy ra chuyện đó chắc chắn sẽ như vậy.

Valerie gật đầu như là bà đã hiểu tình thế tiến thoái lưỡng nan của cô một cách tường tận. “Con cần một sự trang bị tốt.” Bà nói, đưa ra lời khuyên của người mẹ. “Cái gì đó ôm sát’. Bà quan sát bộ ngực lớn của cô. “Đường cắt thấp. Làm lóa mắt ông đủ để phá luật và hấn ta sẽ quên mọi câu hỏi tinh ranh trong đầu hấn.”

CHƯƠNG 4

Julian Garcia là một cái tên Ailen và Tây Ban Nha, với thời trang tinh tế của Doctor 90210, mặc phối với a.k.a Robert Rey. Chuẩn bị cho lần gặp mặt đầu tiên với Faith, anh đeo một sợi dây chuyền vàng hiệu Saint Christopher có thể nhìn thấy bên trong cổ áo sơ mi sọc màu tím. Cái quần màu đen của anh bó chặt và tóc thì được vuốt gel thẳng đứng. Anh là một người rất biết cách ăn mặc, nhưng điều thu hút nhất ở anh không phải từ việc anh tự tin sử dụng những màu sắc sặc sỡ hay đôi mắt xanh lục của anh, mà là cơ bắp của anh.

Anh mang đôi boot cỡ 5-6 với cái cổ kích thước của một thân cây. Người đàn ông rất nghiêm túc với việc luyện tập. Một loại nghiêm túc làm Faith tự hỏi phải chăng anh bị đồng tính. Nó không thành vấn đề, nhưng cũng đã có rất nhiều tên vai u thịt bắp làm việc trong câu lạc bộ vũ thoát y bị đồng tính.

Faith đã gặp Jules một chút sau buổi trưa trong văn phòng của Virgil – ah, bây giờ là của cô-bên trong Key Arena. Câu đầu tiên cô hỏi là, “Virgil đã sa thải anh hay là anh tự nghỉ?”

“Tôi bị sa thải.”

“Tại sao?”

Anh nhìn vào mắt cô và trả lời, “Bởi vì ông ấy nghe tôi nói chuyện về cô.”

Ít nhất anh cũng trung thực. Anh đã có thể nói dối và cô sẽ không bao giờ biết. “Anh đã nói gì?”

Anh ngập ngừng. “Nói chung là ông ấy đã cưới một ả vũ nữ với bộ ngực khủng và ông ấy là một tên đàn độn.”

Virgil không đàn độn, nhưng phần còn lại thì đúng. Cô cảm giác còn gì đó hơn thế nữa nhưng cô không hỏi. Thật là mỉa mai rằng anh bị mất việc vì cô và giờ cô ở đây, đề nghị anh quay lại làm việc sau 5 năm. Cô hỏi anh thêm vài câu nữa về mối quan hệ của anh và công việc với Virgil. Khi anh nói, anh nhìn thẳng vào mắt cô, không phải ngực cô. Anh không lên giọng kể cả với cô, cũng không hành động như thể những câu hỏi của cô thật ngớ ngẩn hay ngu ngốc.

“Đừng lo lắng vì không biết tất cả mọi thứ. Cái công ty này đâu đó khoảng 15 phòng ban và nói chung là luôn tự vận hành.” Anh nói với cô. “Virgil là một nhà kinh doanh sắc sảo và ông đối đãi với nó như một đồng sự của ông. Bởi vì nó thực sự là vậy, và cách của ông là đặt thế mạnh của từng người vào đúng vị trí của họ và để họ làm công việc của mình.”

“Anh nói như nó dễ lắm vậy.” Nhưng cô biết nó không dễ.

“Không dễ, nhưng cũng không khó. Virgil không trực tiếp điều hành công ty, và cô đương nhiên cũng không cần phải thế.” Anh dừng lại và vuốt thẳng một ống quần của mình. “Thực tế thì tôi nghĩ rằng cô không nên. Việc điều hành công ty là một công việc khá khó khăn đối với cô.”

Gần cuối cuộc gặp mặt, cô muốn thuê anh, nhưng anh không chắc anh muốn công việc này. “Chuyện là,” anh nói, “Tôi thích công việc của tôi tại Boeing. Tôi không chắc tôi muốn trở lại.”

Faith không biết anh muốn đòi hỏi nhiều tiền hơn hay là anh đang nói thật. “Sao anh không đến coi trận đấu tối nay nhỉ?” cô đề nghị. “Anh có thể quyết định sau.”

Bây giờ, bảy tiếng sau đó, cô và Jules đang ngồi trên sofa bên trong phòng đặc biệt dành riêng cho chủ đội bóng, miệt mài nghiên cứu đồng tài liệu mà anh mang đến từ văn phòng. Cô mặc một áo vest Armani màu đen, quần trắng, và đôi giày cao gót nhọn màu đen. Cô muốn mình trông thật đứng đắn, và cô biết những người ngoài kia chỉ đợi cô xuất hiện ở một nơi nào đó với một cái váy ngắn cũn và chỉ với áo ngực.

Trình tự đầu tiên của việc kinh doanh là học thuộc tên các cầu thủ của cô, vị trí của họ và nhìn bao quát lịch thi đấu. Jules xem xét kỹ lưỡng sơ đồ đội bóng, tiếng reo hò cổ vũ từ dưới sân đấu vang dội lên trên căn phòng sang trọng khi một đoạn nhạc phát ra từ dàn loa phóng thanh.

“Vâng!” mẹ cô la lớn từ ban công nhìn bao quát toàn sân đấu. “Faith, đến đây nhanh lên. Họ đang quay ta và Pebbles. Chúng ta đang ở trên cái TV khổng lồ kia.”

Faith liếc nhìn mẹ cô, đang ôm chặt con chó ma quỷ và hôn gió như một ngôi sao điện ảnh. Vòng đeo tay bạc chẳng màu hồng và cam trượt lên xuống cổ tay bà. Bà mặc một cái quần leggings co giãn và một cái áo cánh bằng đăng ten với áo ngực màu hồng nổi bên trong. Mái tóc vàng của bà nhiều tầng và được xịt keo tạo rối hoàn hảo theo kiểu Farrah. “Ôi lạy Chúa,” Faith thì thầm.

“Bà ấy là một phụ nữ đẹp.” Jules ngồi quay lại. Rõ ràng cái yêu thuật kì lạ của mẹ cô vẫn còn công hiệu. Không phải Faith ngạc nhiên. Một người đồng tính hoặc thẳng thắn, đàn ông đều thích Valerie.

“Bà ấy đang gây rối.”

Jules cười phá lên. “Bà ấy đang có một khoảng thời gian tốt đẹp mà.”

“Anh có thể cười vì bà ấy không phải là mẹ anh.”

“Tôi là anh cả của tám đứa trẻ. Mẹ tôi không có đủ sức như vậy đâu.” Anh tiến tới một bộ hồ sơ và kéo ra một xấp giấy. “Đây là lịch thi đấu lượt đầu tiên của vòng chung kết.” Anh trao nó

cho cô. “Và tôi đã in bản tóm tắt về mỗi cầu thủ để cô đọc qua. Khi cô đã trở nên quen thuộc với đội bóng, chúng ta có thể xem qua hợp đồng của họ, từ đó cô biết những ai là người cống hiến cho cô và đóng góp không hạn chế nghĩa là gì.

Faith vén một bên tóc sau tai và nghiên cứu lịch trình. Cô biết họ thi đấu rất nhiều, nhưng cô chưa từng nghĩ là có tới vài trận đấu một tuần. “Cái gì là cầu thủ tự do, cầu thủ tự do không hạn chế, chúng khác nhau ở chỗ nào?”

Jules giải thích rằng cầu thủ tự do thi đấu mà chưa kí một hợp đồng giao kèo nào và có thể rời bỏ bất cứ khi nào trước khi anh ta kí lại hợp đồng. Chơi tự do không hạn chế là những cầu thủ đã hết hạn hợp đồng, bị các câu lạc bộ phóng thích và vẫn chưa được ai chào đón.

“Mọi thứ sẽ diễn ra khi mùa giải kết thúc việc sử dụng những điều khoản không hạn chế để thu được những thỏa thuận có lợi.”

Bất kể nghĩa là gì. “Chúng ta có cầu thủ chơi tự do nào không?” cô hỏi khi một hồi còi rít thủng cả vùng và tiếng nhạc âm âm từ sân băng hạ thấp âm lượng.

“Bây giờ thì không. Ban quản lý đã tóm chặt họ trước vòng chung kết.” Jules nhìn lên và gọi to, “Ty số sao rồi Valerie?”

“Cột hai điểm. Số hai mươi một đội của anh vừa ghi bàn”

Số hai mươi một là thủ quân của đội bóng và Faith lật cái sơ yếu lý lịch của Ty Savage và đọc những thống kê về anh. Anh 35 tuổi, sinh tại Saskatche, Canada, điều này lý giải cho giọng nói trầm âm của anh. Anh cao 6,3 foot và nặng 240 pound. Anh thuận tay trái và đây là mùa giải thứ mười lăm của anh tại NHL.

Anh chơi cho London Knights ở OHL trước khi trở thành một cầu thủ sáng giá được rào đón và kí với Pittsburgh tại NHL. Anh đã chơi cho Penguins, Blackhawks, Vancouver và bây giờ là Chinooks. Dòng thông tin nhỏ bé tiếp đó làm quai hàm của Faith rơi xuống. “Ba mươi triệu”, cô ghen thở. “Virgil đã trả cho anh ta ba mươi triệu? Dollard?”

“Trong 3 năm,” Jules làm rõ, như thể nó làm ý nghĩa thêm hoàn hảo.

Faith nhìn lên và với tới chai nước trên bàn. “Anh ta đáng giá nhiều thế sao?”

Jules nhún đôi vai to lớn và lực lưỡng được che phủ bởi cái áo thun T-shirt mỏng bằng lụa màu. “Virgil nghĩ thế.”

“Vậy anh nghĩ sao?” cô uống một ngụm.

“Anh ta là một cầu thủ thương mại và đáng giá đến từng cắc.” Jules đứng dậy và vươn vai. “Hãy xem quan sát và xem những gì cô *bạn* nghĩ.”

Faith để xấp giấy lên bàn, đứng dậy theo Jules đến balcon. Cô có quá nhiều thứ để học, nó thật dễ nản lòng, và cô hoàn toàn bị nhận chìm đến nỗi không thể suy nghĩ. Cô chuyển ra sau ba hàng ghế bọc nệm trên khán đài và tham gia cùng mẹ đang ngồi cạnh rào chắn.

Trên sân băng bên dưới, mọi hoạt động đã dừng hẳn và các đội bóng đã vào vị trí. Trong bộ đồng phục màu xanh đậm, Ty trượt hai vòng quanh sân trước khi di chuyển vào giữa. Anh dừng lại, dang rộng chân, đặt cây gậy ngang đùi và chờ đợi. Quả bóng rớt xuống và trận đấu bắt đầu. Anh đẩy mạnh vai vào đối thủ khi quét gậy trên sân băng và quật mạnh quả bóng đằng sau anh. Khi đó, các cầu thủ ở mỗi đội lao vào trận đấu, một sự hỗn loạn có tổ chức. Màu áo xanh đậm với những con số trắng của Chinooks hòa lẫn vào màu trắng & xanh của đội Vancouver.

Áo số 11, Daniel Holstrom, đi bóng hướng về khung thành của Canucks và quật bóng băng ngang sân băng cho Logan Dumont – người lập tức chuyển lại cho Ty. Với quả bóng ở chính giữa lưới gậy, Ty trượt lại sau khung thành, liếc chùng những hướng khác, và quật bóng. Quả bóng bật ra khỏi khung thành từ miếng chắn đầu gối của thủ môn và trận đấu bùng nổ. Faith không thể nhìn theo quả bóng trong sự va chạm của gậy và cơ thể. Từ vị trí của cô, tất cả những gì cô có thể thấy chỉ là sự húc mạnh, xô đẩy & thúc cùi chỏ.

Trọng tài thổi còi và cuộc chơi dừng lại...ngoại trừ Ty, người đã đẩy cầu thủ của Vancouver một cú mạnh và gần như đã ngã dập cái mũ của anh ta. Các cầu thủ đã đỡ kịp anh ta trước khi anh ta bị bật ngửa. Họ lờ đi tiếng lại và Ty ném găng tay của mình xuống mặt băng. Trọng tài trượt vào giữa cả hai đội và túm lấy ngực áo màu xanh thẫm của Ty. Từ trên đỉnh đầu của trọng tài, Ty nhìn vào mặt ông và sau đó là những cầu thủ khác. Trọng tài yêu cầu anh gì đó, và ngay khi anh gật đầu, người đàn ông thấp bé hơn liền thả áo anh ra. Ty lượm lại găng tay và khi anh trượt lại băng ghế nghỉ, một màn hình thể thao ngay lập tức lóe lên. “Chào mừng đến với trận đấu khốc liệt” nguyên rửa từ trạm phát thanh, và một màn hình thể thao cỡ đại treo lơ lửng trên sân băng, Faith nhìn Ty giơ một tay lên và đôi mắt xanh khắc nghiệt của anh. Phía trên đỉnh đầu của trọng tài, anh nhìn chăm chăm từ bên dưới đôi mày nâu và chỉ vào số 33 của đội bạn. Một nụ cười khẩy trên môi anh. Một cơn rung mình trượt dọc sống lưng Faith và lan đến bắp tay cô. Nếu cô là số 33, cô hẳn sẽ sợ hãi. Rất sợ hãi.

Để phòng bất cứ ai đã bỏ lỡ nó, nó được chiếu chậm lại thêm một lần nữa trên màn hình. Đám đông bên dưới trở nên cuồng loạn, reo mừng và dậm chân của họ, như khi đôi mắt xanh thăm khắc nghiệt của Ty dán chặt vào đối thủ, vết sẹo ở cằm của anh cắt thẳng qua vết râu mờ.

“Chúa nhân từ”. Valerie quay lại và lún xuống ghế của bà. “Và con sở hữu anh ta”. Bà để Pebbles và con chó nhỏ đi lạch bạch ngang qua Faith và hít ngửi giày cô. “Con sở hữu tất cả bọn họ”, bà thêm vào.

“Mẹ nói như là họ là những nô lệ vậy.” Pebbles xoay đôi mắt đen long lanh của nó và Faith và kêu ăng ẳng. *Con chó ngu ngốc*. “Con thuê họ”. Nhưng có bao nhiêu người phụ nữ trên thế giới này có thể nói rằng họ đang thuê hai mươi người đàn ông đẹp mã như vậy, những người đàn ông mạnh mẽ đang đưa quả bóng và đập vào những cầu thủ khác?

Cô chắc chắn rằng chỉ có một người thôi, ý nghĩ đó làm cô vừa phấn chấn vừa kinh hãi. Cô nhìn xuống hàng ghế những cầu thủ dự bị đang nhổ nước bọt xuống đất giữa hai chân họ, lau mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt họ, và nhai miếng bảo vệ miệng của họ. Nhìn thất tất cả cảnh nhổ nước bọt và mồ hôi nhễ nhại đã từng làm cô thấy buồn nôn, nhưng giờ lại không vì một số lý do nào đó.

“Sau trận đấu, Virgil luôn đến phòng nghỉ và nói chuyện với đội bóng.” Jules kể cho cô nghe.

Yeah! Cô biết điều đó, nhưng cô thì chưa bao giờ đi. “Tôi chắc rằng họ không trông đợi thấy tôi xuất hiện trong phòng nghỉ đó đâu.” Đã một thời gian dài rồi kể từ khi Faith bị vây quanh bởi nhiều người đàn ông trong một không gian hẹp. Không kể từ khi cô ngừng việc nhét tiền trong áo lót. Nhiều người trong số họ cũng là những vận động viên. Như một nguyên tắc, cô không thích những vận động viên. Những vận động viên và những ngôi sao nổi loạn không nghĩ rằng họ phải chịu đựng những nguyên tắc.

“Con phải làm, Faith,” mẹ cô lên tiếng, kéo sự chú ý của bà từ sân băng bên dưới. “Hãy làm vì Virgil”.

Làm vì Virgil? Không lẽ mẹ cô lại đang hút cần sa sao?

“Những phóng viên sẽ ở đó” Jule nói tiếp. “Vì vậy nó rất quan trọng. Tôi chắc rằng họ sẽ muốn cô làm một bản nhận xét tổng hợp.”

Trên sân băng bên dưới, tiếng còi cất lên và mọi hành động lại được tái diễn. “Loại bản tổng hợp gì vậy?” Faith hỏi như khi cô nghiên cứu các cầu thủ, những kẻ trông giống như một

đám đồng phục xanh và trắng có tổ chức.

“Dễ mà. Nói về việc vì sao cô quyết định không bán đội bóng.”

Cô liếc nhìn anh rồi hướng sự chú ý lại vào trận đấu. “Tôi quyết định không bán đội bóng bởi vì tôi ghét Landon Duffy.”

“Oh”. Jules cười tủm tỉm. “Khi được hỏi cô nên nói rằng cô yêu đội bóng và Virgil sẽ muốn cô giữ lại nó. Sau đó nói đến việc mọi người nên đến và coi trận đấu tứ kết tối thứ Tư tuần tới.”

Cô có thể làm được. “Nếu như họ hỏi tôi gì đó về trận đấu thì sao?”

“Như cái gì?”

Cô suy nghĩ một lúc. “Như sự đóng băng đối thủ. Nó là gì? Tôi đã đọc luật tối qua nhưng không hiểu.”

“Đừng lo lắng về việc đó. Không có nhiều người hiểu về thuật ngữ đó.” Jules lắc đầu. “Chúng ta sẽ xem qua vài câu trả lời cơ bản trước khi nói với phóng viên. Nhưng nếu có câu hỏi nào cô không biết, chỉ cần nói ‘lúc này tôi không có bình luận gì’. Nó là câu trả lời thoái thác chuẩn đấy.”

Cô có thể làm được. Có thể. Cô ngồi cạnh mẹ và coi trận đấu đang tạm dừng để giải lao. Ba phút trước. Ty giành được bóng từ đối thủ và chạy về hướng cuối sân băng đối diện. Đám đông bên trong khán đài Key reo hò, và chỉ khi đã vào bên trong vạch màu xanh anh mới đưa gậy ra sau và bắn. Quả bóng bay vút nhanh qua sân banh đến nỗi Faith không biết đó là bàn thắng cho đến khi một hồi còi cất lên và ánh sáng trên bảng đèn nhấp nháy. Các fans nhảy cẫng lên hò hét, “Rock and Roll tập 2” đập thành thịch vào mặt bê tông dưới gót giày của Faith, và Chinooks trượt quanh Ty, vồ vào lưng anh với những đôi găng cỡ đại của họ khi anh trượt và giơ tay lên trời như thể anh là nhà vô địch thế giới vậy. Tất cả ngoại trừ Sam, người hất văng vài cầu thủ bằng đầu, sau đó ném găng tay của anh- và trận chiến bắt đầu.

Jules nhấc một tay lên và vỗ tay chiến thắng với cả Faith lẫn Valerie. “Cú hat trick đó là lý do vì sao cô trả cho Saint 30 triệu dollard.”

Faith không biết hat trick nghĩa là gì nên ghi chú lại để về nghiên cứu trong cuốn *Idiot's Guide* của cô.

Anh cười toe toét. “Chết tiệt, Virgil gom những tên quỷ lại với nhau thành một đội trong

mùa giải này. Tôi bắt đầu yêu việc xem họ thi đấu rồi.”

“Nghĩa là anh sẽ là trợ lý của tôi ah?” Jules gật đầu. “Oh, đúng vậy.”

Sau chiến thắng trước Vancouver với tỷ số 3-2, không khí hội tụ trong phòng nghỉ dành cho cầu thủ náo nhiệt hơn lần chơi ở Key Arena. Huấn luyện viên cho phép các nhà báo vào sau vài phút, còn những cầu thủ thì vui đùa và đùa bỡn nhau khi họ đang còn cuốn khăn tắm.

“Các anh được đi tiếp trong vòng chung kết. Vậy có dự định gì cho trận đấu gay go hơn ở sắp tới không? Jim Davidson, phóng viên của tờ *Seattle Times* hỏi Ty.

“Chúng tôi dự định phát huy tiếp những gì đã làm tối nay,” anh trả lời khi kéo khóa cái quần. “Sau trận thua Canuck lần trước, chúng tôi không thể để mất thêm điểm nào trong *công trình* này nữa.”

“Đã và đang là thủ quân của cả Canuck lẫn Seattle, anh có thể nói điểm khác biệt nhất giữa hai đội là gì không?

“Lối chơi của mỗi đội khác nhau. Chinooks cho tôi nhiều hơn sự tự do để chơi khúc côn cầu theo cách mà tôi thích.” Anh trả lời, và tự hỏi họ định khi nào mới hỏi về cú hat trick của anh.

“Cách nào thế?”

Anh liếc nhìn qua đầu tay phóng viên đến Sam – người đang bị quay bởi một tòa soạn của Canada. Ty cười. “Huấn luyện viên Nystrom suy tính vượt ngoài giới hạn của cái ‘hộp’

“Đội bóng có tổng cộng 20 phút penalty. Chỉ mới tuần trước, Nystrom đã thể hiện rõ tham vọng của ông là giữ những phút penalty mỗi trận đấu ở mức thấp nhất. Cậu không thấy 20 là quá thừa ah?”

Ty đưa tay lên cài nút áo sơ mi.

“Không có gì, Jim! Chúng ta đã đàn áp được lối tấn công của Vancouver. Vì thế, tôi chắc rằng chúng ta đã làm đúng việc của mình tối nay rồi.”

“Anh đã lập được cú hat trick đầu tiên của mùa giải ngay trên sân nhà. Cảm giác thế nào?”

“Bà Duffy đang vào,” ai đó từ *Post Intelligencer* hô to, Jim quay sang chú ý tới lối vào ồn ào.

“Cảm ơn Savage,” tay phóng viên nói vội và chạy theo đám phóng viên cuồng nhiệt ngoài cửa.

Ty cài nút trước cái áo sơ mi màu xanh dương và nhét đuôi áo vào cái quần màu xám mịn. Anh nhìn quanh những gã trông có vẻ kinh ngạc giống như anh. Đây là trận đấu thứ hai của vòng chung kết. Họ thắng trong nhà của họ và huấn luyện viên cho phép một buổi họp báo với đội bóng. Các phóng viên yêu họp báo. Họ yêu chúng như trẻ con yêu bánh vậy, nhưng đột ngột sự xuất hiện của Faith Duffy thúc vào làm họ di tản hết. Như những tên phản bội tát nước từ một con thuyền đang chìm. Cái chết tiệt gì vậy?

Ty kéo đôi vớ lên và xỏ chân vào giày. Anh cào các ngón tay qua mái tóc ẩm ướt và đi vào phòng đợi dành cho đội bóng. Bà Duffy ngồi giữa cái logo Chinook khổng lồ dẹt trên tấm thảm màu xanh, cười với camera và trả lời những câu hỏi mà các tay phóng viên thể thao đang *bắn* vào cô. Cô trông mong manh dễ vỡ trong một môi trường toàn khí đàn ông. Bên dưới ánh đèn và tia flash từ camera, mái tóc mềm mại của cô tỏa sáng, làn da cô đỏ lựng và đôi môi cô là một tia sáng hồng long lanh. Cô mặc một bộ vest đen ôm khít ở eo và cài nút ngay phía dưới ngực. Cô và những gã trai đã làm đúng việc của họ tối nay, và hình như tất cả cô phải làm là phô bày sự tươi tắn và rạng rỡ, còn những gã trong đám phóng viên thì thi nhau hóa điên.

“Cái gì làm cô quyết định không bán đội bóng?” ai đó hỏi.

“Chồng quá cố của tôi-Virgil, biết rằng tôi yêu đội bóng nhường nào. Ông ấy để cho tôi đội bóng vì ông muốn tôi được hạnh phúc. Đó là lý do duy nhất tôi giữ lại nó.”

Giả dối như quỷ. Ty tiến xa hơn, vào phòng và đưa một bên vai dựa vào cánh cửa dẫn vào phòng luyện thể hình.

“Cô có kế hoạch gì cho đội bóng?”

Một nụ cười con lên trên khóe môi cô và chết tiệt nếu nó không phải là tất cả ngây thơ và quyến rũ cùng một lúc. Cô chắc hẳn là một vũ nữ quỷ quyết. “Để giành được cup Stanley Cup. Virgil đặt những cầu thủ tuyệt vời lại với nhau, và tôi có kế hoạch làm mọi thứ có thể để chắc chắn mang được cup về Seattle”

“Chúng tôi nghe nói không có kế hoạch gì để đón Fetivos mùa tới.”

Khóe miệng cô mím lại và Darby Hogue bước tới giải vây cho trò cười của cô. “Tôi không biết từ đâu anh có thông tin đó,” Darby said, “nhưng chúng tôi không có kế hoạch chuyển nhượng Vlad”. Sau đó huấn luyện viên Nystrom bước tới và trả lời vài câu hỏi liên quan đến

việc chuyển nhượng một cách nghiêm túc trong khi Bà Duffy cười như thể cô biết ông đang nói về cái gì

Ty nhìn căn phòng có đồng đội anh và cái nhìn của anh khựng lại trên cha mình, người đứng gần văn phòng huấn luyện viên đang nói chuyện với người phụ nữ nào đó trong cái áo cánh bằng ren với áo ngực màu hồng, ôm một trong những con chó nhỏ đầy lông luôn kêu ăng ăng. Bà ta chắc chắn là *kiểu* của ông già rồi: vẻ đẹp đã quá thì, mái tóc vàng đồ sộ. Không xấu nhưng có một chút lộn xộn. Anh tự hỏi không biết ông già xoay xở ở đâu để tìm thấy bà trong hai giờ qua kể từ khi Ty nói chuyện với ông.

“Lần cuối cô xuất hiện trên Playboy Mansion là lúc nào?” một phóng viên kéo sự chú ý của Ty về người chủ sở hữu đội bóng.

Một cái cau mày hiện lên trên đôi mày mềm mướt của cô. “Hơn 5 năm trước.”

“Cô vẫn còn liên lạc với Hef chứ?”

“Không. Dù tôi rất cảm kích Mr. Hefner và sẽ luôn biết ơn ông, cuộc đời của tôi bây giờ khác nhiều rồi.

Ty nửa trông đợi rằng những phóng viên sẽ hỏi số ngày độc thân của cô là bao nhiêu. Anh nghĩ về những bức ảnh khỏa thân của cô trong *Playboy* và tự hỏi bao nhiêu tấm đã được cô tự mình trải ra bên ngoài những trang giấy đó.

“Đêm nay, đội bóng đã có tổng cộng 20 phút penalty. Lúc bắt đầu vòng chung kết huấn luyện viên Nystrom đã khẳng định tham vọng của ông là giữ phút penalty mỗi trận ở mức tối thiểu. Cô không nghĩ 20 là quá nhiều sao?” Jim hỏi câu tương tự như hấn đã hỏi Ty vài phút trước.

Cô cười và nghiêng đầu sang một bên “Rất tiếc. Tôi không có bình luận nào về nó vào lúc này.” Một người đàn ông với mái tóc tối màu và mặc một cái áo thun tay ngắn màu xanh mòng kết bước tới và thì thầm vào tai Faith. “Oh. Okay. Thời gian penalty của chúng tôi có hơi cao và chúng tôi không bao giờ thích nhìn thấy nó như vậy.” Cô nói như vệt.

Ty có thể đã cười to nếu anh không đang quá bức bối. Tất cả những phóng viên nhìn nhau và thay vì gọi cô như đồ đàn, ai đó lại hỏi, “Cô nghĩ gì về trận đấu tối nay?”

Tất cả đang chờ cô mắc câu.

“Nó thật tuyệt. Tất cả họ đều chơi rất tốt.”

“Virgil đặt những chiến binh lại với nhau. Tôi biết ông ấy đã cố kí hợp đồng với Sean Toews. Chuyện gì đã xảy ra?”

Toews muốn nhiều tiền hơn giá trị của hắn. Đó là điều đã xảy ra.

“Tôi chưa sẵn sàng để trả lời câu nó.”

“Cô nghĩ gì về cú hattrick từ thủ quân của cô?”

Những tên con hoang này cũng vừa hỏi anh về cú hattrick. Cô cười, và Ty ngờ rằng cô thậm chí biết hattrick là gì.

“Mê ly, tất nhiên rồi. Chồng quá cố của tôi tin vào tài năng của anh Savage,” cô nói, lại phát âm sai tên của anh một lần nữa.

“Là Sah-vahge.” Anh nói vang trước khi kịp suy nghĩ.

Những tay phóng viên quay lại và nhìn vào anh. Anh đẩy người ra khỏi khung cửa. “Khi đã là chủ đội bóng, cô nên biết phát âm tên tôi như thế nào. Là Sah-vahge. Không phải Savage.”

Cô đẩy lên một nụ cười. “Cám ơn. Tôi hứa, Mr.Sah-vahge. Và lúc tôi kí những chi phiếu của anh, anh nên biết rằng là Miss July. Không phải Miss January nhé.”

CHƯƠNG 5

Hội Gloria Thornwell họp mặt vào ngày thứ năm lần thứ ba hàng tháng. Hội được đặt tên theo người sáng lập Gloria Thornwell năm 1928, và nó là tổ chức độc nhất trong toàn bang. Độc quyền hơn nhiều Junior League, nó có vẻ dành cho tất cả những tên dân đen vô dụng có chút tiền để huênh hoang trong những ngày này.

Hội được choán chỗ bởi những người phụ nữ giàu có, chồng của họ giữ cho họ mối quan hệ

với những nhà thiết kế và quỹ từ thiện dành cho những con thú cưng của họ. Năm nay là một trường học ở *favela* tại Rio de Janeiro. Phải thừa nhận là một tình thế rất đáng giá, mặc dù năm nay Faith đã ủng hộ cho hội từ thiện địa phương nhiều hơn. Cô vẫn bị cô lập, luôn luôn như vậy.

Cô sờ nghịch sợi dây ngọc trai dài kiểu cổ lấp ló ngay giữa ve áo khoác đi mưa khi cô đi tới những tòa nhà gần Madison và Fourth. Hiệp Hội rất để ý đến phong cách ăn mặc, và Faith điều chỉnh tay áo len cashmere của cô bên dưới cái áo khoác bóng lôn khi cô tới cửa trước. Tại hành lang cô gặp phải Tabby Rutherford – Longstreet, vợ của Frederick Longstreet, chủ tịch và cũng là CEO của *Long street Financial*, một trong những người bạn lâu năm của Virgil và cũng là đối tác kinh doanh của ông.

“Chào, Tabby” cô nói khi kéo ống tay áo lên cao để kiểm tra lại cái đồng hồ hiệu Rolex. Bữa trưa luôn bắt đầu vào giữa trưa, và chỉ mới 10 giờ. “Mọi người đã đông đủ ở đây rồi ah?” Cô bước về phía thang máy và Tabby bước chen vào giữa cô với nút điều khiển tầng.

“Đúng. Mọi người đều ở đây. Họ gửi tôi đến để thông báo cho cô”

“Về cái gì?”

“Tất cả chúng tôi đã nhất trí rằng Dodie Farnsworth – Noble nên được phụ trách ủy ban giải trí cho vận động gây quỹ năm nay.

“Nó là việc của tôi” Faith nhìn vào đôi mắt xanh bao quanh bởi những đường viền sắc xảo và phẫn nén. “Tôi là người đứng đầu của ủy ban giải trí.”

“Chúng tôi nghĩ rằng tốt nhất là để Dodie tiếp quản vị trí đó.”

“Oh” Trước khi Virgil mất, cô đã làm việc không mệt mỏi cho quỹ phúc lợi năm nay. Cô đã mời cả giàn giao hưởng Seattle. Trái tim cô chìm xuống một chút. “Sau đó nhiệm vụ của tôi là gì?”

Tabby dán một nụ cười giả tạo lên mặt. “Chúng tôi cảm thấy với mọi việc đang diễn ra trong cuộc sống của cô bây giờ, cô sẽ không có thời gian để hoàn thành trách nhiệm của mình.”

Chắc chắn rồi, bây giờ cô đã làm chủ một đội bóng khúc côn cầu, cô có rất nhiều việc cần làm, nhưng công việc của Hiệp Hội quan trọng hơn. “Tôi hiểu sự quan tâm của cô, nhưng tôi cam đoan rằng tôi sẽ có thời gian,” cô nói với Tabby. “Cô không phải lo lắng về việc đó.”

Tabby đặt một tay đe dọa lên cổ họng cô và xoắn sợi ngọc trai. “Đừng buộc tôi phải tàn

nhân.”

“Cái gì?”

“Chúng tôi nghĩ sẽ tốt nhất nếu cô tự nguyện từ bỏ tư cách là thành viên của Hiệp Hội.”

Cô mở miệng để hỏi tại sao nhưng sau đó cô lại ngậm miệng lại. Họ chẳng mấy may quan tâm đến “mọi việc đang diễn ra” trong cuộc sống của cô rằng cô không có thời gian. Virgil đã từng chọc cô rằng sau khi ông chết, tất cả những bà vợ của bạn ông hoặc đối tác kinh doanh của ông sẽ đá cô ra khỏi câu lạc bộ của họ, bởi vì họ không thể để ai đó trẻ đẹp lớn vồn quanh chồng họ. Virgil đã sai. Hầu hết tất cả những ông chồng đều có tình nhân và các bà vợ đều biết điều đó. Họ không muốn cô bởi vì cô không được sinh ra với một cái tên danh giá. Cô biết ngay từ lần gặp đầu tiên rằng họ thấy cô không xứng để làm một thành viên trong hội của họ. Đã từng có lúc cô quên rằng mình không phải là một trong bọn họ. Cô vẫn chỉ là một “thường dân”. Bất kể cô đã cố gắng làm việc như thế nào và cô đã kiếm được bao nhiêu tiền.

“Tôi hiểu” Nếu Tabby nghĩ Faith sẽ gây ra một quang cảnh mà Hiệp hội có thể hả hê cả tháng, ả đã sai rồi. “Chúc may mắn.” cô nói. “Tôi hy vọng hoạt động gây quỹ năm nay sẽ thành công hoàn toàn.” Cô cười và quay lại hướng ra phía trước toà nhà khi một cơn giận giữ lớn lên trong ngực cô và xiết chặt lấy cổ họng cô. Tay cô run rẩy khi cô mở cửa và bước ra ngoài hòa vào không khí lạnh lẽo của buổi trưa. Những giọt nước mắt chực chờ trong mí mắt, cô quờ quạng trong ví để lấy cái kính mát. Cô sẽ không khóc. Sẽ không quan tâm đến những người không quan tâm cô.

Cô có thể kích động nhóm luật sư riêng của cô kiện lũ đàn độn đó và bắt họ phải xin lỗi. Cô có thể hủy hoại phần đời còn lại của họ nhiều như họ đã hủy hoại cuộc đời cô. Nhưng sẽ giải quyết được gì? Không gì hết. Họ có thể bị ép buộc chấp nhận cô quay lại Hiệp Hội. Quay lại một thế giới mà cô không muốn.

Faith đẩy kính mát lên sống mũi và tìm hướng nơi cô đậu xe. Còn 2 tiếng nữa là đến cuộc gặp mặt của cô với phòng PR của Chinooks. Cô nghĩ cần lái một đoạn ngắn nữa để về căn hộ nơi cô có thể nằm cuộn tròn trên giường và kéo mọi thứ ra khỏi đầu mình. Hình như mẹ cô tắm vòi hoa sen khi cô rời đi, còn Pebbles thì đang gầm gừ và sủa inh ỏi khi cô cố kéo cái túi Valentino ra khỏi nanh vuốt của nó.

Cô không thích phải đối phó với mẹ cô và Pebbles ác quỷ, vì vậy cô đi lang thang qua một vài khu nhà vô định. Cô nghĩ về khuôn mặt của Tabby và nụ cười lạnh lùng ấy. Một ngày u ám

vừa vặn với tâm trạng của cô, cô nghĩ về việc quay lại Hiệp Hội và nói cho họ biết rằng bọn họ chỉ là những con chồn cái kinh khủng, kiêu căng và tự phụ. Thay vào đó, cô lại thấy mình đang đứng trước cửa khách sạn Fairmont và bước vào đại sảnh quen thuộc. Quầy sò Shuckers là một trong những nơi ăn trưa yêu thích của cô và Virgil. Cô được dẫn đến một cái bàn và ngồi lún sâu vào trong ghế, tìm lại cảm giác thoải mái và thân thuộc vây quanh mình.

Bị tổng ra khỏi hội Gloria thornwell thật là một nỗi nhục khủng khiếp. Nó có cảm giác như cô đã lãnh một cái tát nóng hổi vào mặt và nó thực sự cay nóng như địa ngục vậy. Nó đau hơn nhiều những gì cô muốn thừa nhận. Vào một thời gian nào đó trong quá khứ cô sẽ không để nó quấy rầy cô đến vậy. Sống với Virgil làm cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

Cô luôn biết rằng những ả đàn bà đó không phải là bạn cô- không thật sự- nhưng cô chưa bao giờ nghĩ họ có thể tổng khứ cô khỏi một tổ chức *từ thiện* chỉ hai tuần sau cái chết của chồng cô. Cô ước như quỷ rằng Virgil đang ở nhà và cô có thể mách với ông những gì đã xảy ra. Tất nhiên là nếu Virgil đang ở nhà, họ sẽ không thể đá đít cô được. Không có ai ở nhà để nghe cô rầy rà hoặc an ủi cô hoặc thậm chí bàn về nó.

Người hầu bàn tiến tới với thực đơn và Faith mở nó ra. Cô không đói, nhưng cô gọi món súp ghêu, cua Dungeness, và một cốc rượu vang trắng vì đó là những gì cô luôn gọi ở Shuckers. Khi đưa ly lên môi, cô nhìn quanh nhà hàng. Cô thành linh nhận thức được rằng mình là người duy nhất dùng bữa một mình tại đây, nó chỉ là một nhân tố thêm vào cho tinh thần cô thêm kiệt quệ và tủi nhục. Nhưng nó mới chính là cuộc sống của cô hiện tại và cô tốt hơn là nên học cách sống với nó. Nếu có một điều Faith muốn biết phải làm thế nào, thì cô muốn biết làm thế nào để thích nghi với hiện tại. Sống cô độc sau 5 năm kết hôn là một cái gì đó cô phải điều chỉnh lại cho hợp.

Khi ngồi giữa cái bàn bằng gỗ sồi được chạm trổ tinh tế của quầy sò và thưởng thức món súp, cô giả vờ như đang trên chín tầng mây vậy. Nhà hàng đông đúc đã kín chỗ nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy cô độc như thế trong cuộc sống của mình. Lần cuối cô cảm thấy thế này là lần đầu tiên cô biểu diễn vũ điệu thoát y. Ngồi đó và cảm thấy chính mình đang trần truồng một cách công khai.

Những người mà cô hòa nhập trong 5 năm đều là bạn của Virgil. Khi cô nhìn chán nản vào con cua trong khẩu phần và gọi thêm một ly vang trắng nữa, cô lại tự hỏi bây giờ bao nhiêu người *bạn* của họ định khai trừ cô nữa. Không còn Virgil, cô không có bạn của riêng cô, và cô cũng không chắc làm thế nào nó lại như vậy. Những người bạn cô tại Vegas trước khi kết hôn

có lối sống mà cô đã bỏ lại đằng sau. Một vài người trong số họ là những cô gái tuyệt vời, nhưng những ngày này cô không thể tưởng tượng việc loại bỏ những tiếng ồn chat chúa và tiệc tùng cho đến khi mặt trời ló dạng. Cô cũng đã mất liên lạc với những người bạn cô quen ở Playboy.

Đâu đó trong 5 năm qua, cô đã đánh mất chính bản thân mình. Hay ít nhất là người mà đáng ra cô phải là. Cô đã trở thành ai đó khác, nhưng nếu cô không còn là một phần của xã hội Seattle nữa thì cô thuộc về đâu? Cô chỉ là một vũ nữ đã qua thời và là một playmate. Mẹ của cô là một người gàn dở, cô cũng không hề thấy mặt cha mình kể từ năm 1988. Trong 5 năm cô diễn vai vợ của một đại gia nhưng khi mà ông đã đi rồi thì cô sẽ là ai đây?

Khi bữa trưa của cô đã được dọn sạch, người phục vụ đến để liệt kê ra những món trong thực đơn tráng miệng. Câu từ chối đã chực chờ trên đầu lưỡi của Faith, để thoát khỏi nhà hàng và cái trạng thái khó chịu này, nhưng giống như lần đầu cô nắm được vị trí vũ nữ chủ chốt của câu lạc bộ, cô ép mình phải cam chịu nó đã. Để vượt qua nó cho đến lần kế tiếp, khi nó đã trở nên dễ dàng hơn.

Cô gọi kem vanilla và trong giới hạn chịu được, thêm một ly vang nữa. Cái này chắc chắn không phải là một ý kiến tuyệt vời khi cô sắp có một cuộc họp chỉ một chút nữa thôi, nhưng cô đã có một ngày quá tệ rồi mà.

Cô bị đá lăn long lóc ra khỏi hội từ thiện mà cô đã cống hiến trong suốt 5 năm. Nhiều đó cũng đủ để bào chữa cho vài ly rượu rồi. Thêm vào đó là một cơn khủng hoảng đột ngột và địa ngục, cô xứng đáng cho cả chai chết tiệt đó.

Sau một vài phút, món tráng miệng đến, cô chọc thủng lớp đường mỏng phủ trên đỉnh viên kem. Khi còn là một đứa trẻ, cô đã mơ về những ly kem. Đối với một đứa trẻ nghèo khó ở phía nam Reno nó nghe có vẻ quá xa xỉ & đẹp kỳ lạ. Không tưởng.

Cô ăn ngập một miếng và vị kem sữa béo ngậy làm dịu mát nơi cổ họng. Cô nghĩ về cuộc họp với phòng PR và marketing sắp tới. Họ nói rằng họ đang có một ý tưởng thú vị để đẩy mạnh doanh thu phòng vé. Cô tự hỏi không biết họ định đưa ra kế hoạch gì.

“Savage”, Huấn luyện viên Nystrom gọi từ cửa phòng nghỉ dành cho cầu thủ. “Lên phòng họp trên lầu chút nhé.”

Ty kéo cái áo len thể thao ra khỏi đầu, “Có chuyện gì vậy?”

“Không biết nữa” huấn luyện viên nhìn sơ qua cái bìa kẹp hồ sơ của ông. “Giải lao trước khi ra trận đi.”

Ty mang vào đôi dép xỏ ngón, ra khỏi phòng thay đồ và hành lang. Đế dép cao su vổ lẹp xẹp vào gót chân anh khi anh ra tiền sảnh đến khu vực thang máy. Anh hy vọng nó quan trọng. Anh phải bay vào buổi sáng và tiến về Vancouver cho trận đấu thứ 5. Chinooks đang dẫn đầu 3-1 trong bảng, nhưng nó có thể thay đổi dễ dàng và anh cần thời gian trên sân băng với đồng đội mình nhiều hơn.

Trước khi kịp bấm lệnh lên cho thang máy thì cánh cửa đã trượt ra và quả phụ Duffy đang đứng đó. Cặp kính mát che hết cả mắt cô còn đôi môi thì phủ màu đỏ tươi. Anh đưa một tay chặn một bên cửa thang cho cô. “Chào Mrs. Duffy”.

“Chào” cô có một cái áo đi mưa trên 1 cánh tay và cô mặc một bộ đồ da màu be khủng khiếp với ngọc trai, như thể cô là một người có vai vế trong xã hội đang trên đường đến một số cuộc hội thảo “hãy cứu lấy những cô nhi nghèo đói” vậy. Bất chấp cái quần đứng đắn đó, cô trông vẫn gợi cảm như quỷ và quá mức gợi tình.

Cô đứng đó nhìn anh qua tròng mắt màu be buộc anh phải lên tiếng hỏi, “đây là tầng của cô à?”

“Thực ra là tôi đi lên.” Cô đẩy kính lên mái tóc bông bênh. “Tôi hơi đãng trí và bấm nhầm nút.”

Ty bước vào trong để cánh cửa đóng lại sau anh. Anh nhấn số 2 và thang máy bắt đầu di chuyển. “Bữa trưa êm dịu à?”

Cô nhìn anh qua góc mắt và mím môi. “Tôi không biết anh đang nói về cái gì?” cố nói qua cái bĩu môi.

Anh dựa vai vào mặt kính và làm rõ. “Tôi đang nói rằng cô bốc mùi say xỉn.”

Đôi mắt lục bảo to tròn của cô mở lớn, cô vội mở túi xách và mò mẫm bên trong. “Tôi đã có một ngày xui xẻo” cô kéo ra một miếng kẹo gum mùi quế. “Hết sức xui xẻo.”

Cô sở hữu một đội bóng khúc côn cầu trị giá gần 200 triệu đô. Còn có thể xui xẻo như thế nào nữa chứ. “Gãy móng tay à?” Anh nửa trông đợi cô kiểm tra lại những móng tay đỏ tươi của cô trước khi cho thanh kẹo gum vào miệng.

“Cuộc sống của tôi phức tạp hơn nhiều việc lo lắng về một móng tay bị gãy.” Cô nhai, sau đó thêm vào, “Rất phức tạp, và bây giờ Virgil đi rồi, mọi thứ thay đổi. Tôi không biết gì để làm cả.”

Anh tự hỏi phải chăng cô là một trong những phụ nữ thích ‘buôn’ chuyện của mình với người lạ. Lạy Ngài, anh hy vọng là không, và hướng cái nhìn chăm chăm lên trần, cốt cắt đứt mối giao cảm bằng mắt để cô không thể thấy thoải mái bộc lộ tâm tư của mình.

Ơn trời, cửa thang mở và Ty theo Faith ra lối vào phòng họp. Anh bước lên trước để mở cửa cho cô.

Cô nhìn vào mắt anh rồi đi qua, đủ gần để túi xách của cô chạm vào áo anh. “Cám ơn” cô nói, thoảng hương hoa và mùi quế.

“Không có chi.” Cái nhìn của anh trượt từ lưng xuống hông cô, được bao phủ bởi cái quần màu be ảm đạm. Anh buộc phải ngưỡng mộ thân hình của phụ nữ đó đã làm lên những điều kỳ diệu cho bộ quần áo tẻ nhạt. Bước vào trong phòng, anh đột ngột khựng lại. Anh đặt một tay lên ngang hông và ngạo ngễ nhìn vào cái biển quảng cáo lớn được dựng trên giá.

“Chào mọi người” Faith nói với tất cả hân hoan khi cô khoác cái áo lên ghế và lấy một chỗ ngồi bên cạnh trợ lý của cô tại bàn họp.

Trái nói sự hân hoan của Mrs. Duffy, Ty hỏi, “Cái quái gì ở đây vậy? chuyện đùa à?”

Một phụ nữ tên Bo hay gì đó từ phòng PR lắc đầu. “Không. Chúng ta cần lợi dụng sự đưa tin mà chúng ta nhận được và tất cả sự chú ý của phương tiện truyền thông mà chúng ta có.” Cô chỉ vào một bức vẽ hai người đang đứng quay lưng lại với đầu đề bài báo ‘Người đẹp có thể thuần hóa được quái vật Savage?’ “Giới truyền thông dường như nghĩ có gì đó giữa hai người và chúng tôi muốn dùng nó làm lợi thế”.

Giám đốc PR – Tim Cummins thêm vào, “Dĩ nhiên chúng tôi biết thực sự không có gì.”

Nhưng đó chính là một vấn đề. Một vấn đề lớn. Ty chọn ngồi cái ghế bên kia Faith rồi khoanh tay ngang ngực. Anh và những chàng trai đã làm việc hết công suất trong trận đấu thứ tư vừa qua và tất cả những tên phóng viên chỉ có thể viết về “mối bất hòa” giữa anh và bà Duffy. Mục thể thao thứ bảy tuần trước, tờ *Seattle Times* đã dành trọn ba đoạn tin để đoán già đoán non về những “tia lửa” trước khi họ lân la đến cú hattrick hoặc pha cứu bóng ấn tượng ở phút thứ ba mươi sáu của thủ môn Marty Darche. Frankie Kawczynski đã đập tan mớ hỗn loạn trong góc với Doug Weight, và tất cả những gì cô phải làm là lướt vào lối đi với mái tóc vàng và

bộ ngực lớn rồi cả đoàn phóng viên mất đi cái lí trí chết tiệt của họ. Nếu có gì đó thì anh muốn cô ít xuất hiện. Ít liên quan đến đám phóng viên. Chỉ nhiều đó thôi.

Faith nhìn lên từ đoạn trích bài báo trước mặt cô. “Tôi không biết họ thổi phồng nó và thêm bớt về nó.” Đôi mắt lục bảo nhìn vào anh. “Anh cũng vậy phải không?”

“Tất nhiên rồi. Cô không đọc trang Chinooks phải không?” Cô ta đang làm cái gì vậy?

“Jules có đưa nó cho tôi, nhưng tôi bận quá.”

Với cái gì? Gặp gỡ người tình mà cô nói chuyện ngày đám tang của Virgil à? Phải chăng đó là cái mà cô hàm ý là *một ngày xui xẻo*?

“Chúng tôi nghĩ điều này sẽ làm chật ních các chỗ ngồi bởi người hâm mộ,” Tim tiếp tục. “Tất cả chúng tôi đều cho rằng doanh số bán vé chưa đạt được chỉ tiêu. Nếu người hâm mộ nghĩ có bất đồng gì đó giữa thủ quân đội bóng và nữ chủ nhân, họ có thể dốc cả túi mình ra để có thể tận mắt chứng kiến.”

Cô gái tên Bo thêm vào, “chúng tôi nghĩ đây là một khía cạnh tốt. Gọi tình, và như mọi người đều biết, tình dục và những cuộc tranh luận...”

Ty dựa lưng vào ghế và cau mày. Anh không thích nó. Không thích một tí nào. Họ đang định làm cái gì? Làm Mrs. Duffy trở nên gọi tình hơn á? Cô ta không cần thêm sự trợ giúp nào nữa. Hay là anh? Một cái áo thun với quần jean đã đủ gọi tình như anh vẫn đang có rồi. Anh chỉ không dùng gel vuốt tóc, không thuộc loại chải chuốt bóng bẩy.

“Tôi nghĩ đó là một ý kiến hay.” Vua của những gã xài gel và thích bóng bẩy – Jules Garcia chỉ vào tiêu đề trên bảng “Người đẹp và quái vật Savage”. “Tôi thích ý tưởng Faith mặc đồng phục của Ty còn anh ấy thì để ngực trần.”

Ty cau mày. Những gã này không để anh sống yên ổn bao giờ. “Quên nó đi. Tôi không định là ‘Quái vật Savage’ gì đó đâu.”

“Tôi tin là có quái vật Sah-vahge” người phụ nữ say xỉn băng ngang qua bàn và phát âm từ từ.

Ty nhìn chằm chằm từ Tim đến Mrs. Duffy. “Đúng vậy đấy, Miss July”

Cô xoắn sợi chuỗi ngọc quanh một ngón tay dài và bộ óc phản bội của Ty lóe lên hình ảnh

cô khóa thân với một chuỗi ngọc trai trải quanh một bên ngực cô. “Có lẽ những phóng viên đã nhìn thấy gì đó mà tôi không biết. Anh có bức xúc gì với tôi à, Mr Savage?”

Ngoại trừ việc cô không biết sự khác nhau giữa một hậu vệ và một tiền đạo, và những phóng viên đua nhau chạy hụt cả chân để bắt được cô? Ngoại trừ việc anh đã nhìn thấy trái đào mọng trần trụi của cô và không thể xua nó ra khỏi đầu? “Không. Không có gì”

“Xuất sắc”. Cô cười khi những ngón tay tiếp tục xoắn xít lấy sợi ngọc trai chết tiệt đó, móng tay đỏ tươi tương phản với tông màu be cô đang mặc.

“Đây chỉ là hợp sơ bộ thôi,” Tim quả quyết với anh. “Chúng tôi muốn anh cảm thấy thoải mái.”

Cái mà không bao giờ xảy ra. “Tốt thôi, tôi chỉ không bao giờ thoải mái trở thành một quái vật Savage nào đó trong cái quần khúc côn cầu ngắn tũn.”

“Vậy anh sẽ cảm thấy thoải mái nếu anh là một quái vật Savage đeo một cái khố chứ?” Một khóe miệng của Faith hơi nhếch lên so với bên kia, và anh cam đoan rằng cô chỉ đang cố chọc giận anh.

“Lạy ngài.” Ty đứng dậy và bước tới cánh cửa. “Tìm một tên đàn nào khác đi.”

“Cô ấy chỉ đùa thôi mà. Tôi nghĩ vậy” Tim nhìn Faith. “Phải không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Chúng ta có thể tiến hành với cái gì đó mà anh thích hơn,” trưởng phòng PR nói và tăng giọng đột ngột. “Chúng tôi thật sự nghĩ rằng đây sẽ là một cú hời đấy.”

Dù là đùa hay không, xuất hiện bán khóa thân trên những bảng hiệu khổng lồ không phải là kiểu của anh. Kiểu của anh là chơi hết mình và ghi điểm lên bảng tỷ số. Anh vờ tay nắm cửa. “Quên đi”

“Trẻ con”

Tất cả thở hỗn hển khi anh khựng lại và chậm chậm quay xung quanh. “Cô gọi tôi là gì vậy?”

Jules ngả người và nói vào tai cô. Cô lắc đầu và nói, “Tôi không thích lắm cái ý tưởng tạo nên một sự bất đồng để bán vé, nhưng anh thấy đó, tôi không rên rỉ và xông ra như một đứa trẻ.”

Chắc chắn vậy rồi vì cô không phải là người cởi áo. Mặc dù đó chắc chắn không phải là lần đầu tiên của cô. “Để tôi làm rõ vài điều với cô, Mrs. Duffy. Trước hết, tôi không phải trẻ con và chưa bao giờ rên rỉ.” Không kể cả khi anh bị gãy xương và giãn dây chằng. Khốn nạn, anh đã kết thúc trận đấu chống Rangers với một cái chân bị gãy. “Thứ hai, tôi chơi khúc côn cầu. Đó là lý do cô trả tiền cho tôi. Không có chỗ nào trong hợp đồng của tôi quy định rằng tôi phải cởi áo trên bảng hiệu khổng lồ và bên hông xe bus.”

“Nếu anh không muốn cởi áo, tôi nghĩ cũng không thành vấn đề.” Cô nhún một bên vai. “Một số người không thoải mái với bản năng giới tính của họ. Tôi hiểu, nhưng ít nhất anh hãy nghe Tim và Bo. Họ rõ ràng đã tốn rất nhiều công sức vào đó, và trong một thời gian ngắn như vậy, cũng không.”

Cô chuyển sự chú ý vào giám đốc PR và trợ lý của cô. “Cám ơn”

“Chắc chắn rồi.”

“Không có chi”

“Anh Savage chỉ hơi vô lý,” cô thêm vào.

Không thoải mái với bản năng giới tính của anh? Cô vừa gọi anh là gay sao?

“Mười phút,” Tim cam đoan với anh. “Cho chúng tôi mười phút để làm anh đổi ý.”

Để chứng tỏ rằng cô sai, và rằng anh hoàn toàn không hề quá đáng chút nào, anh di chuyển trở lại ghế và ngồi xuống. “Mười phút”. Họ có thể nói cho đến khi kiệt sức nhưng họ không thể thay đổi ý anh.

CHƯƠNG 6

“Hạ cằm cô xuống một chút Faith, và nhìn thẳng vào đây.” Faith hạ thấp cằm và nhìn chăm chăm vào tay thợ chụp ảnh đang đưa máy cao hơn đầu anh vài inch. “Giữ mắt anh nhìn tôi Ty”, anh ta thêm vào.

Bên trong phòng của cầu thủ, Faith đứng giữa trung tâm logo Chinooks lớn và gần ngay sau thủ quân của đội bóng khúc côn cầu. Gần một tuần đã trôi qua kể từ ngày cô và Ty ngồi trong cuộc họp PR. Bốn ngày kể từ khi Chinooks hạ gục Vancouver trong trận thứ 6 và tiến vào vòng trong.

Đã 7h tối, rất lâu sau khi phần còn lại của đội bóng đã trở về nhà. Nội thất trong căn phòng đã được dời đi và thay vào đó là đầy ắp những thiết bị chụp ảnh. Mẹ của Faith chứng tỏ bà cũng được việc bằng cách cầm một tấm phản sáng màu trắng. Mất một lúc, Faith rốt cục đã thuyết phục được mẹ cô bỏ con chó ở nhà. Mặc dù cô sợ rằng Pebbles có thể trả thù cô bằng cách phá hoại đồ đạc.

“Một chút nữa Faith, phải.”

Cô mặc một cái váy bút chì màu đen ôm sát cho buổi chụp ảnh, áo hiệu Georgette bằng lụa màu đen với một cái yếm màu đen bên trong, và một đôi giày da cá sấu màu đỏ gót thấp. Đã một thời gian dài kể từ khi cô bước ra từ bóng tối và hướng đến ánh đèn sân khấu. Cô cảm thấy một chút lúng túng. Đã lâu rồi cô được làm tóc và trang điểm bởi một chuyên gia và cô cảm thấy có một chút cường điệu. Mọi thứ từ đường cong chân mày đến đôi môi đỏ mọng của cô đều hoàn hảo. Thật ra, mọi thứ trong căn phòng đều hoàn hảo, từ ánh sáng đến nhiếp ảnh gia. Mọi thứ ngoại trừ người đàn ông khó chịu nặng 240 pounds đang đứng đối diện với cô. Sự nóng nảy và bất mãn cuộn lại trong Ty như những cơn sóng. Cánh tay anh vòng ngang ngực; một tư thế cô đã từng thấy lúc trước khi anh không hài lòng về *gì đó*. Hôm nay *gì đó* là việc chụp

ảnh cùng với cô.

Anh mặc một cái áo thun đơn giản phù hợp với đôi mắt màu xanh đen tối của anh và một cái quần Levi's bạc màu. Anh không cho phép họ vẽ vờ lên mặt anh hay thậm chí chỉ là một chút gel cho mái tóc của mình. Anh hoàn toàn là một cái nhọt ở mũi, nhưng trái lại, anh có mùi tuyệt vời, như mùi xà phòng và làn da nam tính làm Faith có một thôi thúc kì lạ là nghiêng tới một chút để ngửi áo anh và cái hõm ở cổ anh.

Người chụp ảnh ghi lại những bức hình. “Đặt tay cô lên vai anh ấy đi”, anh nói và điều chỉnh ống kính. “Valerie, hạ xuống một chút. Đúng rồi.”

Không tính những cái bắt tay không thường xuyên, Faith đã không chạm vào người đàn ông nào khác từ khi cô đồng ý lấy Virgil. Cô đặt nhẹ tay lên vai Ty. Hơi ấm từ những cơ bắp cứng cáp của anh nung nóng lòng bàn tay cô qua lớp vải cotton xanh mềm mịn, và lần đầu tiên trong một thời gian rất dài, cô nhận thức sâu sắc rằng cô là một người phụ nữ đang đứng rất gần một người đàn ông. Một người đàn ông trẻ, khỏe mạnh. Không phải cô đã không để ý trước đó. Không thể nào không chú ý đến một người đàn ông như Ty, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến anh là cái gì đó nhiều hơn việc là một thủ quân hay gắt gỏng của Chinooks.

“Trượt ngón tay cô tới trước. Tôi muốn thấy móng tay màu đỏ của cô tương phản với màu áo xanh của anh ấy.” Cô trượt tay lên trên vai anh và xòe những ngón tay ra một chút. “Yeah. Như thế.”

Click. Click

Cô thả tay xuống nhưng vẫn có thể cảm thấy hơi nóng của anh giữa gan bàn tay cô. Cô đã không cảm thấy chút hứng tình nào với đàn ông trong một thời gian dài. Cô trả lương cho Ty. Anh thậm chí còn không thích cô. Vậy tại sao dạ dày cô lại bỗng nhiên cảm thấy chộn rộn, giống như cô đã nén quá nhiều khí vậy?

“Anh vẫn ổn chứ Ty?” Tim hỏi.

“Chúng ta xong chưa?”

“Chúng ta chỉ mới bắt đầu thôi.”

“Chết tiệt.”

Thợ chụp ảnh hạ thấp máy ảnh của anh xuống. “Faith, Tiến tới trước một chút”

Faith sẵn lòng di chuyển để Ty chỉ đứng sau vai trái của cô. Cô hít hơi thở sâu và dọn sạch tất cả phocmon gợi tình mà anh đang tỏa như một ảo ảnh trên người trong đầu cô.

“Dạng chân cô ra một chút và đặt tay lên hông nào.” Anh ta nâng camera lên.

“Còn Ty, chỉ việc giữ nguyên cái nhìn thù địch đó.”

“Tôi không thù địch”

“Yeah. Hoàn hảo.” *Click*

Faith bật cười nhìn qua vai cô rồi tới mặt anh và nếp nhăn giữa đôi chân mày nâu tối. “Nếu giờ anh không thù địch thì tôi ghét việc nhìn anh khi anh là địch thủ đích thực đấy.”

Cô nghĩ lại trận đấu với Vancouver lần trước và cười thầm. Anh ném phịch một Canuck vào bảng và thọc hấn ta bằng cùi chỏ.

“Anh chỉ nên là một người tình.”

Một góc miệng anh nhích lên và cảm giác trong dạ dày cô nhộn nhạo một chút. “Tôi sẽ không đi quá xa vậy đâu bà Duffy.”

“Faith. Anh có thể gọi tôi là Faith.”

Nụ cười của anh rũ xuống và anh trở lại nhìn chăm chăm vào tay nhiếp ảnh. “Đó không phải là một ý kiến hay.”

“Hoàn hảo.” *Click. Click.* “Giờ chuyển vào trong phòng thay đồ nào.”

“Faith, tôi sẵn lòng phụ cô thay đồ trong phòng tập,” Bo Nelson nói. “Chúng tôi muốn anh trong bộ đồng phục sân nhà đó, Ty”

Khi Faith nhìn Ty rời phòng, cô tự hỏi sao anh lại nghĩ việc gọi tên cô là một ý kiến tồi. Cô và mẹ cô theo trợ lý giám đốc PR ngang qua căn phòng và đá cánh cửa đằng sau họ. Anh chắc chỉ muốn giữ vẻ chuyên nghiệp. Điều mà luôn luôn tốt nhất, nhưng cô hoàn toàn không nghi ngờ việc anh không lúc nào gọi Virgil là “Mr. Duffy”.

Một cái giá treo đồ choán giữa phòng. Cô nhìn bao quát chúng và tự hỏi tại sao việc dùng tên của cô không giống với việc gọi Virgil bằng tên của ông. Cô đã bỏ qua gì đó mà cô không

biết sao?

“Cô cảm thấy thế nào?” Bo hỏi cô khi cô xếp ngăn nắp lại đôi giày. “Giống như mặt cô có thể bị tét vì cười ?

Faith kéo ra một cái váy rồi lại để nó lại. “Đứng trước camera sẽ có một chút không thoải mái lúc đầu, nhưng tôi đã quen với nó rồi.”

Mẹ cô kéo ra một cái váy búp bê Betsey Johnson màu hồng rực rỡ treo trên mắc. “Hãy thử cái này.”

Faith lắc đầu. “Con không nghĩ nó thích hợp cho người sở hữu một đội bóng khúc côn cầu.”

“Chúng tôi cũng nghĩ thế.” Bo kéo một cái váy màu đỏ với một cái viền cổ kêu leng xeng và cái váy bằng lụa. Nó không có tay, và ngoại trừ cái dây lưng bằng da màu bạch kim loại, nó trông như cái gì đó từ những năm 50.

“Nó quá sáng”

“Màu này sẽ rất tuyệt với cô.”

Cô đã không mặc màu đỏ như vậy từ khi cô kết hôn với Virgil. “Ai chọn những cái này vậy?” cô hỏi người phụ nữ có mái tóc màu nâu bị kéo ra sau và túm lại.

“Jules đã làm việc với nhà tạo mẫu, và họ chọn cái này vì nó sẽ nổi bật màu đỏ với bộ đồng phục sân nhà của Ty.”

Jules? Cô biết anh vẫn đang bận túi bụi cố vấn với phòng PR, nhưng cô không biết anh đã giúp chọn trang phục. Bất chấp tình yêu không thích hợp với màu sắc và những cơ bắp vạm vỡ của anh, cô chưa bao giờ thực sự thấy những hành động đồng tính nơi anh, nhưng một lần nữa cô lại tự hỏi.

“Tôi tự hỏi phải chăng anh ta là gay,” Valerie nói.

“Tôi cũng vậy,” Bo thêm vào khi cô nhìn qua cái giá đồ. “Anh ta quá đẹp.”

Faith bắt đầu tuôn ra hàng tràng khi cô mở nút áo. “Đẹp hay không không phải dấu hiệu của một người đàn ông đồng tính.” Một trong những tên gay vạm vỡ ở Aphrodite trông như một tay đua xe đạp địa hình vậy.

“Không phải luôn luôn”. Bo lấy cái áo đen từ Faith. “Ty Savage cũng là một chàng đẹp mã, nhưng cô thậm chí sẽ không bao giờ nghĩ đến việc hỏi anh ta thích gì hơn.”

“Hoặc là cha anh ta.”

Faith nhìn từ cái khóa quần đến mẹ cô. “Mẹ biết cha anh ta à?”

“Ta đã gặp ông ta tối qua sau trận đấu.”

“Mẹ chưa bao giờ đề cập đến nó.”

Valerie nhún vai. “Ta không có ấn tượng lắm.”

Điều mà chắc chắn có nghĩa rằng ông ta đã không đề nghị bà đi cùng. Với sự giúp sức của Bo, cô kéo cái váy qua đầu và mẹ cô kéo khóa sau lưng lên. Nó tỏ rõ một từng đường nét hơn trước kia và gấu váy thì lơ lửng một inch trên đầu gối cô.

“Tôi yêu cái này” Bo trao cho cô đôi xăng đan gót nhọn cao 4 inch bằng da bóng hiệu Versace.

Faith thở dài. “Đến với mẹ nào”. Cô xỏ chân vào và gài dây quanh mắt cá. Một cái gương dài được dựng cách cô một vài feet, cô làm điệu bộ trước gương, điều chỉnh ngực cô bên trong cái áo lót chặt khít sau đó thắt một cái thắt lưng quanh eo.

“Hoàn hảo”. Bo nói với cô.

“Tôi trông như một kiểu từ thập niên 50. Giống như tôi nên có một ly martini trong tay đợi chồng khi ông ta bước qua cửa vậy.”

“Một chút Leave It To Beaver,” Bo đồng tình. “tháng sáu với nhiều sự phân cấp. Tôi nghĩ cô trông rất nhàn nhã và vui vẻ.”

“Những cái này thế nào?” Valerie cầm một chùm bông tai đá mã não.

“Con thích cái con đang đeo”. Cô trả lời khi ai đó đến chỉnh sửa lại tóc cô và trang điểm. Vào sinh nhật 29 của cô, Virgil đã tặng cô một đôi hoa tai kim cương 3 cara. Cô nhìn chính mình lần cuối trong gương. Có một chút sáo động khi cô lại được nhìn mình trong màu tươi sáng như thế. Cô không rõ từ khi nào mình lại từ bỏ việc mặc những màu sắc rực rỡ này. Không biết nó là từ chính kiến của cô hay của Virgil. Điều đó không quan trọng, cô quyết định khi cô rời phòng tập và xuyên qua một phòng của cầu thủ hiện đang trống.

Ty đang ngồi trên băng ghế dài trước một cửa tủ đang mở đầy nhóc gây đánh bóng bên trong khi tay nhiếp ảnh và trợ lí của anh ta kiểm tra lại các nơi bố trí ánh sáng xung quanh anh. Mũ bảo hộ và đồ thi đấu của anh mắc bên trong tủ, tên anh được in trên mảng nền xanh và đỏ phía trên đầu. Ngoài trừ mũ bảo hộ, anh được trang bị rất chỉnh tề.

Trước giờ Faith chưa bao giờ vào phòng thay đồ của cầu thủ, nó có một chút hơi hướng tân thời. Như da thuộc và mùi các chất tẩy rửa. Mỗi cái tủ đang mở đều chứa đầy dụng cụ khúc côn cầu và có một bảng tên của mỗi cầu thủ phía trên.

Ty nhìn lên khi cô bước tới. “Tôi đã sẵn sàng được 15 phút rồi”

Lay Ngài, thật là một kẻ ưa cầu nhàu gắt gỏng. “Nó không tốn nhiều thời gian bằng lúc anh từ chối không cho ai chải tóc cho anh đâu.” Cô nói với anh.

“Tôi có thể tự làm”. Để chứng minh luận điểm của mình, anh luồn các ngón tay vào tóc, nhưng một lợn đen chồi ra phía trước và rũ xuống ngang chân mày anh.

Trước khi kịp suy nghĩ, Faith đưa tay ra và vuốt nó về lại vị trí cũ. Lợn tóc mịn mượt cuộn quanh ngón tay cô và lòng bàn tay cô chạm nhẹ phải thái dương ấm áp của anh. Ánh nhìn sắc sảo của anh khóa chặt cô và có gì đó lóe lên bên trong mắt anh. Cái gì đó nóng bỏng và cần được yêu vừa bùng lên màu lửa trong đôi mắt xanh thẳm đầy nhục dục của anh. Một thoáng trôi qua, nhưng cô vẫn nhận thấy sự nồng nhiệt trong mắt anh. Mối cô khẽ hé mở cảnh báo và bối rối. Cô buông tay xuống để che đi sự run rẩy vì bị kích động trong dạ dày cô.

“Cả hai sẵn sàng rồi chứ?” tay nhiếp ảnh lên tiếng hỏi.

Ty kéo cái nhìn của anh ra xa và nhìn ra sau cô.

“Hãy làm cho xong đi. Tôi còn phải luyện tập vào sáng sớm mai và một trận phải thắng trước San Jose tối sau nữa.” Anh liếc nhìn trở lại Faith và cái nhìn của anh dễ hiểu. “Đó là việc mà cô trả tiền cho tôi làm.”

“Vâng” cô thốt ra và tự hỏi sao cô lại tưởng tượng ra cái nhìn nóng bỏng quan tâm trong mắt anh được chứ.

“Mọi chuyện thế nào rồi?” Jules hỏi khi anh bước vào phòng.

Faith liếm môi và cười với trợ lý của cô. “Tôi đang làm rất tốt đấy” cô cam đoan với anh và đẩy sự bối rối về những gì vừa xảy ra khỏi tâm trí. “Gặp một chút rối loạn lúc đầu do thiếu thực hành, nhưng mọi thứ đã trở lại với tôi rồi. Giống như cưỡi xe đạp vậy”

Jules nhìn cô từ đầu đến chân với con mắt phán xét. “Woa, cô trông tuyệt quá.”

“Cám ơn, anh cũng vậy” . Hoặc ít nhất cô cố để đẩy nó ra khỏi suy nghĩ của mình. Với Ty đang đứng cách cô chỉ một bước chân, nó thật là điều không tưởng. “Tôi thích cái áo len của anh.” Cô thêm vào, vươn ra để chạm vào cánh tay màu xám. “Màu đẹp quá.” Khéo léo. “Vải cashmere à?”

“Lụa pha cashmere.”

“Jesus”, Ty rên rỉ. “Hai cô gái xong việc chưa? Tôi muốn thoát khỏi đây tối nay.”

“Có vấn đề gì với anh ta vậy?” Jules ra hiệu bằng ngón tay cái về phía Ty. “ Vẫn còn giận dữ vì bị kèm chặt trong trận đấu chống Vancouver à?”

Ty nhìn người trợ lý như thể anh có ý định giết hắn ta với bàn tay to lớn của mình.

Mắt Faith mở rộng và cô lắc đầu. “Đừng chọc vào gấu, Jules.”

Jules phá ra cười. “Nghe này, nguyên do tôi ở đây là bởi vì tôi vừa gác máy cuộc gọi với tổng biên tập tờ *Sport Illustrated*. Họ muốn phỏng vấn cô.”

Lần gần nhất cô xuất hiện trên tạp chí là khi cô khóa thân và những câu hỏi rất dễ. Ý nghĩ về việc xuất hiện trên tờ *Sport Illustrated* và bị hỏi những câu hỏi hóc búa mà cô không thể trả lời làm cho cô muốn bỏ chạy và trốn đâu đó. Làm ra vẻ ngớ ngẩn dốt nát đến một căn phòng của nhân viên và ban quản trị đã đủ rắc rối lắm rồi. Điều cuối cùng cô muốn là xuất hiện mà không biết gì về thế giới.

“Phòng PR muốn cô làm nó, nhưng tôi nghĩ cô nên ngưng lại cho đến khi nào cô cảm thấy thoải mái hơn khi nói chuyện về đội bóng một cách công khai” Jules đề nghị và cô nghĩ có thể hôn anh.

“Cám ơn, anh đúng rồi, tôi chưa sẵn sàng.”

“Chúng ta làm tiếp thôi”, người nhiếp ảnh thông báo khi anh trao cho Valerie tấm phản quang. “Faith, tôi cần cô đứng ngay trước Ty. Có thể đặt chân cô lên ghế.”

Cô liếc thấy cẳng chân to lớn của Ty được che phủ bởi cái quần thể thao để chơi khúc côn cầu màu xanh dương & xanh lá. Đôi vớ trắng dài của anh phủ cái ống quyển to khỏe và miếng dán đầu gối. Mép vớ bao quanh bắp đùi anh. “Chỗ nào trên băng ghế đây?”

“Giữa bắp đùi của Ty ấy.”

Cô nhìn xuống ánh mắt hẹp lại của anh và thầm mong đợi anh nói to lên sự phản đối và nguyên rủa cho đến khi tai của tất cả mọi người rỉ máu. Thay vì vậy anh nói, “Cái chân của cô không phiền chứ? Tôi cũng không vui vẻ gì đâu.”

Một cách cẩn thận, cô gieo đế giày của chiếc sandal Versace lên băng ghế giữa hai bắp đùi đang dang rộng. Cô cố ý nhìn chằm chằm vào mặt anh để giữ cho cái nhìn của mình khỏi thấp xuống nhìn vào đũng quần của anh. Cô thậm chí không muốn nghĩ đến sự gần gũi giữa các ngón chân của cô với *hàng họ* của anh. Dĩ nhiên rằng cố để không nghĩ về nó chỉ càng khiến cô nghĩ về nó nhiều hơn bao giờ hết. “Đừng làm tôi giật mình nhé, tôi không muốn làm đau anh đâu,” cô nói qua một nụ cười e ngại.

“Vậy thì đừng có giật mình và tôi sẽ không làm đau cô. Tôi sẽ cần *cái này* sau đó.”

Cô xoay mặt hướng về người nhiếp ảnh và uốn cong trên môi một nụ cười. Cô có thể có một chút han gỉ nhưng cô biết phải tạo dáng thế nào cho một bức ảnh mà không phô bày ra cảm xúc thật của mình. “Vậy ra đó là tại sao anh nôn nóng muốn rời khỏi. Không phải vì anh có một chuyến bay sớm.”

Người nhiếp ảnh bấm một vài bức. “Faith, xoay vai phải của cô hơi hướng về phía tôi nào. Đây..đúng nó rồi..”

Khi cô cười với máy ảnh, cô hỏi, “Một cái hẹn nóng bỏng à?” và hơi xoay một góc mặt khác cho người nhiếp ảnh.

“Đại khái là như thế.”

“Vợ à?”

“Chưa kết hôn”

“Bạn gái?”

“Không hẳn.”

Bạn tình? Đã lâu rồi kể từ khi cô có một bạn tình hay một bạn trai hay thậm chí là tình một đêm. Tại đây với Ty, bị bao quanh bởi kích thích tố sinh dục nam của anh nhắc cô nhớ chính xác đã bao lâu rồi. Chỉ cần một giọng nói trầm hơn chải qua da cô và nhắc cô nhớ cô đã nhớ biết bao cảm giác nắm giữ và chạm vào một người đàn ông mạnh mẽ, cường tráng.

“Nghiêng tới trước một xíu đi Faith. Mạnh mẽ hơn, giống như cô là một người chủ ấy.”

“Anh có muốn tôi đặt tay lên hông không?” Faith nghiêng và cái váy trượt lên bắp đùi cô.

“Yep, rất tuyệt. Và Ty, chỉ cần tiếp tục trông như giận dỗi thế.”

Ty xoay cái nhìn hủy diệt của anh vào tay nhiếp ảnh. “Tôi không giận dỗi”. Cái nhìn giận dữ mãnh liệt thường được dành riêng để đe dọa đối thủ không có tác dụng với người nhiếp ảnh.

“Hoàn hảo. Đó chính xác là cái mà tôi đang tìm.” Anh bấm vài pho ảnh. “Faith, Faith chỉ nghiêng thêm một chút nữa và xoay vai về phía tôi một chút nữa nào.”

Click. “Yeah, hất tóc cô đi nào. Chính thế. Đẹp lắm.”

Ty không thể hồi tưởng lại có lúc nào mà anh quá *sẵn sàng* đến thế. Không, ngay cả khi anh là một thằng nhóc mười sáu tuổi đang hứng tình lăn lộn trên băng ghế sau chiếc Plymouth của cha anh với một cô gái bán khỏa thân tên Brigit.

Lạy Ngài. Anh đứng dưới vòi tắm trong phòng thay đồ của Chinook và để làn nước lạnh chảy xuống cổ, lưng và phía sau anh. Anh phải đợi nửa tiếng để mọi người dọn sạch phòng thay đồ trước khi lột sạch các thứ trên người và đi vào nhà tắm. Nếu có ai đó nghĩ thật là kỳ cục khi anh tắm đêm nay thì cũng chẳng đề cập đến nó.

Anh xoay người và để làn nước lạnh chảy xuống ngực anh, xuống bụng và tới háng anh. Anh đã không đau nhói nhiều như thế kể từ khi anh bị gãy ngón tay cái trong mũ bảo hộ của Hedican ở mùa giải trước. Chỉ có điều là lần này cái đau nhói lâu hơn và không phải bị gây ra bởi một địch thủ đáng gờm nào muốn giành trái bóng của anh. Nó bị gây ra bởi một con người bằng xương bằng thịt, một trang bìa tạp chí cấp ba biết thở đang cố làm anh phát cuồng bằng

cái bữu môi nhõng nhẽo, đôi tay mềm mại, và một thân hình nóng bỏng của cô.

Toàn bộ đều là một ý tưởng tệ hại. Anh biết đã bị mê muội vì nó. Bất chấp những gì họ nghĩ về anh, anh không phải là một con lừa ngoan cố, và anh để họ lôi kéo anh vào việc quảng cáo cho đội bóng. Để có được người hâm mộ đi xem thi đấu.

Anh đặt lòng bàn tay lên tường và lắc đầu dưới vòi hoa sen. Anh đã diễn rất đạt việc lờ đi Mss. Duffy. Anh đã lờ đi mùi nước hoa trên làn da ấm áp của cô, giọng cười của cô, cái váy đỏ quyến rũ và làn môi đỏ thắm đó. Nhưng sau khi cô chạm vào anh. Trọng lượng của bàn tay và những ngón tay cô trượt ngang qua vai anh gửi đến những tia lửa dọc xương sống và bắn thẳng xuống giữa hai bắp đùi anh.

Sự đụng chạm giữa tay cô và vai anh là một điều tệ hại, nhưng việc chạm vào tóc và mặt anh làm ruột anh như thắt lại, và anh đã phải chiến đấu như quỷ để ngăn việc xoay miêng anh úp vào lòng bàn tay cô và mút lấy làn da cô. Sau đó cô lại đặt chân cô vào đũng quần anh, nghiêng xuống và dán ngực cô vào mặt anh. Sau tất cả những hành động đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ là trượt tay anh lên bắp đùi mịn màng của cô và bụm chặt lấy mông cô. Kéo cô lại gần hơn và chon vùi mặt anh vào ngực áo cô. Lúc cô cười và hất tóc cô cho cái máy ảnh, anh đang chìm đắm trong những tưởng tượng hoang dại về những cái mà anh muốn làm với cô. Những cái liên quan đến việc kéo cô ngồi lên lòng anh và hôn làn môi đỏ thắm đó. Cuộn những ngón tay anh vào tóc cô khi cô cười lên anh như Smarty Jones trong một đường đua dài. Và đúng, anh hết sức phẫn nộ về việc đó. Điều cuối cùng anh muốn và cần trong cuộc sống của mình là bám gót nữ chủ nhân của đội bóng, nhưng vì một số lý do không thể giải thích được, cơ thể anh không quan tâm đến cái mà anh muốn và cần là gì.

Ty ráng sức thẳng người và xoa xát bàn tay qua mặt anh. Nó không phải cứ như là mọi thứ ở cô đều xinh đẹp. Anh quét nước ra khỏi mắt và lắc đầu. Okay, điều đó không đúng. Mọi thứ về cô đều nóng bỏng như địa ngục, nhưng không phải là anh chưa bao giờ có những phụ nữ đẹp vây quanh. Anh là một cầu thủ khúc côn cầu. Anh đã chia sẻ nhiều phụ nữ đẹp.

Faith. Anh có thể gọi tôi là Faith, cô nói, như thể đó là một ý hay và sẽ không có gì xảy ra. Anh cần một liên tục nhắc nhở về việc cô là ai và cô là gì đối với anh. Ngay cả khi cô có sẵn lòng, anh cũng cần phải nhớ rằng tình dục với nữ chủ nhân của Chinooks là một ý tưởng cực kỳ kinh hoàng.

Da gà nổi đầy lên da anh khi anh cố để giữ sạch hình ảnh của Faith Duffy. Có vài nơi anh có thể ghé trước khi về thẳng nhà. Một vài câu lạc bộ nơi có những người phụ nữ sẽ sẵn sàng chia

sẽ một chút thời gian sung sướng với anh.

Anh đứng trong dòng nước thêm một vài phút, cho đến khi anh kiểm soát và có thể thở lại lần nữa. Anh tắt vòi nước và vắt khăn quanh hông. Cha anh vẫn còn đang luẩn quẩn ở chỗ của anh. Có thể anh chỉ việc về nhà và coi những gì mà ông già đang làm.

Jules Garcia đang đứng giữa phòng thay đồ đợi anh. “Anh muốn gì?” anh hỏi người trợ lý của Faith.

“Để đề nghị anh dừng việc làm khó Faith đi.” Anh ta vòng cánh tay ngang khuôn ngực lực lưỡng như một tay hào hiệp, một mối phiền hà tệ hại.

Ty có một chút tôn trọng anh vì việc đó. “Ai nói tôi đang làm khó mà Duffy chứ?” khi anh di chuyển đến tủ của anh, anh lau khô mặt và tự hỏi đây là việc nhân viên bệnh vục cho chủ của mình hay là gì khác đây. Một vài gã đã tự hỏi phải chăng Jules bị gay. Ty thì không bị điều đó thuyết phục.

“Tôi nói.”

Ty ra hiệu và ngồi xuống băng ghế. Anh không muốn làm khó cô. Anh chỉ muốn gần cô ít nhất có thể, và tình cảm của cô với trợ lý của cô như thế nào cũng không phải là việc của anh.

“Cô ấy không chỉ là những mái tóc vàng lướt trên phố. Cô ấy là nữ chủ nhân của đội bóng.”

“Đúng vậy” Ty đồng ý và phủ cái khăn qua đầu anh. “Và cô ấy không biết gì về khúc côn cầu. Tôi được mượn bởi Virgil để giành được cup. Tôi là thủ quân của đội Chinooks và trách nhiệm cơ bản của tôi là đưa họ đến vòng cuối cùng. Nhưng tôi khá bận tâm về việc tôi sẽ làm điều đó như thế nào với một cự siêu sao Playboy đang nắm giữ vận mệnh của chúng tôi trong tay cô ta và làm chúng tôi trông như những tên hề trong buổi phỏng vấn.”

“Có phải anh đang nói đến *Sport Illustrated*?”

“Phải”

“Anh ganh tị bởi vì họ muốn đưa cô ấy làm trang bìa à?”

Ty khoanh tay lại quanh khuôn ngực trần. Anh đã không biết về trang bìa đó. “Tôi đã từng lên trang bìa 3 lần và tôi không có chút hào hứng chết tiệt nào về cái trang bìa đó. Cái chết tiệt mà tôi quan tâm là nhật tờ tạp chí lên và đọc những câu hỏi vòng vo mà cô ta không thể trả lời.

Hay nhặt tờ tạp chí lên và đọc tóm tắt của những năm trên Playboy của cô ấy, cái mà làm cho tất cả chúng tôi trông thật lố bịch.”

“Điều đó có thể hiểu được. Mọi người đều quan tâm đến hình tượng của đội bóng. Đặc biệt là Faith.” Anh ta thả một tay xuống một bên. “Tôi thừa nhận rằng khi lần đầu cô ấy gọi và sắp xếp để gặp tôi, tôi hiểu kì về việc muốn thấy cô ấy hơn là muốn nhận được công việc. Virgil đã sa thải tôi 5 năm trước bởi vì đã nói như cút về cô ấy.”

“Anh đã nói gì đến nỗi phải bị sa thải?”

Jules nhìn vào mắt anh và trả lời. “Ông ta tình cờ nghe tôi nói chuyện với những tay do thám là ông đã cưới một vũ nữ thoát y quá trẻ đủ để làm cháu nội của ông.”

Ty làm rớt cái khăn trên ghế bên cạnh anh. “Nghe không giống lỗi nặng đến mức để bị cho thôi việc”

“Nó không như thế, và nếu tôi dừng lại ở đó thì tôi có thể giữ được công việc của mình. Nhưng tôi đã thoáng nhìn thấy cô ấy và mô tả chi tiết về cô ấy cho những gã đó. Mọi thứ từ bộ ngực đồ sộ tới cái vòm trọc nhẵn nhụi của cô... anh biết đấy.”

Yeah, anh đã biết.

Anh ta nhún một vai. “Dẫu sao chẳng nữa, tôi đã bực tức với cô ấy trong từng ấy năm, nhưng nó không phải vì lỗi của cô ấy mà tôi bị sa thải. Hơn nữa Virgil hấp hối và để đội bóng lại cho cô. Nó xô đẩy vào cô và cô đã cố gắng để hòa hợp với nó nhiều nhất có thể.”

“Tôi nhận ra rằng nó không phải là lỗi của cô ấy.” Anh vói tới đằng sau vào cánh tủ của anh và kéo ra túi thể thao của anh. Đó không phải là lỗi của cô khi cô được thừa kế đội bóng, và sự khó khăn của anh cũng không phải là lỗi của cô. Cái trước là do Virgil làm và sau đó nữa là do trí tưởng tượng phóng túng của anh. Anh biết tốt hơn là nên giải quyết cả hai. “Tôi sẽ cố...”

“Dễ thương hơn à? Hãy làm cô ấy hài lòng.”

“Tôn trọng hơn. Làm cho cô ấy hài lòng là việc của anh. Hai người có thể đi mua sắm, mua mấy cái áo len hỗn hợp hay gì đó và trải qua một buổi tối của những cô gái.”

“Cái gì?” Jules lại vòng tay ngang khuôn ngực bệ vệ, lại trông như thể anh một đại hiệp, một rắc rối tệ hại.

“Tôi không phải đồng tính.”

Ty đứng dậy và thả rơi cái khăn. “Tôi không quan tâm nếu anh là gay, bóng bẩy hay đâu đó ở giữa hai thứ đó.” Anh biết một vài cầu thủ bị đồng tính, những tên đánh bóng như những tàu hàng.

“Tại sao anh lại nghĩ tôi là gay, bóng bẩy hay đâu đó ở giữa nó?” Jules trông có vẻ thực sự muốn làm cho ra lẽ.

“Có phải những gã khác cũng nghĩ tôi là gay?”

Ty nhún vai.

“Bởi vì tôi dùng sản phẩm dành cho tóc à?”

“Không.” Anh xỏ chân vào quần lót. “Bởi vì anh gọi nó là *sản phẩm tóc*”

CHƯƠNG 7

Làn sóng reo hò đình tai nhức óc và những tiếng lục lạc vang ra từ đấu trường bên dưới kết hợp với tiếng leng keng từ những ly rượu được đặt giữa khu vực VIP bên trong Key Arena của Seattle. Faith rướn người tới trước, những ngón tay cô ghì chặt lấy tay dựa ghế khi cô nhìn chăm chú xuống màn tranh bóng ngay trước lưới Chinooks. Gậy và cùi chỏ thi nhau bay tới, và dĩ nhiên Ty Savage ở ngay trung tâm của màn đấu này. Thủ môn Marty Darche cúi xuống, chụm hai tấm bảo hộ của anh lại khi cầu thủ của cả hai đội tranh bóng lượt thứ hai.

“Phá bóng đi” cô thì thầm, chỉ như một tia sét xanh xẹt ngang qua màn hình lớn, hiện lên bàn thắng thứ hai.

“Cút thật” Jule chửi rủa giống nhóm nhỏ người hâm mộ cuồng nhiệt Shark ở khán đài bên dưới. Bài hát “Who Let the Dogs Out” phát ra từ dàn loa, Faith đặt một tay bịt lại hai mắt cô. Bởi vì cô đã đầu tư quá nhiều vào trận đấu nên thật đau đớn khi thấy nó như vậy. Nó làm cô

muốn buồn nôn và nhện nhạo trong dạ dày, cô ước có thứ gì đó át nó lại, chẳng hạn một lon Diet Coke mà cô đang đặt bên cạnh chân phải của mình.

Như thể đọc được ý cô, Valerie cầm tay Faith và nhấn một ly rượu vào lòng bàn tay cô. “Cái này sẽ có ích”. Sau đó bà quay lại khu vực tự chọn trong phòng để tán gẫu với bạn bà, Sandy, từ Vegas đến chơi vài ngày. Valerie thậm chí còn không hỏi ý kiến xem liệu Sandy có thể trú lại hay không trước khi mời cô ấy. Faith đã biết và thích Sandy suốt cuộc đời cô nên không để bụng chuyện đó, cô chỉ ước rằng mẹ cô đã hỏi ý kiến cô trước.

Sau trận đấu mẹ cô và Sandy lên kế hoạch đến một vài quán bar và “thác loạn”. Faith không chắc ai mới là người thất thường nhất. Bọn họ, diện những bộ mỏng tanh và “thác loạn” vào độ tuổi đó, hay là cô, về nhà và ngủ sớm.

Faith nhấp một ngụm vang nguyên chất khi bàn thắng cứ được chiếu đi chiếu lại trên màn hình lớn được treo ngay giữa đấu trường.

Ở bên đầu sân băng, Marty Darche đỡ hai chân lên và nắm lấy một chai nước từ chốc khung thành. Ty đứng trước anh ta lúc tay thủ môn dốc nước vào miệng. Marty gật đầu và Ty vỗ nhẹ chóp mũ bảo hộ của anh ta với chiếc găng tay to dùng trước khi trượt tới băng ghế.

Trên màn hình thể thao cực đại, máy quay phóng to phía sau bờ vai rộng của Ty và dòng chữ trắng nêu tên SAVAGE ngang qua áo nịt len màu xanh dương của anh. Người hâm mộ của The San Jose la ó. Người hâm mộ của Chinooks reo hò chúc mừng và Ty di chuyển ngang sân băng với đầu cúi thấp; tóc gáy anh cuộn lên xung quanh mũ bảo hộ. Tối qua tại phòng thay đồ của Chinooks những ngón tay cô đã luồn vào mái tóc anh và một chút hơi nóng bồn chồn dậy lên trong dạ dày cô. Thứ mà cô đã không cảm thấy từ nhiều năm. Nhưng tối đó, khi cô trở về nhà một chút bồn chồn đó đã bùng lên thành một ham muốn tội lỗi. Virgil mất chưa đầy một tháng, cô không nên cảm thấy chút ham muốn *bất cứ thứ gì* với người đàn ông khác như thế, không nên dính dáng đến thủ quân đội bóng của Virgil. Nói đúng thì là: đội bóng *của cô*.

Ty dừng lại trước băng ghế và nhìn lên qua vai anh. Đôi mắt xanh thăm nhìn ra từ màn hình lớn. Một góc miệng anh khẽ nhích lên một nụ cười nửa miệng như thể anh thích thú với cả hai đoàn người hâm mộ: la ó & reo mừng, cái kiểu giống kẻ chuyên phụ tình đó một lần nữa dấy lên một cơn chấn động ngay chính giữa dạ dày cô, một cảm giác ham muốn kinh khủng. Đã rất lâu rồi cô mới có cảm giác nôn nao và bị kích thích bởi một người đàn ông. Tại sao lại là Ty Savage? Yeah, anh ta đẹp mã, tự tin và phóng túng với sự cường tráng của mình. Anh khoác dáng vẻ đó lên mình như ánh hào quang quá cảm dỗ không thể cưỡng lại được, nhưng anh

không thích cô. Cô không phải kiểu đặc biệt ưa thích của anh.

Máy quay xoay quanh đám đông và quét qua hàng người hâm mộ của Chinooks. Nó dừng lại trên hai người đàn ông với bộ mặt sơn vẽ màu xanh dương & xanh lá cây với vẻ ít bình tĩnh. Từ vị trí cao hơn chiếc máy quay, Faith chuyển cái nhìn của mình đến băng ghế của Chinooks và những cầu thủ đang dừng lại để vẫy chào trận chung kết. Tóc mái của họ từ nằm rạp từ xoắn đến lả tả hay túm lại kiểu tay chơi Miami. Ty là một trong số ít những cầu thủ của NHL chọn kiểu ngó lơ phong tục và lướt đi.

Ty ngồi xuống bên cạnh Vlad Fetosov. Anh đang chụp lấy một chai nước từ huấn luyện viên và xịt một luồng nước vào miệng. Anh nhổ nó xuống giữa hai chân, sau đó lau mặt bằng khăn.

“Cô có cần gì nữa không?” Jules hỏi khi anh đứng dậy.

Cô lắc đầu và nhìn lên người trợ lý của cô, người đang mặc một cái áo len tay dài có hoa văn đỏ trắng bó sát, nó ôm khít lấy những cơ bắp của anh như một lớp da thứ hai. “Không, cảm ơn”

Faith ngồi lại ghế của cô nghĩ về chuyến bay ngày mai và trận đấu với San Jose đêm tới. Faith chưa bao giờ định du đấu cùng đội bóng, nhưng chỉ buổi sáng đó thôi Jules đã thuyết phục được cô rằng đó là một ý kiến hay và ủng hộ nó. Jules nói đó là cách tốt để hiểu rõ về 24 tên đàn ông chơi cho cô. Nếu họ thấy cô nhiều hơn, họ có thể cảm thấy dễ dàng hơn với cô như là một người chủ mới. Cô không chắc nếu trợ lý của cô đặt lợi ích của cô lên trên hết hay chỉ vì anh muốn theo kịp trận đấu lần hai.

Khi sức khỏe cho phép, Virgil thỉnh thoảng cũng du đấu cùng Chinooks, thường là một hoặc hai trận trước khi trở về nhà, nhưng Faith chưa bao giờ đi cùng ông. Chưa bao giờ bị thôi thúc phải sống và thở cùng trận đấu. Và mặc dù cô chỉ mới bắt đầu hiểu được một chút về cái gì là “giành lại điểm” và “hòa”, cô tự hỏi chắc cô không thể nào hiểu hoàn toàn được nó. Một loại thông hiểu đến nỗi sống, thở và yêu khúc côn cầu trong nhiều năm.

Jules trở lại với một chai corona và một chai taquito ngồi xuống cạnh cô. “Nói tôi nghe vài điều đi” anh nói nhỏ chỉ đủ để cho cô nghe. “Có phải cô nghĩ một gã là gay chỉ vì hắn dùng từ ‘sản phẩm tóc’?”

Faith nhìn vào đôi mắt lục tối của Jules. “Không”, cô trả lời một cách cẩn trọng. “Mẹ tôi hay Sandy đã nói anh là gay à?”

“Không phải” anh nhấp một ngụm taquito. “Tôi biết cô sẽ thấy thật đáng ngạc nhiên, nhưng

một vài gã trong đội bóng nghĩ tôi là gay”

“Thật sao?” cô giữ vẻ mặt vô cảm. “Tại sao?”

Anh nhún một bên vai to lớn và nâng cái chai lên miệng. “Bởi vì tôi quan tâm đến vẻ ngoài của mình.” Anh uống rồi thêm vào, “Và rõ ràng những người đàn ông bình thường không gọi là ‘sản phẩm tóc’”

“Nó thật lố bịch”. Họ nghi ngờ anh là gay chỉ bởi vì cách anh ăn mặc và cách lựa chọn màu sắc đáng ngờ của anh. Cô chuyển sự chú ý đến sân băng khi Walker Brooks trượt đến vòng đối diện lúc Ty đang quan sát từ đường biên. Máy quay lướt qua hàng ghế của Chinooks. Một vài người trong số họ đang thư giãn và đầy cảnh giác như Ty, trong khi những kẻ khác thì la ó và phải đối những cầu thủ khi họ đi ngang qua.

Walker vào vòng cấm địa, dừng lại ở giữa và đọi với cái gậy chống xuống. Bóng rớt xuống. Trận đấu bắt đầu. “Ai nói anh không được gọi là ‘sản phẩm tóc’”? cô hỏi.

“Ty Savage”

Cô nhìn lại Jules. “Đừng có nghe Ty”. Anh ta có quá nhiều kích thích tố để phán xét bất cứ cái gì. “Một người đàn ông chân chính nói ‘sản phẩm tóc’ mọi lúc”

“Nêu tên một người coi.”

Cô phải suy nghĩ mất một lúc. Cô búng ngón tay và nói, “Là nhân vật trong *Blow Out*, Jonathan Antin.” Jules cau mày như thể cô vừa chứng minh quan điểm của Ty.

“Tôi không nghĩ thậm chí có trên TV nữa.” Jules càu nhàu. “Gã đó hầu như là gay chính hiệu. Tôi không phải gay.”

Hắn đã có gì đó trên vẻ mặt phản phúc lại cô bởi vì cái nhìn của anh trở nên đau đớn. “Cô cũng nghĩ thế.”

Cô lắc đầu và đảo mắt.

“Phải, cô có.” Anh cử động tay.

“Tại sao?”

“Nó không quan trọng.”

“Tại sao?”

Cô nhún vai. Trên sân băng bên dưới, tiếng còi phát ra và Sam Leclair tự động trượt đến khu vực phạt. Sam có thể không phải là một chiến binh tuyệt vời, nhưng nó không giữ anh ném găng tay và ngồi ngoài 7 phút penalty một trận đấu.

“Do cách mặc đồ của anh. Anh mặc mọi thứ quá ôm sát và sự lựa chọn màu sắc của anh có một chút lòe loẹt cho một người đàn ông bình thường.”

Jules cau mày và khoanh tay ngang khuôn ngực vạm vỡ. “Ít nhất thì tôi không sợ màu sắc. Cô mặc toàn màu be và đen.” Anh nhìn lướt xuống sân băng rồi đến cô. “Một vài năm trước tôi rất béo. Tôi thật sự cảm thấy ngán ngẩm việc chỉ mặc được một size 46, vì vậy tôi quyết định thay đổi cuộc đời. Tôi luyện tập cần mẫn cho thân hình của mình. Vậy tại sao tôi không được khoe nó chứ?”

“Bởi vì đôi lúc càng ít càng tốt.” Khi phô bày ít da thịt hơn, và cô biết điều đó. “Và đôi lúc rộng thùng thình lại tôn dáng hơn.”

Anh nhún vai. “Có thể, nhưng mọi thứ cô mặc đều quá thùng thình như thể cô đang cố giấu gì đó dưới lớp áo quần của cô vậy.”

Faith nhìn xuống cái áo cổ lọ màu đen và quần dài màu đen. Trước Virgil, cô luôn mặc đồ bó sát và đồng bộ với từng đường nét của cô. Cô thay đổi hoàn toàn khác để cố gắng hòa hợp với thể giới của ông. Bây giờ, cô không cần phải hòa hợp với nó thêm nữa.

“Nhưng tôi đoán cái mà cô mặc không quan trọng. Cô xinh đẹp và không phải lo lắng về nó. Thỉnh thoảng tôi lo rằng vài gã sẽ nghĩ tôi là một vệ sĩ, họ sẽ cố thử gây chuyện gì đó với tôi.

Faith nhận ra Jules thật kì lạ và có ấn tượng giống như một đứa trẻ. “Tôi sẽ không để ai làm tổn hại anh. Anh có thể mặc như thể anh đã từng trải qua cuộc khủng hoảng giới tính, nhưng tôi cần giữ anh bên cạnh mình. Thêm vào đó.” Cô cười nói, “mái tóc *bangin* của anh.”

Anh nhìn cô ngay khi bài “Are you ready to rock?” phát ra từ loa của khán đài. “Đó là nụ cười thật nhất ở cô mà tôi từng thấy,” anh nói.

“Lúc nào tôi cũng cười mà.”

Anh nâng chai beer, “Phải, nhưng nó không thật”

Faith chuyển sự chú ý đến bảng đồng hồ và những hành động bên dưới. Thời gian dài trước khi gặp Virgil, cô đã học được cách cười khi cô không thật sự muốn cười. Rất lâu trước khi cô bước lên sàn diễn với đôi giày acrylic cao chót vót và hóa thân thành Layla, cô đã học được cách đeo những cảm xúc sinh động cho một nụ cười. Cuộc sống dường như dễ dàng hơn theo cách đó.

Nhưng cuộc sống lạ lùng với những cú hất bóng vòng cung, hay lượn lờ trên sân băng, hay khá hơn. Cho dù cả ngàn năm cô cũng không bao giờ có suy nghĩ rằng ngày nào đó mình sẽ làm chủ một đội bóng khúc côn cầu. Nó sẽ không bao giờ xảy ra trong cái trí tưởng tượng điên cuồng của cô, nhưng bây giờ cô lại có, đang xem chính đội bóng của mình quật bóng và chuyền qua lại. cô tự hỏi họ sẽ nghĩ gì khi cô tham gia chuyển du đấu với họ ngày mai.

Sáng hôm sau cô thấy mình đang theo huấn luyện viên Nystrom vào BAC-111. Cô không thể nhìn thấy gì ngoài đôi vai rộng lớn của ông, nhưng những giọng đàn ông trầm thấp đã choán chỗ hết cả chuyến bay với 40 hành khách. Lúc 7:30, và họ vẫn đang phấn khích với chiến thắng trước đội Sharks đêm trước.

Từ phía sau máy bay ai đó lớn tiếng phàn nàn đủ để tất cả mọi người nghe thấy, “Tên khốn đó đã thử chọc gậy vào mông tôi.”

“Sẽ không phải là lần đầu cậu đi dạo quanh với cây gậy còn cắm trên mông đâu,” ai đó nói làm nổ ra một tràng cười sâu với câu bình luận và suy đoán “trên mông cậu ấy”.

“Nghe này”, huấn luyện viên nói từ đầu máy bay. “Mrs. Duffy sẽ đi cùng với chúng ta đến San Jose.” Như thế mọi người bị nhấn nút PAUSE, tất cả tiếng cười và trò đàm thọc bất ngờ ngừng hẳn. “Vì vậy hãy giữ không khí lạnh mạnh nhé.”

Huấn luyện viên ngừng nói và ngồi xuống ghế của ông, Faith thành linh phải đối mặt với hàng tá khuôn mặt đàn ông.

Từ một hàng ghế sau, Ty Savage nhìn lên từ tờ mục thể thao của tờ *USA Today* mà anh đang giữ trong tay. Bóng đèn phía trên làm tỏa sáng mái tóc màu tối của anh, mắt anh khóa chặt mắt cô vài giây trước khi nhìn lại vào tờ giấy một lần nữa.

Jules đợi cô ở ghế bên cửa sổ hàng thứ 3 và cô ngồi xuống cạnh anh. “Chuyến bay dài bao lâu?” cô hỏi.

“Ít hơn một tiếng”

Cô nghe một vài lời thì thầm to nhỏ phía sau và vài tiếng cười khúc khích. Cô gồng mình chịu đựng, ngoại trừ vài cuộc trò chuyện nhỏ quá trầm để Faith có thể nghe và tiếng xào xạc từ tờ báo của Ty, khoang máy bay còn lại một khoảng yên tĩnh như họ đang đi taxi đến đường băng và cất cánh. Khi họ bay qua những tầng mây dày màu xám, những tia chông nhọn của mặt trời xuyên qua những cánh cửa sổ hình bầu dục. Gần như cùng lúc đó, bóng tối bị đẩy lùi hoàn toàn.

Faith tự hỏi không biết họ im lặng thế bởi vì họ đã kiệt sức sau tỷ số 3-4 ở giờ cộng thêm và thành linh lặt được thế trận hay bởi vì cô đang ngồi ngay đầu khoang.

Sau khi tuyết phủ đầu đỉnh núi Rainier đã ở phía sau họ, Darby Hogue nghiêng người qua lối đi và hỏi, “Cô cảm thấy thế nào?”

“Ồn. Họ có thường im ắng thế không?”

Darby cười. “Không”

“Có phải họ không thoải mái vì bay chung với tôi không?”

“Họ chỉ có một chút mê tín về việc đi chung với phụ nữ thôi. Một vài năm trước, một nữ phóng viên cũng đi cùng đội bóng. Lúc đầu họ không thích, nhưng sau họ đã quen với việc có cô ấy. Họ cũng sẽ quen với cô thôi.” Anh xoay lại nhìn vào cái ghế phía sau. “Lấy được cuộn băng chưa Dan?”

Anh ta đưa đầu DVD mà anh đã cắm vào laptop. Sau đó anh xoay màn hình cho Faith nhìn. “Đây là Jaroslav Kobasew. Chúng ta đang tìm anh chàng này để lắp vào lỗ hổng của hàng hậu vệ tuyến 2. Chúng ta cần tăng cường phía sau, anh ta giá 65,235.”

Cô đã không biết họ có lỗ hổng ở tuyến 2 hay chỗ nào đó khác. “Tôi đã nghĩ rằng chúng ta không thể làm một thương vụ nào nữa.”

“Không cho đến sau khi mùa giải kết thúc, nhưng chúng ta luôn luôn tìm kiếm những tài năng mới,” Darny nói với cô.

Cô nhìn vào màn hình qua lối đi khi một người đàn ông khổng lồ trong bộ đồng phục màu đỏ vật lộn vì một trái banh trong góc. Gã khổng lồ thắng bằng cú hất văng cầu thủ kia khỏi giày trượt của anh ta. “Chúa tốt lành”

Jules nghiêng qua cô. “Hắn ta đánh bóng thế nào?”

“Như có keo trong găng tay hắn ta vậy,” Darby trả lời.

“Hắn trượt được không?”

“Như có keo dính trên đường trượt của hắn”

Thường thì Faith sẽ nghĩ keo dính lúc trượt là điều xấu. Nhưng đây là khúc côn cầu và cô không biết. Có thể nó nghĩa là anh ta có thể đánh bóng. “Và nó không tốt. Phải không?”

Jules gật và ngồi lại.

“Hắn ta chỉ là một cầu thủ mà chúng ta đang cân nhắc.”

Darby nói và xoay màn hình lại phía anh. “Khi nào có thông tin chính xác, tôi sẽ cho cô biết.”

“Okay” cô quay qua Jules và hỏi bằng khóe miệng, “Có phải họ vừa mới thảo luận việc chuyển nhượng với tôi không?”

Anh gật và ôm xấp tài liệu vào lòng. “Tôi quên nói với cô à?”

“Phải, anh chưa nói.” Và nó lại là một việc rất quan trọng mặc dù cô không thể oán trách. Nếu không phải nhờ Jules, cô chắc đã tiêu rồi. Đúng, thậm chí còn tệ hơn “tiêu” nữa là đang khác.

Anh kéo ra một xấp tạp chí *Hockey News* và đưa cho cô. “Bào đi.”

Cô lật qua các bản copy khác nhau và đậu lại ở số phát hành tháng Hai, với Ty Savage trên bìa, khuôn mặt của anh lấp lăm tấm mồ hôi và đôi mắt xanh sống động ngay dưới mũ bảo hộ màu trắng của anh nhìn thẳng vào camera. Anh trông có vẻ đáng sợ và khắc nghiệt. với dòng chú thích bên trái rằng “Ty Savage giành vương miện Stanley cho Seattle?”

Tờ tạp chí được phát hành 2 tháng trước khi Virgil chết, và cô lướt qua câu chuyện về Jeremy Roenick ngay trung tâm tờ tạp chí. Bên phải là một tấm ảnh màu của Ty xuất hiện với tấm ngực trần. Anh để tay sau đầu và ngực anh chẻ ra những múi có rấn chắc. Trong màu mực đen, họ của anh được xăm kéo từ ngay dưới nách đến cạp quần jean của anh. Cô có một con thỏ Playboy tô trên một khoảng nhỏ ở lưng. Nó đau như điên và cô không thể tưởng tượng được có một hình xăm size bự như cái của Ty.

Nhìn vào hình anh, nếu cô không biết nhiều hơn, cô sẽ nghĩ cô đang nhìn chăm chăm vào tờ lịch “người đàn ông cường tráng của tháng”. Cảnh được chụp từ eo của anh và chỉ lơ mờ thấy một nụ cười khóe của anh. Dòng chữ chạy suốt từ bên trái đến trung tâm tờ báo được lấp đầy với các số liệu thống kê chiến tích của anh và đường biên “Đức thánh hay Kẻ phản đồ” (*Saint or Traitor*) thêm vào một danh sách ấn tượng những ngày vị thành niên của anh. Bài báo bắt đầu:

Không nghi ngờ gì, Ty Savage là một trong những cầu thủ giỏi nhất và bất bại của NHL. Anh được biết đến với những cú phát bóng thần sầu trên sân băng. Kết quả là anh làm cho những đối thủ của mình ngắc đầu và nghĩ hai lần về việc nổi lên chống lại người chiến thắng Selke này.

Như tất cả mọi người theo sát trận đấu đều biết, anh là con trai của cầu thủ khúc côn cầu vĩ đại, Pavel Savage. Một mối quan hệ mà anh chỉ bàn luận một cách miễn cưỡng.

“Cha tôi là một trong những cầu thủ tuyệt nhất trong lịch sử NHL,” anh nói với giọng cáu kỉnh nhất kiểu Savage.

Faith cười. Cô biết chính xác người viết đang nói về cái gì. Không ai có thể cáu kỉnh hơn Ty.

“Nhưng tôi không phải là cha tôi. Chúng tôi chơi những trận đấu khác nhau. Vào lần cuối cùng tôi gác gậy, tôi muốn mọi người đánh giá bằng kỹ năng của tôi trên sân băng. Không phải bằng họ của tôi.”

Như vậy là đủ.

Nếu anh không phạm phải một lỗi lầm không thể tha thứ, lịch sử sẽ đánh giá người thắng giải Art Ross với sự khâm phục dành riêng cho những nhân vật tên tuổi như Hwoe, Gresky, Mesier và thách chúng ta dám ý kiến, Pavel Savage.

Tuy thế ở Canada vẫn có những người giống như Savage trẻ, bị gạch tên khỏi hồ sơ lưu trữ quốc gia. Điều này bắt nguồn từ sự đào tẩu của Ty từ Vancouver Canuck đến Seattle Chinooks tháng trước. Với rất nhiều người dân Canada, cái tên “Savage” là một vết thương lòng sâu sắc, giống như Macdonald, Trudeau và Molson. Trái với lẽ thường, người con trai bản xứ - người luôn được ca ngợi như một người hùng nay lại được coi là một phản đồ. Vào những tuần trước, giới truyền thông Vancouver đã phỉ báng anh, thậm chí còn có việc thiêu hủy anh bằng hình nộm. Trong khi đó Savage chỉ đơn thuần nhún vai. “Tôi hiểu cảm giác của họ,” anh nói. “Người Canada rất đam mê khúc côn cầu. Tôi yêu họ vì thế, nhưng họ không sở hữu tôi.”

Khi trả lời việc nổi danh của anh vì chơi khá rắn trong thi đấu, anh chỉ cười và đáp lại, “đó là việc của tôi.”

Faith nhìn lên từ tờ tạp chí. Ty mà cười ư? Cô đã quanh quẩn cạnh anh vài lần trong những tuần vừa qua, và người đàn ông này hầu như không hề nút ra lấy một nụ cười.

Cô nhìn lại tờ Hockey News trong lòng và lật tờ báo. Cô nhìn thẳng vào tấm hình của Ty băng qua giữa trang chạm tới một tờ bướm quảng cáo, và anh được coi là mục tiêu chống lại Pittsburgh.

“Vài người nghĩ kiểu chơi khá “rắn” của anh sẽ làm bị thương nhiều người. Vậy phải chăng anh không phải là một người tốt.”

“Tôi chơi khúc côn cầu hết mình. Đó là công việc của tôi, nhưng tôi chưa bao giờ ve vãn bất cứ ai không có bóng. Nếu như vậy nghĩa là tôi không phải người tốt thì chắc tôi có thể sống với nó. Tôi chưa bao giờ hứng thú với giải Lady Byng Trophy, và tôi không định mất ngủ để lo lắng về việc liệu mọi người có nghĩ tôi “tốt” hay không. Nếu thỉnh thoảng tôi là một tên tinh ranh, sẽ không ai hỏi mượn tôi tiền hay muốn mượn xe tải của tôi để di chuyển đồng phân của họ.”

“Anh đã từng gặp phải chuyện đó à?”

“Đạo này không còn nhiều nữa.”

Nói đến tiền, Chinooks đã trả giá 30 triệu dollard cho thủ quân của họ, và có rất nhiều người, kể cả trong nội bộ Chinooks đều nghĩ rằng tiền tốt hơn nên dùng để củng cố hàng hậu vệ của họ. Nhưng người chủ Virgil Duffy đủ khôn ngoan để mua lại một cầu thủ tầm cỡ như Savage.

“Mỗi lần anh ta bước trên sân băng,” Duff trích dẫn khi nói, “anh ta đang nâng giá của Chinooks lên cao hơn.”

Cách một vài hàng sau Faith, cô nghe có tiếng lật báo hòa lẫn với tiếng ậm ừ trầm sâu của những người đàn ông. Nếu Virgil nghĩ Ty đáng giá 30 triệu thì anh ta đáng giá như vậy hoặc hơn.

Kẻ phản đồ hay vị thánh không thành vấn đề với Ty. Anh chỉ muốn chơi khúc côn cầu theo kiểu của anh và giành được cup. “Tôi không nghi ngờ việc chúng tôi sẽ đi đến trận cuối. Chúng tôi có khả năng đi xa hơn. Sau đó, chỉ việc ngồi và xem ai phạt bóng mạnh hơn và ghi điểm

nhiều nhất trên bảng tỷ số.” Anh nhá lên một nụ cười hiếm hoi.

“Và những gì một anh chàng có trong túi của mình.”

Như vậy là đủ.

Faith đóng quyển tạp chí lại. Bằng cách nào đó cô ngờ rằng Ty ám chỉ những gã đàn ông ẻo lả.

Một làn gió ấm áp thổi qua sân bay San Jose mang theo mùi nhựa đường và mùi nhiên liệu của máy bay phản lực. Ty bước xuống cổng BAC-111 và đi ngang đường băng. Anh mở khuya áo đồng bộ của mình, xỏ một tay vào túi quần len tạo kiểu của anh đến xe bus trung chuyển trong sân bay.

“Đó là túi đựng nón Loutie của tôi.”

Anh liếc nhìn về hướng khoang máy bay, nơi Mrs. Duffy đang đứng, gió ve vuốt gấu áo khoác đen gần đầu gối cô.

“Và đó là bánh xe của nó” cô thêm vào, chỉ vào chỗ bánh xe thụt vào.

Jules xách một túi Louis Vuitton lớn và một vali kéo mắc một cái xách tay lấy ra từ đường truyền rà soát hành lý và các thiết bị

Ty liếc nhìn những khuôn mặt xung quanh anh. Qua tròng kính mát, anh có thể thấy rõ sự hỗn loạn của những gã này. Anh cũng cảm thấy thế. Tại sao một chuyến đi chỉ 2 ngày lại cần đến 2 cái vali to đùng? Đặc biệt là một cái hộp đựng đầy nón? Bao nhiêu cái nón sẽ được một người phụ nữ đội trong vòng 48 tiếng?

Anh lên xe và lấy một chỗ ngồi trên cùng cạnh lối đi. Cho đến khi cô bước lên phi cơ tại Seattle, anh và những gã kia không hề biết rằng cô sẽ đi du đấu cùng họ. Bên ngoài cửa sổ, Ty nhìn cô di chuyển ngang qua mặt đường đến chỗ Darby. Vành nón của cô được giữ bằng một tay và cô đeo 1 cặp kính to đùng lên mặt. Mái tóc vàng óng ả bao phủ lấy gò má cô và cô dùng cánh tay rảnh rỗi còn lại để nhét nó vào sau tai. Chuyến bay từ Washington đã rất yên ắng. Quá yên tĩnh cho một nhóm những tay cự phách khi nói về những thứ thô tục ở độ cao 35,000 feet. Nếu cô không trên chuyến bay, họ sẽ bàn tán về quan hệ cha con của vài tay cầu thủ San Jose và bị phủ đầy những ván bài xì phé. Frankie đã từng thua tới 500 dollard, và Ty chắc rằng tay bắn tỉa này muốn có cơ hội để gỡ gạc lại. Ở chừng mực nào đó Ty biết rằng khi anh gợi ý họ cùng chơi bài như là một cách để gắn kết, nó sẽ trở thành một trò chơi không có hồi kết.

“Tôi sẵn sàng trả cả đồng tiền để thấy cô ấy trên sàn múa cột lần nữa, “ Sam nói khi anh trượt vào ghế gần cửa sổ bên cạnh Ty. “Có thể lột bộ đồ y tá ngăn cản cơn của cô cũng được.” Anh thở dài như thể anh đang bồng bênh trong mớ hình ảnh khiêu dâm tưởng tượng. “Và những đôi cao gót mà tất cả bọn họ đều mang. Và một cái vòng đeo chân. Tôi yêu phụ nữ trong một cái vòng ở cổ chân.” (*lắc chân*)

“Cậu chắc chắn nên thôi mơ mộng hão huyền đi Rocky,” Ty nói, dùng nickname của Sam. “Nhất là khi cô ấy là chủ của cậu, eh?”

Sam tháo nút áo khoác. “Tôi không phiền khi cô ấy sở hữu chúng ta. Không giống như nhiều người khác. Cô ấy được vây quanh bởi cả đồng kẻ thông minh, họ sẽ không để cô ta phạm phải sai lầm khủng khiếp nào. Tôi nhớ Jules từ 5 năm trước. Hắn ta biết rất nhiều về hockey. Hồi đó hắn là một tên lùn ục ịch với một con cá đuối. Hắn vẫn chưa ra ngoài với cả tủ quần áo như bây giờ.’

Nhiều cầu thủ ủa lên xe hơn, và Ty nhìn ra ngoài cửa sổ khi Faith gật đầu khi nghe Jules nói gì đó. “Hắn khẳng định rằng hắn không phải gay.”

“Thật sao?” Sam nhún vai. “Tôi có một người anh họ cũng ăn vận như đang ở tuổi 19. Cũng không phải là gay.” Sam lạ nhún vai. “Nhưng hắn đến từ Long Island,” anh thêm vào để giải thích. Anh quay mặt nhìn ra cửa sổ. “Anh cho rằng cái gì ở trong cái thùng đó vậy? Còng tay? Roi da? Đồng phục người hầu Pháp?”

Ty cười tủm tỉm. “ Tôi đoán là nón.”

“Tại sao phụ nữ lại cần nhiều nón như vậy nhỉ.”

Giờ đến lượt Ty nhún vai. “Tôi chưa bao giờ kết hôn.” Thực tế là, anh đã gần chạm tới việc đó một lần duy nhất. Đó là nếu anh tính luôn cả thời gian mà bạn gái cũ của anh – LuAnn, đã cầu hôn anh. Thế nhưng anh thậm chí cũng không biết nếu nó được tính, bởi vì anh luôn có khuynh hướng bỏ chạy thất kinh. Anh không phản đối hôn nhân, của những người khác.

“Well, vợ cũ của tôi chưa bao giờ kiêng một cái thùng nón loanh quanh khi đi du lịch.”

“Tôi không biết là câu đã kết hôn.” Anh nhìn lên huấn luyện viên Nystrom và thủ môn Don Bocclair bước vào xe.

“Phải. Đã ly hôn 5 năm rồi. Tôi có một thằng nhóc. Mẹ nó chỉ là không thể thích ứng với cuộc sống, các cậu biết đấy.”

Anh biết. Tỷ lệ ly hôn của những cầu thủ khúc côn cầu rất cao. Họ vắng mặt hầu như nửa thời gian trong năm, nó dẫn đến việc một người phụ nữ sung mãn ở nhà trong khi người đàn ông của cô ta làm việc cật lực, sống phủ phê, và đỡ những trái bóng thối.

Hoặc không. Làm vợ một cầu thủ khúc côn cầu đã làm mẹ Ty phát điên, hoặc bà cho là như vậy. Hoặc có lẽ vốn dĩ bà đã điên sẵn rồi, như cha anh khẳng định. Ai biết được? Điều chắc chắn

duy nhất là bà chết vì một loại cocktail độc hại của Klonopin, Xanax, Lexapro và Ambien. Bác sĩ gọi đây là một tai nạn do sử dụng quá liều. Ty không bị thuyết phục bởi điều đó. Cuộc sống của mẹ anh luôn luôn là một chuỗi lồi lõm và nhiều khúc quanh gấp của cảm xúc, và dù bà được sinh ra với một căn bệnh tâm thần hoặc bị làm cho thành như vậy hay không thì kết quả vẫn sẽ giống nhau. Mẹ của Ty đã phải chiến đấu với căn bệnh trầm cảm, cái đã lấy đi cuộc sống của bà. Anh không lo lắng rằng anh sẽ kết thúc buồn và nản lòng như mẹ anh. Anh lo rằng anh giống cha anh quá nhiều đến nỗi không thể bận tâm đến nó.

Ty kéo tay áo khoác dày cui lên để xem đồng hồ. Bây giờ ở Seattle đã hơn 8h và anh tự hỏi rằng cha định làm gì khi không có anh ở nhà. Khác hơn những gì ông luôn làm: uống hết tất cả bia của Ty và xem ESPN. Đã 2 tuần rồi kể từ lúc Pavel xuất hiện tại cửa nhà anh. Hơn hai tuần cho cha anh luyện tập xoay người đánh bóng hay rong chơi ở những câu lạc bộ vũ thoát y. Hơn hai tuần, và nó không giống với việc cha anh đang có kế hoạch rời đi ngay vào lúc nào đó.

Cửa xe mở ra và Jules bước vào, theo sau là Faith. Tay trợ lí chuyển vào để ngồi gần cửa sổ, khi đó Faith lấy một ghế qua lối đi giữa và cách 2 hàng phía trên Ty. Cô đặt cái hộp nón lên lòng và đặt tay ôm hai bên. Ánh sáng bắt lấy cái nhẫn kim cương to đùng trên tay cô và làm tỏa sáng những móng tay màu đỏ của cô.

Giống như trước đó, khi cô bước lên phi cơ, sự im lặng bao trùm như một bức tường gạch nặng trĩu. Từng người một và cả tập thể, mỗi cầu thủ khúc côn cầu trên chuyển xe này đã luôn được bao quanh bởi những người đàn bà đẹp. Họ được bao quanh bởi rất nhiều vũ nữ. Một vài người trong họ thậm chí còn có mặt tại những bữa tiệc ở lâu đài Playboy. Nhưng vì vài lý do, một cựu vũ nữ xuất thân là playmate đã làm lười của tất cả những tên cầu thủ tự mãn này buộc lại với nhau. Chắc hẳn bởi vì quyền lực của cô nhiều hơn họ. Nhiều hơn khả năng đó có thể vì cô đẹp đến choáng váng. Hoặc là cả hai.

“Nghe này các chàng trai.” Huấn luyện viên Nystrom đứng ngay đầu xe. “Chúng ta sẽ luyện tập buổi chiều và sau đó các cậu được tự do cho đến buổi tập sáng sớm mai. Chúng ta có một trận đấu quan trọng tối mai; tôi không cần phải dặn các cậu tránh xa những rắc rối đấy nhé.” Ông ngồi vào hàng đầu tiên. “Okay, đi thôi.” Ông nói. “Dọn nhà nào.” Người tài xế đóng cửa và chuyển xe bắt đầu trượt ngang qua đường nhựa.

The San Jose Marriot nằm ở trung tâm thành phố và không xa HP Pavillion lắm. Trên một đoạn ngắn đến khách sạn, Ty khoanh tay trước ngực áo khoác len và nhìn ánh sáng đang đâm vào những tòa nhà và chiếu sáng hàng cây cọ. Đây mới chỉ là hồi đầu của vòng chung kết, nhưng chiến thắng Sharks ngày mai rất quan trọng. Sau buổi tập hôm nay anh muốn xem lại những cuốn băng thi đấu của hàng hậu vệ San Jose và thủ môn của họ, Evgeni Nabokov. Trong trận đấu tối qua, Naboko đã chặn đứng 23 pha bóng trên khung thành. Hẳn ta chắc hẳn rất kiên

định và chịu được áp lực tốt, những thủ môn kiên định có những đêm tồi tệ. Công việc của Ty là làm hẳn ước rằng họ chỉ gửi đến những tân binh.

Một vài hàng phía trên, Faith trượt tay cô lên một phía cái hộp nón, ngang qua đỉnh và trượt xuống. Ngón tay thon dài của cô vuốt ve hàng chữ Louis Vuitton lồng vào nhau, sau ra trước, mân mê nó như là người tình của cô vậy. Những móng tay đỏ sáng chói của cô cạ cạ trên bề mặt cứng, da đầu của Ty như xiết chặt lại, như thể cô lại chạm vào anh lần nữa.

“Jesus” Ty thầm thì và tựa đầu ra sau. Anh quá mệt mỏi và mắt cá chân của anh thì đau như quỷ dữ. Anh có một trận đấu với Sharks để nghỉ, và một lão già đang khiến anh phát điên. Và tạ ơn Sam, tên đã loan truyền cái tư tưởng làm văng hết mọi suy nghĩ trog đầu anh: Cái quỷ gì trong cái hộp chết tiệt đó? Sam có thể mơ tưởng về những cô y tá, nhưng Ty là tên mê thích với đồ lót đàn bà. Anh yêu những cái nịt tất bằng ren và những đôi vớ bắp đùi cao trên một cặp đùi mịn màng.

CHƯƠNG 8

Làm một người vợ được nể trọng là một việc khó khăn. Nó còn nhiều hơn champagne trong những ước muốn và caviar (*trứng cá muối*) trong những giấc mơ. Đó là luôn phải trông hoàn hảo, đi tới những câu lạc bộ nhạc đồng quê và chè chén kiểu mà bạn phải học để thích nghi nó. Nó có nghĩa là thỉnh thoảng bạn phải xã giao với người mà bạn không thích và người có thể cũng không thích bạn. Mặc dù Virgil đã trở thành người bạn thân nhất của cô, ông vẫn luôn là chủ. Không bao giờ phải nghi ngờ về điều đó, nhưng sau khi chịu trách nhiệm cho sự tồn tại của cô trong một khoảng thời gian dài, nó khá tốt đẹp để ai đó khác chăm sóc cho cô. Ý lại và không cần lo lắng về việc chi trả cho những hóa đơn của cô. Để có mối bận tâm lớn nhất của cô trong ngày là liên quan đến việc có cái đầm nào để mặc đến Rainer Club.

Virgil chưa bao giờ khiến cô phải phản ứng mạnh mẽ, nhưng ông luôn thường trực. Là thuyền trưởng của đời ông và cho hầu hết vai trò – cho cuộc sống của cô. Cô ăn vận để hòa hợp với cuộc sống của ông, và cô đã học được cách quan sát và hình dung. Cô học được sự tinh tế. Rằng những gì bạn che phủ đi sẽ gợi cảm hơn những gì bạn cố phô ra. Nó hiệu quả hẳn những bộ đồ bó sát và lớp trang điểm sắc sỡ - cái mà mẹ cô chưa học được.

Lần đầu tiên trong nhiều năm, Faith đi mua sắm buổi chiều đó để làm hài lòng chính bản thân cô và không ai khác. Cô ào xuống những con đường trung tâm thành phố San Jose và mua sắm tại Burberry, BCBG và Ferragamo. Cô mua những mẫu thiết kế cầu kì hơn của Gucci & một

nhà thiết kế mới nổi người Pháp. Cô mua những bộ quần áo bình thường của Diesel với những màu sắc mà cô đã không mặc trong nhiều năm. Cô mua áo thun cotton mềm và quần jean. Cô mua đồ rộng rãi mà cô định sẽ mặc trong những dịp không phải đi làm. Tới khi cô kết thúc thì đã hơn 6h và chân cô thì đau nhức.

Mặt trời đã lặn. Cô đợi một chiếc xe nào đó đến đón cô bên lề đường cạnh Cole Han . Điện thoại đổ chuông, cô đào bới trong cái giỏ Fendi mà cô đang xách.

“Vài gã đang ở quán bar Irish cách một vài căn gần khách sạn,” Jules nói vào tai cô. “Cô cần phải vào đó và uống với họ.”

“Cái gì?” cô đã dành cả buổi sáng để theo dõi buổi luyện tập của đội Shark với Jules và buổi chiều để mua sắm. “Tôi kiệt sức rồi.”

“Đó là cách tốt nhất để những tay này quen với cô. Trong trường hợp cô không để ý, họ thuộc loại khá căng thẳng khi thấy cô xung quanh đấy.”

Hai cô gái tuổi teen với mái tóc cắt kiểu phức tạp, quần đen bó và kẻ viền mắt đậm đi ngang qua cô. Chúng nhìn vào túi xách với đôi mắt buồn kiểu emo và lắc đầu emo buồn của chúng, thể hiện sự kinh tởm với lòng tham của người mua hàng. “Tôi có để ý nhưng tôi không biết phải nói gì với họ.”

“Chỉ cần là chính cô thôi.”

Đó là cả một vấn đề. Cô còn không chắc cô là ai nữa.

“Tôi biết cô có thể hóm hỉnh và duyên dáng mà,” anh nói, rõ ràng là đang nói dối. “Hãy để họ thấy một chút về cô là người như thế nào. Khác với là một người chủ đội bóng và một một vũ nữ thoát y ở Lasvegas. Bây giờ cô là như thế nào”. Anh dừng lại và thêm nhanh vào, “Không có rào cản nào hết.”

Một chiếc xe trượt lên lề và cô vẫy nó dừng lại. “Bất khả thi.” Cô chưa bao giờ bị xúc phạm bởi sự thật. Và sự thật là lần cuối cùng cô ở trong cùng một căn phòng với nhiều vận động viên, họ đang nhồi nhét tiền vào bộ áo lót của cô để tóm được một loại cảm giác nào đó.

“Cô cần phải phát triển một sự hòa hợp với họ. Làm họ cảm thấy thoải mái quanh cô cùng với sự tôn trọng thích đáng dành cho cô như một nữ chủ nhân của Chinooks.”

Nghe có vẻ khá khó khăn. “Anh có thể bỏ tất cả vào cốp xe không?” cô chỉ dẫn người tài xế. Cô nắm những ngón tay màu hồng bên dưới cổ áo khoác len dài màu sáng và nhìn vào đồng hồ. “Gần 7h rồi.”

“Tôi biết. giờ hạnh phúc đã sớm kết thúc, vì vậy cô cần đặt cái mông của cô vào đó.”

Cô không muốn gì tốt đẹp hơn là được ngâm mình trong một cái bồn tắm dài, khoác trên mình áo chòang lông của khách sạn và đặt dịch vụ phòng. “Tốt thôi. Tôi sẽ gặp anh ở sảnh.” Người tài xế mở cửa xe cho cô và cô trèo vào trong.

“Tôi đang đợi cô ở sảnh đây. Chúng ta cần lướt qua một vài điều trước khi đến quán rượu.”

“Cái gì? Tại sao?”

“Lúc cô dành cả chiều để đi mua sắm, tôi đã ghé qua buổi tập của Chinooks và lưu ý lại vài điều.”

“Tôi mệt lắm. Tôi vừa đâm phải tường. Tôi không thể hấp thụ bất kỳ thông tin nào nữa. Anh cần thư giãn một chút.” Người tài xế vào xe và cô đưa anh ta địa chỉ khách sạn. “Tôi không trả thêm lương cho anh đâu Jules.”

“Cô đã nói là cô không muốn trông ngu ngốc trước mặt những gã đó.”

“Tốt thôi.” Faith rên rỉ. “Anh có thể nói với tôi về nó lúc tôi thay đồ.” Một khoảng lặng dài.

“Tôi phải thay đồ, Jules. Tôi đang mặc cùng một bộ đồ từ sáng đến giờ.”

“Tôi đã nói với cô tôi không phải là gay.”

Cô nhăn mặt khi chiếc xe tiến ra khỏi bãi đỗ rộng thênh thang. “Tôi biết.”

“Cô không thể thay đồ trước mặt tôi,” anh nói, giọng có một chút quở trách. “Không chuyên nghiệp chút nào”

Cô đảo mắt. “Tôi có kế hoạch thay đồ trong phòng tắm mà.”

Quán Irish khẳng định mình “sạch” nhất ở San Jose. Ty không quan tâm về “sạch” khi anh ngồi trong một căn phòng với 10 đồng đội của anh, ăn bánh của Thánh và uống cả lít Guinness. Những hàm râu tua tủa xung quanh anh từ kiểu quai nón Siberian của Vald đến kiểu râu tơ em bé như Logan. Ty đã chia sẻ sự mê tín dị của mình; râu ngựa không phải là một trong số chúng.

“Hàng công của Shark tất cả đều nhanh và không có bọc hậu,” Ty nói khi bài “With or Without You” tỏa ra từ dàn loa của quán. Anh uống một ngụm bia đen rồi liếm khóe miệng. Anh dùng nguyên buổi sáng và một phần buổi chiều để luyện cách phán đoán lối chơi của San Jose qua băng ghi hình, và anh ít bắn khoả về lối ghi bàn của họ hơn hàng hậu vệ của họ. “Tốc độ có thể tiếp đãi cả đám đông nhưng nó không đưa bóng vào lưới. Clowe là cầu thủ cao nhất, nhưng hẳn ta không lưu lại bất cứ báo cáo nào về số bàn thắng & số điểm của hắn.”

“Hàng thủ chơi tốt đấy” Frankie Kawczynski ‘bắn tỉa’ cắn một miếng thịt thăn của anh.

“Nếu Nabokow mà lọt vào thế của hắn, khó có thể ngăn được việc ghi điểm.”

Sam cười toe toét. “Tôi thích thử thách”

Ty cắn miếng cuối cùng rồi đẩy đĩa của anh ra xa. “Nếu Marty chơi như những đêm khác,” anh nói, nghiêng cứu thủ môn của họ, “không cần phải hỏi sao chúng ta không thể hạ được họ với cả hàng công và hàng hậu vệ của ta.”

Alexander Dervereaux đứng dậy và nhận tiền xuống bàn. “Tôi sẽ gặp vài tên tại một quán bar trong phố. Nghe nói họ có nhạc hay và những em tiếp viên trong trang phục khá hot.” Anh với cái áo khoác len đang mắc trên lưng ghế. “Có ai muốn làm một chuyến với tôi không?”

Ty lắc đầu. Cho dù mắt cá chân của anh không bị đau như một tên khốn, anh cũng sẽ không đi. Anh đã dùng thời gian của mình đi hàng trăm quán bar trong cả trăm thành phố, anh đoán là mình đã không bỏ lỡ bất kì điều gì.

Daniel & Logan đứng dậy và với cái ví của họ. “Tôi tham gia”

“Tôi cũng vậy.” Vlad thấy 20 dollard lên bàn. “Gái Califonia cần hơi Vlad.”

Ty cười. “Đừng có làm rớt cái quần của cậu trên sàn nhảy và dọa gái Califonia đấy.” Có nhiều hơn một người phụ nữ Mỹ đã sợ chạy tán loạn vì cái *tên xiên thẳng* không bị cắt bao quy đầu của Vlad.”

“Tôi không làm vậy nữa đâu.” Nụ cười thâm hiểm kiểu Nga của Vlad hòa với đoạn kết của U2. Vlad Fetisov đã chơi tại NHL trong suốt 10 năm và đã chứng kiến những cảnh hợp rồi tan với sân băng nhiều hơn bất cứ ai. Một vài năm trở lại đây, anh qua lại một chút với trượt băng nghệ thuật. Cô ta chắc không phải để tâm đến *cái xiên que*.

Cô đã từng là người Nam Tư, anh nghĩ vậy.

“Bảo trọng đấy các chàng trai,” Ty cảm thấy bắt buộc phải nói thế. Là thủ quân của đội, anh phải trông chừng những anh chàng của mình. “Các cậu không muốn bị tóm cổ với một đám ranh con dưới tuổi vị thành niên trượt patin đâu. Và đừng có đến luyện tập với cái mông lê lết bởi vì đã uống quá nhiều và *lăn lộn* vào ai đó các cậu gặp ở bar. Thực tế cho thấy những lần ‘lăn lộn’ thâu đêm như thế có thể thật sự rút cạn sức của các cậu. Có lẽ tốt nhất là các cậu nên dưỡng sức cho trận đấu.”

Bọn họ chỉ phá lên cười và rời đi. Hai phục vụ đến dọn cái bàn và lau sạch nó cho Ty và 5 gã còn lại. Anh gọi thêm một ly Guinness và trả lời lại khi Sam và Blake đang nhai lại những tranh cãi lâu đời về những trận đấu đỉnh nhất trong lịch sử NHL.

“1971” Sam khẳng định. “Trận đấu thứ hai, lượt đấu đầu tiên của vòng chung kết giữa Boston và Montreal.”

“U.S. đang đá vài cái mông Soviet tại Olympics năm 1980” Blake cãi lại, chàng trai đậm chất Mỹ đến từ Wisconsin.

“Thật ra thì,” Jules nói khi anh tiến tới cái bàn, “nó là năm 1994. New York và New Jersey. Trận cuối cùng tranh Eastern Cup. Bàn thắng điện xẹt của Messier với ít hơn 2 phút trên đồng hồ là khoảnh khắc đáng nhớ nhất trong lịch sử NHL.”

Ty nhìn lên. “1996”, anh nói. “Trận thứ tư ở vòng tứ kết giữa Pittsburgh và Washington. Trận đấu đã hòa tới hơn 4 lần, với Pen cuối cùng đã thắng sau 140 phút khúc côn cầu tàn bạo.” anh trượt ánh mắt đến người phụ nữ đang đi sau Jules. Một cặp ống quần len ôm gọn lấy mông cô và rơi lỏng lẻo xuống đội chân dài miên man đến gót giày đỏ. Những nút ngọc trai tí nị đóng hờ hững trên cái áo khoác len tay dài ôm trọn khuôn ngực đầy đà của cô, mái tóc vàng óng bị

kéo ra sau kiểu đuôi gà. Cô đeo một cặp kim cương khổng ở tai và môi cô được tô một màu đỏ thắm. Cô trông tuyệt đẹp và sang trọng. Không có nét gì giống một vũ nữ. Vậy tại sao anh lại có ảo tưởng về phần trước ngực cái áo của cô bị xé toạc ra và dùng đưa nó với anh? Tại cái mớ ảnh khóa thân chết tiệt của cô.

Ty đứng lên “Xin chào, Mrs. Duffy”

“Chào anh Savage,” cô nói trên sự ồn ào và nhạc xập xình của quán. Ánh mắt cô dừng trên anh một lúc trước khi cô chuyển sự chú ý qua những người đàn ông khác đang từ từ đứng dậy thể hiện sự cao lớn của họ. “Chào các quý ông. Các bạn có phiền nếu chúng tôi nhập bọn không?”

Ty nhún vai một cách giản dị khi anh ngồi lại chỗ của mình một lần nữa. 5 gã kia hót hải dấm cả vào chân nhau để cam đoan với cô rằng họ yêu việc có cô ngồi chung, cái mà Ty biết chắc rằng hoàn toàn nhảm nhí.

“Cô đã làm gì cho mình ngày hôm nay thế cô Duffy?” Blake hỏi trong một nỗ lực muốn quyến rũ nữ chủ nhân.

“Well, tôi ập vào trung tâm San Jose và cà thẻ tín dụng của mình.” Cô ngồi xuống cạnh Ty và với cái thực đơn. “Tôi mua sắm đến khi tôi rụng rời hết cả chân tay. Tôi tận được những cái áo len tuyệt vời nhất ở BCBG. Chất liệu từ cây hoa vân anh”. Hai ngón tay mảnh mai, với những móng tay màu đỏ bóng bẩy trượt xuống tờ thực đơn. “Và một cái áo khoác da tuyệt đẹp của Gucci. Nó màu đỏ tươi. Thường thì tôi không mặc những màu sáng như vậy. Chúng chỉ là quá ấn tượng và hét lên rằng “nhìn tôi này”. Giống như ai đó vừa vẩy tay vừa nhảy lên giữa đám đông để mời gọi sự chú ý.” Những ngón tay cô dừng lại ở cuối tờ thực đơn. “Và tôi thì đã không mua đồ da... well, ngoại trừ giày và túi xách, trong nhiều năm. Nhưng...” Cô nhún vai. Tôi quyết định sống một cách mạo hiểm. Cái có thể giải thích một cơn loạn trí hoàn toàn của giày boot cao đến đùi với một kẻ lang thang khoác da cừu non nót hợp cạ. Điều cuối cùng tôi cần là một kẻ lang thang khác.” Cô nhìn lên những người đàn ông nhìn chăm chăm cô với gương mặt sùng sốt. “Tôi sẽ ăn cá hồi nướng và Guinness,” cô nói với người phục vụ đã đứng gần đó trong suốt lúc cô luyện thuyên đủ điều. Ty không biết rằng cô đang lo lắng hay say rượu hoặc có thể cả hai.

Jules gọi một phần thịt bò và một ly Harp’s từ chỗ của anh bên kia bàn. “Tay khuôn vác tội nghiệp chắc đã phải vận chuyển tất cả những thứ đó bằng xe thồ.”

“Tôi đã bo cho anh ta rất hậu hĩnh rồi.” Cô trao thực đơn cho người phục vụ. “Nhưng cho đến khi tôi tóe chúng ra trong phòng thì mới nhận ra là sẽ không có đủ chỗ trong khoang chứa hàng của phi cơ cho tất cả những cái túi của tôi.”

“Oh. Ah” Johan Karlsson ráng kìm nén tiếng thốt ra.

Cô nhìn tất cả bọn họ, đôi mắt lục bảo lấp lánh và ánh một nụ cười xinh đẹp với hàm răng trắng tinh thẳng tắp và đôi môi đỏ mọng. Ty gần như có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng ừng ực của tất cả bọn họ. “Các anh sẽ không phiền nếu phải dời một số thiết bị ra phía sau phải không?”

“Như cái gì chứ?” Sam hỏi khi anh với chai beer. “Chúng tôi không đi lại với những hành lý không cần thiết.” Anh uống một hơi, sau đó thêm vào, “Nếu cô không tính Jules vào đó. Hàng đồng thứ, anh ta choán quá nhiều chỗ.”

“Hàng đồng thứ à?” Jules nháy dựng lên, “Cái tôi của cậu mới làm choán chỗ thì có.” Faith hơi nghiêng đầu và làm ra vẻ xem xét vấn đề. “Không, tôi cần Jules. Nhưng tất cả các anh không cần quá nhiều gậy.” Cô nhìn lần lượt từng người một. “Tôi đoán mỗi người một cái là đẹp rồi. Đúng không?”

Một loạt những hơi thở kinh sợ hít vào. Mọi người đều biết gậy của một người đàn ông rất thiêng liêng, được mài dũa hàng giờ cho đến khi độ cong đạt chuẩn. Không thậm chí vì một cựu Playmate của năm, người vừa mới tình cờ trở thành chủ nhân đội bóng mà những cầu thủ này sẽ sẵn lòng để chúng lại đằng sau. Đệm lót và mũ bảo hộ? Yeah! Gậy của họ? Không đời nào!

Những cầu thủ khúc côn cầu tại bàn quảng cái nhìn ước thử vào Ty như thể họ trông đợi người đội trưởng bước lên và làm gì đó. Chẳng hạn cho cô một cái phẩy tay.

Faith cười. “Này các chàng trai, tôi chỉ đùa thôi mà.”

Cô xua đi mối bận tâm của họ, nhấp nháy viên đá khủng cô đang đeo trên ngón tay bên trái. “Nếu không đủ chỗ, tôi sẽ có khách sạn lo liệu mọi thứ rồi.”

Ty gần như mỉm cười. Không ai có thể nhây nhô nhảm nhí và có tính tự chủ như cầu thủ khúc côn cầu. Như một người thích đùa, Mrs. Duffy đây không thạo lắm, nhưng cô cũng không tệ đối với một tân binh.

“Jules và tôi đã xem Sharks luyện tập,” cô nói khi beer của cô tới. “Chúng tôi coi từ phòng VIP với những cái ống nhòm. Có tất cả trình thám bí mật ở đó.” Cô uống một ngụm và liếm bọt ở môi trên. “Họ có vẻ rất nhanh nhưng tôi tin là họ không thể phát bóng tốt như chúng ta.”

Ty cảm thấy chân mày anh nhướn lên trên cả trán của anh.

“Tôi nghĩ hàng công của ta sẽ quần họ một lử” cô thêm vào khi cô dựa lưng vào và gập cánh tay lại dưới bầu ngực của cô. “Chúng ta khá hơn trong việc mở những cuộc tấn công dồn dập và tận dụng quân số.”

Sam nhìn Ty như thể một sinh vật ngoài hành tinh vừa hạ cánh xuống bàn của họ. Một sinh vật ngoài trái đất sexy như quý bà luận về khúc côn cầu và nghe như có vẻ cô biết cô đang nói về cái gì vậy. Chỉ một vài tuần trước, cô còn muốn kí hợp đồng với Ted Tồi Tệ. Anh tự hỏi cô có tí ý niệm gì về cái mà cô vừa nói hay không.

“Ah, đúng thế” Sam xoay sở để nói. Chúng tôi vừa mới nói về việc chúng tôi cần vòn họ một cách chượng mắt và nện tay thủ môn thế nào.”

Vượt trên mùi của thức ăn và mùi beer, Ty tóm lấy hương nước hoa của cô. Anh nhận ra nó từ cái đêm cùng chụp hình.”

“Tôi không biết nhiều về thủ môn của họ.” Cô đưa một tay và nghịch ngợm cái nút áo len.” Nhưng tôi đã đọc rằng anh ta không có lập trường.”

“Đừng tin những gì cô đọc.” Ty nói với cô. Cô nhìn anh qua vai và chiếu đôi mắt lục bảo của cô vào anh. “Nó là nơi nhiều người mắc sai lầm.”

“Vì tin vào những gì họ đọc ư?”

“Yeah.”

“Tôi nghe nói anh không được hoan nghênh ở Canada. Đúng vậy không?”

“Gần như vậy.”

“Tôi cũng đọc rằng anh nghĩ cup Stanley sẽ thuộc về người nào ham muốn nó nhiều hơn.’

“Cô đọc nó ở đâu vậy?”

“*Hockey News*”

“Tôi không nhớ mình đã nói như vậy.”

“Tôi diễn giải nó ra thôi.” Cô thấp giọng một quãng và thêm vào, “Thật ra anh đã nói là nó sẽ dành cho ai có tham vọng lớn nhất.”

Nghe có vẻ giống anh hơn. “Cái này khác với việc chỉ muốn nó vừa đủ.” Anh uống một ngụm beer và đặt nó lại bàn. Anh không muốn nói về tham vọng của anh. Không phải với cô. Không khi ham muốn của anh đang chú ý đến mùi thơm của cô và cái cách ngực cô muốn đổ tràn ra ngoài cái áo len đó.

“Khác như thế nào?”

Anh nhìn vào đôi mắt lục bảo được bao quanh bởi viền đen lấp lánh. “Chỉ là vậy thôi”. Gò má cô thật mượt mà, hoàn hảo. Anh hạ mắt xuống đôi môi mọng rồi đến cằm, đến khe hở thanh nhã nằm dưới cằm cô, ngay trên cái nút áo len trên cùng. Anh muốn làm nhiều thứ với cô. Thứ gì đó nóng bỏng và ẩm ướt, cái có thể làm da của họ dính chặt vào nhau. Thứ gì đó hoang dại và sẽ dẫn anh vào hàng đồng rắc rối.

“Nó khác nhau như thế nào?” cô hỏi.

“Thiên thần xứ Harlem” tuôn ra từ dàn loa của quán và anh tự hỏi làm thế nào để trả lời. Nếu cô là một gã đàn ông, anh thậm chí sẽ không do dự. Nếu cô là một gã đàn ông, anh sẽ không phải bám gót cô như thế. “Cô có thể muốn vài thứ, Mrs. Duffy, nhưng nó không có nghĩa là cô định giành nó. Đôi khi muốn là không đủ.” Và bởi vì cô đã hối thúc anh, anh thêm vào, “Đôi khi trên trời rơi xuống thứ gì cô đã bỏ lại trong lòng mình và hợp kích cỡ lòng tham của cô thôi.”

Cô cười thầm như thể cô không có tí choáng váng nào. “Đoạn trích không có đề cập đến tầm quan trọng của *kích cỡ* tham vọng, Mr.Savage.”

“Kích cỡ luôn luôn quan trọng. Cái túi chắc nặng kỳ thực quan trọng như kỹ năng bấm sinh vậy”. Và bởi vì họ đang chia sẻ những gì cô đã đọc về anh, anh hướng về cô một chút và nói chỉ hơn tiếng thì thầm, “Tôi cũng đã đọc về cô. Cô ghét hot dog và yêu kem brulee.”

Chân mày của cô hạ xuống bối rồi. “Làm thế nào mà anh...? Ah.” Sự bối rồi của cô biến sạch và cô cười. “Đúng vậy. Ở đâu anh có tờ tạp chí đó vậy?”

“Từ một trong số những gã kia.”

“Tất nhiên rồi.” cô xoay mặt lại hướng về phía anh và nếu ai đó để ý, nó trông như thể họ phải nói gần như vậy để át lại tiếng nhạc. Miệng của cô chỉ cách anh vài inches, cô nói, “Vậy tôi cho là nó đã được chuyển qua lại.”

“Tôi có được nó hai tuần trước.”

“Sao lại tốn nhiều thời gian thế?”

“Sam không thể ngừng việc ngắm nó.”

Cô vớ tới chai beer và cười, không có tí gì là ngượng ngùng. “Những cái đó được chụp cách đây khá lâu rồi.”

Không phải quá lâu. Anh nghĩ về cô với những chuỗi ngọc trai dài.

“Anh đang nghĩ về những bức ảnh đó phải không?” cô hỏi anh qua ly của cô.

Anh không trả lời.

Cô cười. “Chỉ để công bằng thôi.”

“Như thế nào?”

“Bởi vì hoàn toàn trái với ý muốn của tôi, và bất kể thứ gì khác tôi cố nhét vào đầu, tôi vẫn không thể ngừng nghĩ về “*cái túi chắc nặng*”. Nó rất phiền đấy.”

Anh cười khúc khích và cô nhìn anh như thể anh có một cái sừng ở giữa trán.

“Gì thế?”

“Tôi không nghĩ là anh có bao giờ cười.”

Dĩ nhiên anh cười.

“Này Mrs. Duffy,” Sam gọi cô từ cuối bàn. “Cô có biết phim *The Girls Next Door* không?”

“Tôi không nghĩ nó thích hợp đâu” Jules nhắc nhở như một nhà giáo và Ty phải công nhận rằng người trợ lý này chắc hẳn vừa ghi được một điểm đây. Việc này làm cuộc trò chuyện anh vừa có với cô dừng lại hoàn toàn thỏa đáng.

Faith cười. “Không sao đâu Jules. Tôi đã gặp Holly và Bridget tại biệt thự. Cũng có những cô khác nữa. Nhưng khi ấy Kendra không sống ở đó.”

“Hef thích gì?”

“Ông ta dễ thương.” Món cá ngừ của cô tới và cô đặt tấm khăn ăn lên vạt đùi.

Ông ta cũng già. Giống Virgil. Có gì đó giữa cô với những người đàn ông lớn tuổi nhỉ? Oh phải rồi. Tiền!

“Ông ta cũng là một doanh nhân tinh ranh,” cô tiếp tục.

“Có phải cô đã tham dự rất nhiều bữa tiệc?”

“Khi còn là Playmate của năm, tôi có chiêu đãi vài lần. Đó là cách tôi gặp Virgil.” Cô vắt chanh lên miếng cá và cầm cái nĩa. “Ông ấy và Hef là bạn thân.”

“Cô vẫn còn được mời chứ?”

“Đôi khi, nhưng vài năm gần đây Virgil thật sự không thể đi lại bình thường nữa nên chúng

tôi đã không đến.”

Vì một vài lý do không thể giải thích được, ý nghĩ về việc bàn tay già úa của Virgil trên cơ thể tươi trẻ mịn màng của cô làm Ty cảm thấy khó chịu. Tại sao anh lại phải đếm xỉa đến nó, anh không biết. Có thể do Guinness. Anh đã từng được dùng để người Canada ủ rượu, và nốc nhiều beer luôn khiến anh khó khăn chỉ sau một cái chai.

“Có lẽ cô có thể để tất cả những lời mời đến *lâu đài* ấy lại cho chúng tôi.” Sam tiếp tục dai dẳng.

Cô nhìn lên và cười. “Thăng Stanley cup đi, rồi tôi sẽ xem mình có thể làm được gì đó.”

Để giày mềm màu đỏ của Faith phát ra tiếng lách cách ngang hành lang khi cô theo lối đi đến khu thang máy. Cô vừa để lại Jules và Darby Hogue tại quán bar, nói về khúc côn cầu và sự thu nhận. Hơn 10 giờ một chút, Ty và những cầu thủ khác đã rời khỏi quán từ lúc 9 giờ. Cô không biết họ đi đâu. Họ cũng không nói, nhưng là tối thứ bảy mà, và cô ngờ rằng họ nhập bọn với những đồng đội khác tại quán bar nào đó quanh thị trấn.

Cô nhấn nút và một cái thang trống mở ra. Mặt trong thang máy là gương và cô thấy chính cô khi cánh cửa đóng lại. Cô kéo cái buộc tóc xuống và gỡ đầu khi thang di chuyển lên. Một ngày dài và kiệt quệ. Cô quá mệt mỏi. Cô hơi thấy nhức đầu vì beer của Ái Nhĩ Lan hoạt do đuôi tóc của cô, hoặc là do cả hai.

Lên được vài tầng, thang dừng lại và cánh cửa trượt dần mở ra. Từng chút một, Ty Savage xuất hiện trong gương. Trong tấm kính thủy tinh ánh mắt họ gặp nhau và giữ lại đó khi anh bước vào trong. Anh vẫn mặc cái áo sơ mi xanh đậm và quần jeans mà anh đã mặc trước đó. Và một chút rung động lún xuống xương ức của cô. Cô quay lại và bắt chuyện trước để khóa lắp đi sự kích động của mình. “Chúng ta lại đụng nhau ở thang máy nữa rồi.” Mặc dù tại sao anh lại khiến cô bồn chồn, cô không biết. Có lẽ vì kích thích của anh. Những người đàn ông cao lớn chưa bao giờ khiến cô phải bồn chồn trong quá khứ.

Anh thừa nhận với cô bằng cái gật đầu khẽ và nhấn nút đến tầng trên tầng của cô.

“Tôi đã nghĩ rằng anh ra ngoài tiệc tùng với những anh chàng kia chứ.”

Cánh cửa đóng lại và anh dựa vai vào phía tường kính. “Tôi không tiệc tùng trong suốt vòng chung kết. Tôi chỉ nói chuyện điện thoại với thằng nhóc trong phòng của Sam thôi.”

“Sam có một đứa con à?” Anh ta trông còn quá trẻ.

“Phải. Được 5 tuổi” . Trong khi thang máy đi lên thì cái nhìn của Ty lại đi xuống. Nó bắt đầu từ đỉnh đầu cô, thấp hơn xuống khuôn mặt và cổ họng cô và ngừng lại một vài nhịp tim trên ngực cô. “Nó làm cô băn khoăn à?” anh nói khi ánh mắt anh tiếp tục trượt xuống bụng cô đến đùi, rồi đến giày của cô, “những gã đã thấy cô khóa thân ấy?”

Cô đã quen với những người đàn ông nhìn vào cơ thể cô, nhưng với Ty thì khác. Một hơi ấm rộn nên nơi ngực và trượt xuống dạ dày của cô. “Xấp xỉ 4,5 ngàn người đàn ông trên thế giới đã từng thấy hình của tôi trên *Playboy*. Nếu tôi lo lắng về việc ai đã thấy mình khóa thân rồi thì chắc tôi không bao giờ rời khỏi nhà được mất.”

Một cách chậm chạp anh nâng ánh mắt trở lại cơ thể cô và nhìn vào mắt cô. “Vậy là không – eh?”

“không có gì- eh.”

Cánh cửa mở và cô bước ra.

“Cô kết hôn với Virgil được bao lâu?” anh hỏi khi bước theo.

“5 năm”

“Và cô bao nhiêu? *Khoản* 30?”

“Tôi chỉ vừa bước qua tuổi 30.” Cô nhìn lên anh.

“Đừng phán xét tôi. Anh không biết bất cứ gì về đời tôi cả. Thỉnh thoảng anh làm cái mà anh phải làm để sinh tồn.”

“Không phải tất cả những người phụ nữ đều lựa chọn việc khóa thân hoặc kết hôn với một lão già để sinh tồn.”

Anh nghe có vẻ tức giận. Như là nó là việc tồi tệ của anh vậy. “Không phải tất cả những người phụ nữ đều có cuộc sống như của tôi.” *Bốc mùi nguyên rửa*. Cô đi theo lối đi đến phòng của cô và anh dừng lại bên cạnh cô. “Phòng của anh cũng ở tầng này à?”

“Không, của cô”

“Anh đang đi về phòng với tôi?” cô hỏi và không ngại che dấu tình trạng phát cáu của mình.

“Đúng”. Nhưng anh nghe không vui vẻ gì cho lắm.

“Tại sao? Tôi không cần anh đưa tôi về phòng.”

“Tôi là một người dễ thương.”

Cô cười mà không có vẻ hài hước trong đó và ngược nhìn anh qua một khóe mắt. “Nếu anh thật sự tin như vậy nghĩa là anh đang bị ảo tưởng. Có thể anh đã bị động vào đầu quá nhiều chẳng.” Cô dừng tại cửa phòng của mình ở cuối hành lang là tìm trong ví. Cô kéo ra cái thẻ khóa. “Anh không hề dễ thương chút nào.”

“Vậy mà một số người phụ nữ lại nghĩ tôi thật sự dễ thương đấy.”

“Có rất nhiều từ tôi có thể sử dụng để mô tả anh, Mr.Savage.” cô lắc đầu và vỗ nhẹ một mặt tẩm thẻ vào má. “*Dễ thương* không phải là một trong số chúng.”

Anh đưa tay lên và trái lòng bàn tay cô lên lồng ngực của anh. “Như cái gì?”

Hơi nóng từ cái chạm của anh làm những ngón tay của cô cuộn lại chống trả những múi cơ cứng cáp trên lồng ngực anh. Anh đứng quá gần, cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa từ làn da nóng hổi của anh. “Cái gì là cái gì?”

“Cô miêu tả tôi như thế nào, Mrs. Duffy?”

Cô cố để rút tay về nhưng anh níu chặt lại. “Từ đầu tiên đến trong đầu tôi là ‘thô lỗ’”

“Và?”

Cô liếm môi và nhìn thẳng vào đôi mắt xanh thăm quyền rũ. “Cáu kỉnh”

“Và.”

Hơi nóng từ cái chạm của anh du hành đến cánh tay và ngang qua ngực cô. Cô nuốt một cách khó khăn và bất chợt không thể nghĩ được nữa. Cô không biết nó là do Guinness hay do phoocmon.

“Bự”

Một nụ cười mỉm chạm vào khóe mắt anh và cô nghĩ anh có thể cười. Thay vì thế ánh mắt anh hạ thấp dần xuống môi cô và hỏi với giọng trầm lạ, “ở đâu?”

Cô tự hỏi sẽ như thế nào nếu anh hôn cô. Nếu anh ép môi anh vào môi cô. Nếu cô chỉ việc nghiêng tới và hôn cổ anh và nếm mùi vị của da anh trong cổ họng cô. “Cái gì?”

“Đừng bận tâm. Còn gì khác cô nghĩ về tôi nữa?”

Hô hít một hơi thật sâu và quên thở ra. Cô tự hỏi sẽ như thế nào nếu cô liếm khắp nơi trên anh và hạ thấp xuống chỗ nào đó.

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

Cô chợt cảm thấy một thứ nóng và quay cuồng và tình cờ để Layla thoát ra ngoài. “Rằng tôi muốn liếm cái hình xăm của anh,” cô thì thầm.

Lông mày của anh nhướn lên trên trán và cô làm anh phải lặng thinh. Một lần nữa, cô cố để kéo tay ra khỏi ngực anh, và một lần nữa cái nắm tay của anh níu chặt lại. *Liếm hình xăm?* Một nỗi xấu hổ vấy lên đến cổ và bầu ngực nóng hổi của cô. Cô mệt mỏi và hoang mang, đó là tại sao Layla thoát ra được. Mrs. Duffy không nói về việc liếm thứ gì đó. Đặc biệt là hình xăm. “Tôi không nên nói điều đó.” Cô lùi lại một bước và anh tiến lại gần hơn. “Nó không phù hợp. Tôi rút câu đó lại.”

Anh giật mạnh cô lại gần hơn khi một nụ cười dịu dàng chạm vào má cô. “Cô không thể rút lại nó. Nó đã ở đó rồi.” Anh trượt bàn tay rảnh rỗi lên cánh tay cô đến vai và một bên cổ của cô. “Cô đã thả tóc.”

“Tôi bị đau đầu.”

“Tôi thích nó được xoa ra.” Anh trượt ngón cái ngang quai hàm cô, gửi đi một vệt nóng ấm qua da cô khi anh nhắc mặt cô lên. “Điều này không thể xảy ra, Mrs.Duffy.”

Cô có ý bước lùi lại một bước nữa nhưng bằng cách nào đó cô lại lách đến gần hơn. “Cái gì?”

“Cô. Tôi.” Anh hạ khuôn mặt xuống thấp và chải môi anh qua môi cô. “Cái này”. Một cú quét mềm và ẩm ướt của miệng anh gần cổ họng cô và cuộn những ngón chân đỏ của cô bên trong để giày mềm. Cô không thể nuốt nước miếng, thở hay nghĩ gì thêm ngoài mong muốn để được biết nhiều hơn cảm giác này. Cô đứng bất động, sợ phải di chuyển. Sợ cái mà cô đang làm, nhưng trên hết là sợ anh dừng lại.

Đã quá lâu rồi, nụ hôn nóng hổi cấp bách chạy xuyên suốt qua da thịt cô, một sự quá tải cho các giác quan của cô đánh thức tất cả những nơi cô độc bên trong cô, những nơi cô đã phớt lờ trong 5 năm qua. Anh thúc lưỡi vào kẽ hở giữa môi cô, ngực cô căng lên nhức nhối, và đầu gối cô đe dọa sẽ nhũn ra. Cô nâng tay lên bám vào vai anh để giữ mình khỏi ngã và nghiêng đầu sang một bên. Môi anh tách ra, lưỡi anh trượt vào trơn mượt và nóng ẩm như một que diêm vô tình rơi xuống một bể xăng và cô thổi lửa bùng lên. Cô muốn thiêu đốt và kéo anh thiêu đốt cùng với cô. Anh có vị của bia và vị của tình dục. Cô muốn ngấu ghiến anh. Một tiếng rên trầm thoát ra từ ngực cô, ngực cô nở ra căng nặng và núm vú của cô thắt lại thành một điểm cứng ngắt của khoái lạc.

Tay của Ty khám phá một điểm nhỏ trên lưng cô và trượt theo xương sống của cô, thúc cô lại gần hơn. Anh dùng một áp lực nhẹ nhàng, thu ngắn khoảng cách giữa họ cho đến khi ngực cô ép chặt trước mặt áo sơ mi của anh. Cô trượt một tay lên ôm lấy cổ anh và những ngón tay cô chải vào tóc anh. Anh ấn phần cơ thể đầy đặn, dài & cứng vào cô và cô cảm thấy phần cương cứng ép vào phần bụng dưới của mình. Những cơ bắp cứng cáp, hơi thở nóng ẩm của anh hòa lẫn với cô, và kéo dài, dương vật cứng cáp của anh chọc vào eo cô làm thức tỉnh nơi nóng hổi nhức nhối giữa hai đùi cô và sự đau đớn này cần sự đụng chạm của một người đàn ông. Sự

đụng chạm của tay và miệng anh khắp cơ thể cô. Cô luôn yêu những phần cong cong. Hậu quả của sự tích lũy trong nhiều năm việc không hề để tâm những khao khát đó khiến cô mất kiểm soát và quên đi mọi thứ miễn là nó vẫn kéo dài. Sự ham muốn, thèm khát chỉ trước khi quần áo bị lột bỏ hết.

Anh kéo về sau, nhìn chăm chăm vào cô qua đôi mắt xanh dương nặng trĩu và hơi thở như thể anh vừa chạy marathon. Sau đó anh vọt tới cô lần nữa và nụ hôn trở nên nóng bỏng hơn. Miệng cô mở ra và khóa môi anh khi cô trao và nhận thật lâu, những nụ hôn no đủ. Một tiếng rên rỉ ngân lên trong cổ họng anh và cô có cảm giác rằng Ty bị tác động để kết thúc những gì anh đã bắt đầu. Rằng anh cố thể trao cho cô cái cô muốn để câu tiết bắt lấy ngọn bắc ở phía da cô và ngập chìm giữa hai đùi cô. Rằng anh có thể làm tình với cô như anh chơi khúc côn cầu. Rằng anh là một anh chàng luôn muốn tiếp tục cho đến khi việc được hoàn tất.

Một cánh cửa cuối hành lang mở ra rồi đóng lại làm Ty đẩy cô ra xa. “Điều này không thể xảy ra được.” anh nói, thở hỗn hển một cách khó nhọc.

Cô gạt đầu và vớ tới anh. Cô trượt một tay ra sau đầu anh và hé miệng vào một bên cổ họng của anh. “Mmm”, cô rên rỉ khi mút lấy làn da ấm nóng của anh. Anh có vị ngon tuyệt. Giống một người đàn ông. Giống một người đàn ông cô muốn hôn khắp mọi nơi.

Anh để tay lên vai cô nhưng không đẩy cô ra. Ngón tay anh bấm vào da thịt cô. “Điều này không đúng, Mrs. Duffy”

“Rất tuyệt.” Cô mút mạnh hơn.

“Nghe tôi này.” Anh thở hỗn hển khi những ngón tay của anh chôn vùi trong cô.

Cô cắn dải tai của anh và thì thầm, “Đừng dừng lại. Chạm vào tôi đi, Ty. Sờ tôi ở khắp mọi nơi.”

“Oh Lạy Chúa,” anh rên rỉ như thể anh có một vết thương thật sự. “Cô thật khéo miệng.”

Anh lùi lại một bước và nắm lấy chiều dài cánh tay của cô. “Điều này không thể xảy ra,” anh lặp lại, và lần này anh nói có vẻ như anh có ý muốn như vậy.

Một nỗi thất vọng thoát khỏi đôi môi cô. “Tại sao?”

“Tôi có quá nhiều thứ không thể đánh mất được.” Anh thả tay khỏi vai cô và lùi lại một bước nữa. “Cô không đáng giá bằng sự nghiệp của tôi.”

CHƯƠNG 9

Một trận mưa rào đều đều làm ướt sũng Seattle khi chuyến bay từ San Jose hạ cánh tại sân bay Sea-Tac và trượt vào cửa khẩu. Faith ngồi trong hạng ghế rẻ với cái ví hiệu Fendi trên vật vấy. Đã nhiều năm rồi cô không bay vé giá rẻ. Cô quên là nó đông đúc như thế nào. Không quan trọng. Nếu Jules không thể kiếm cho cô một chuyến bay thì cô chỉ việc mọc lên một đôi cánh và tự mình bay về. Cô phải thuê một chiếc xe và tự lái. Khốn kiếp, cô thậm chí có thể cuộc bộ. Cô không quan tâm đến việc nó mất bao lâu; cô phải ra khỏi thoát khỏi California.

Cô là một kẻ hàn nhất. Chạy trốn như thể cô vừa phạm phải tội ác ghê gớm và không muốn đối mặt với nó. Có thể vào một lúc nào đó trong tương lai, có khả năng cô lại chạm mặt Ty. Có thể là tuần sau, tháng sau, hay năm sau gì đó, có khả năng cô sẽ đứng trong cùng một căn phòng với anh và không nhắc lại những chi tiết đau khổ của việc hôn anh, chạm vào anh và

muốn anh nhiều hơn bất cứ người đàn ông nào cô từng muốn. Cái đẩy chối từ cô của anh, đôi vai rộng và mái tóc đen tối của anh khi anh rời đi để lại cô trong hành lang, cô độc và bối rối.

Cô sẽ phải gặp lại anh, đương nhiên. Nhưng không phải hôm nay. Cô chỉ không thể đối mặt với anh trên chuyến bay trở về từ San Jose. Chắc chắn cũng không phải là ngày mai, khi mà cách hành xử của cô và sự chối từ của anh còn quá mới mẻ trong đầu cô.

Cô chắc chắn là một kẻ hèn nhát, nhưng cảm giác của một kẻ hèn nhát không thể sánh bằng cảm giác cô đã phản bội chồng mình. Sau khi cô hôn Ty và biến chính mình thành trò hề, cô lên giường và thức chòng chọc cả đêm với một cảm giác tội lỗi khủng khiếp khuấy động và thiêu đốt một lỗ thủng trong dạ dày cô. Virgil đã chết, nhưng cô vẫn cảm thấy còn kết hôn. Cảm thấy nụ hôn đó – nụ hôn nóng bỏng và gây ám ảnh mà cô đã chia sẻ với Ty – như một con dao cứa vào cái chết của chồng cô. Không phải bởi vì nó quá tệ, mà là vì nó quá tuyệt vời. Tuyệt đến độ cô có thể làm bất cứ gì để có thêm nó. Để uống và mút và sờ soạng dò tìm anh những thứ mà cô chưa bao giờ cảm thấy với Virgil. Những thứ nóng bỏng và nhức nhối cô muốn làm với một người đàn ông, người đã làm những thứ nóng bỏng, nhức nhối cho cô.

Cô thu lại áo khoác, hộp nón từ ngăn trên đầu và di chuyển tới lối đi giữa các hàng ghế. Đã là buổi trưa hôm sau rồi nhưng cô vẫn ngượng ngịu và bối rối như khi cô đang đứng bên ngoài phòng khách sạn của mình và nhìn Ty bỏ đi. Làm thế nào mà anh rời cô được? Anh cũng quay cuồng như cô. Cô đã cảm thấy cái vật cứng ngắc đó nhấn vào cô, nhưng anh vẫn có thể bỏ đi. Và như thế đó là một điều nhục nhã, tạ ơn Chúa là anh đã làm vậy. Thức dậy trần truồng với một trong những cầu thủ của cô là một điều hết sức sai trái. Vượt quá sự có thể chấp nhận được. Anh làm việc cho cô. Chúa nhân từ, anh có thể kiện cô vì việc quấy rối tình dục nơi làm việc hay gì đó. Thật là một thảm họa.

Cô luồn tay vào ống tay áo và đeo ví lên vai. Vậy thì, làm thế nào mà nó lại xảy ra? Với anh? Trong vô số người? Chỉ có duy nhất một đáp án hợp lí.

Layla.

Một phần con người mà cô đã tạo ra để đối phó với thực tế cuộc sống khắc nghiệt khi là một vũ nữ thoát y. Người phụ nữ cô tạo ra, người không bận tâm đến việc uốn éo trong lòng người khác bởi vì tiền. Người phụ nữ thích tiệc tùng đến tận khi mặt trời ló dạng và yêu những shoot tequila. Một phần của cô thích tình dục ngọt ngào, nóng bỏng và có kỹ thuật với một người đàn ông đẹp.

Bây giờ cô là Mrs.Duffy. Cô không còn cần Layla nữa. Layla là một rắc rối. Cái túi có bánh xe Louis Vuitton đợi cô ở băng chuyền và cô kéo nó ra bãi đỗ xe dài hạn.

Cô và vai cô đau nhừ vì chuyến bay dài và cô có một khoảng thời gian khó khăn để tổng kết thứ hành lí của mình vô cớ chiếc Bentley. Vào lúc cô đưa nó đến được căn hộ của mình,

cô không muốn gì nhiều hơn việc trèo vào giường và kéo mọi thứ ra khỏi đầu mình.

Tiếng sửa xù xì của Pepples chào đón cô khi cô mở cửa căn hộ của mình. Cô nhấc hộp nón và kéo hành lí vào trong. Màn cửa đã được kéo hẳn ra phía tường của khung cửa sổ nhìn hoàn toàn ra vịnh Elliott, gian phòng tuyệt đẹp ngập chìm trong bóng tối đen như mực. Lửa từ lò sưởi bằng khí ga liếm vào những khúc gỗ giả và bài “Let’s Get It On” mượt mà của Marvin Gay kêu vo vo từ cái loa trong dàn âm thanh của cô.

“Mẹ?” Cô gọi to khi di chuyển để nhấn vào một hàng công tắc đèn.

“Faith!” mẹ cô đang quỳ gối giữa sàn phòng khách. Một người đàn ông quỳ sau bà, và ngoại trừ cái biểu hiện choáng váng của họ, cả hai đều hoàn toàn trần truồng.

“Oh!” Cô xoay người để đối mặt với bức tường trống khi cú shock bắn vào bộ não mệt mỏi của cô. “Lạy Chúa tôi!”

“Con đang làm gì ở đây?”

“Con sống ở đây!” Khi Marvin hát về việc dừng võ vào những bụi rậm, gò má cô cháy bỏng với hình ảnh kinh hoàng mà cô vừa thoáng thấy. Nhìn vào người mẹ luôn gây buồn phiền của cô như khi bà mới chỉ mười bốn tuổi. Hoặc 10. Hoặc 7. Quỷ thật, cứ chọn đại lấy một tuổi. Cô chỉ ra sau. “Gã quái quỷ nào vậy?”

“Pavel Savage,” người đàn ông nói.

Quai hàm cô rớt xuống khi cô nhìn chằm chằm vào các khối thô vào nhẵn được sơn màu trên bức tường phía trước mặt cô. “Cha của Ty ư?”

“Con không được cho là sẽ trở về cho đến tối nay,” mẹ cô buộc tội.

“Phải làm cái gì đây? Mẹ đang quan hệ tình dục. Trong phòng khách của con.” Ôi Chúa. “Mẹ bị sao vậy?”

“Không có gì sai với ta cả.”

“Với cha của một trong những cầu thủ của con!” cô tiếp tục, úp tay vào gò má nóng hổi. Và không chỉ là cha của cầu thủ nào đó. Đó là cha của người cầu thủ mà cô vừa gây sự tối qua.

“Chúng ta là người lớn, Faith”

“Con không quan tâm.”

“Con có thể quay lại rồi.”

Từ từ, khi Marvin kêu vo vo về “đạt đỉnh”, cô quay lại như thể cô không tin vào cái cô có thể thấy. Mẹ cô đang nhét cái áo choàng lụa đỏ của bà vào trong khi Pavel kéo khóa quần jeans của ông.

“Con đã nghĩ là Sandy đang ở với mẹ.”

“Cô ấy về rồi.”

Pavel bước tới cô và đưa tay ra. “Rất vui được gặp cháu, Faith.”

Cô thụt tay lại sau lưng và lắc đầu. “Có lẽ để lúc khác. Ông vừa mới để tay ở... ông biết đấy.”

“Faith” mẹ cô hỗn hển như thể con gái bà vừa làm gì đó quá xấu hổ.

Pavel ngả cái đầu đen huyền ra sau và tăng những nếp gấp nơi khóe mắt của đôi mắt màu xanh thẳm của ông khi ông phá ra cười. Ngoại trừ những nếp gấp và kiểu nghịch ngợm, ông trông rất giống con trai mình. “Ta hiểu.” Ông với cái áo sơ mi đen được quăng trên thành ghế salon. “Chuyển đi thế nào?”

“Sao cơ?” ông muốn hỏi về chuyển đi của cô? Lạy Chúa! Những con người này không bình thường.

“Cái mắt cá chân tạm bợ của nó sao rồi?”

“Sao cơ?” cô hỏi lại. Mẹ cô mới ở thành phố chưa đến hai tuần và bà đã sẵn sàng quan hệ tình dục trong nhà của Faith. Cô thậm chí chưa bao giờ quan hệ gì ở đây.

“Cái mắt cá chân của Ty thế nào?”

“Oh. Uh. Cháu phải đi trước khi họ thi đấu. Cháu cảm thấy bệnh và trở về nhà.”

“Con bị sao thế?” mẹ cô muốn biết.

“Con gặp vài chuyện.”

Pavel cài nút áo ông. “Ta nghe nói bệnh cúm đang gây dịch. Có lẽ con cần nghỉ ngơi và uống thật nhiều nước khoáng.”

Cô thật sự đang đứng đây nói chuyện với cha của Ty về bệnh cúm ư? Trong lúc ông đang mặc đồ?

“Có lẽ con nên ngồi xuống.” mẹ cô đặt tay của và lên trán Faith. “Con nóng quá”. Đó là vì máu của cô vừa dồn hết lên đầu cô. Cô gỡ tay mẹ ra. “Con khỏe”. Hoặc ít nhất cô như vậy nếu hay khi cô có thể quên đi 24 giờ trước.

“Tôi xin lỗi, Pavel” Valerie nói khi bà di chuyển đến dàn âm thanh và tắt Marvin.

Bà vừa xin lỗi, *Pavel*? Faith chỉ vừa bắt quả tang mẹ cô trần truồng trong thế chống tay và đầu gối. Thứ gì đó mà một đứa trẻ không bao giờ nên thấy, và cô muốn móc nó ra khỏi mắt của mình. Thế còn câu “*mẹ xin lỗi, Faith*” ?

“Đừng lo, Val”. Ông nhét áo vào quần. “Chúng ta sẽ có nhiều hơn thời gian thú vị cùng nhau.” Ông xỏ chân vào giày boot và với cái áo khoác da.

“Lần tới bọn ta sẽ đi khách sạn,” Valerie hứa khi bà theo Pavel ra cửa.

“Xin làm vậy đi”. Faith nhặt cái hộp nón và kéo hành lý của cô xuống lối đi thẳng tới phòng cô. Chỉ trước khi cô đá cánh cửa phòng, cô có thể thề rằng cô nghe thấy họ đang hôn nhau. Cô ném cái hộp nón lên giường, mở khóa nó và lấy ra đồ lót sạch. Nhiều năm trước cô từng bị mất hành lý và bây giờ cô luôn mang nữ trang và những vật cần thiết khác lên một chuyến bay thương mại cùng với cô.

“Ta không thể tin được con,” mẹ cô nói khi bà mở cửa và bước vào trong phòng. “Con làm ta xấu hổ trước Pavel.”

Cô liếc nhìn qua vai khi cô di chuyển ngang qua sàn tới giá áo bằng gỗ gụ. “Mẹ làm tình trong phòng khách của con như một trẻ vị thành niên,” cô nhắc nhở bà. “Mẹ nên biết xấu hổ. Vì Chúa, mẹ đã 50 rồi.”

“50 tuổi vẫn thích tình dục.”

Cái mà không phải là trọng điểm. Cô mở cửa tủ và treo quần lót vào trong. “Không phải trong nhà của con gái họ với một người xa lạ.”

“Con không ở nhà và Pavel không phải người lạ.”

“Con biết.” cô đập cánh cửa tủ và đi về phía giường của cô, thứ được bao phủ bởi một cái chăn lông vịt bằng lụa đỏ. Mẹ của cô và Pavel vừa gây một thảm họa đang chực chờ bùng nổ. Và nó có thể xảy ra. Nó luôn luôn thế. “Ông ta là cha của Ty Savage. Mẹ không thể tìm ai khác cha của thủ quân đội bóng của con sao?”

“Con thấy Pavel rồi đấy?” bà trả lời như thể nó giải thích tất cả. Đáng buồn thay, vì Valerie, đúng là vậy.

“Vâng. Hơn những gì con muốn.”

Valerie khoanh tay ngay dưới bộ ngực đồ sộ của bà. “Ta chưa bao giờ hiểu làm thế nào con có thể làm vũ nữ thoát y và 1 Playmate, nhưng vẫn như một người cả thẹn về tình dục.”

Cô chưa bao giờ là người cả thẹn. Quá xa vời với nó; cô chỉ không phải là một người cuồng dâm, như mẹ cô. Bất chấp những gì mọi người nghĩ về cô, công việc cũ của cô và cái cách cô ăn vận, cô chưa bao giờ là một người quá mức lôi cuốn nhục dục. Cô luôn có thể kiểm soát chính mình. Ngoại trừ tối qua, sao cũng được. Và cô không phải vậy, chắc do nhu cầu tình dục lớn để đáp ứng cho 5 năm bị dồn nén. Nó không quá tệ đến nỗi cần được giải tỏa tất cả trên Ty Savage.

“Làm thế nào con trụ được trong *Playboy* mà vẫn muốn sống như một quý bà độc thân? Nó không phù hợp với ta.”

Thoát y và làm ở *Playboy* chưa bao giờ là vì sex. Tất cả những việc đó là vì tiền. Faith luôn giữ hai thứ rạch ròi với nhau trong đầu cô. Cô đã giải thích cho mẹ cô trước đây và cô không cảm thấy muốn giải thích lại lần nữa. Đối với mẹ cô, làm việc gọi tình và làm tình là một và tương tự như nhau, và bà chưa bao giờ hiểu. Không thậm chí nếu bà cố gắng. Cái mà bà đã không làm.

“Và con chưa bao giờ hiểu được làm thế nào mẹ ngủ với những người đàn ông mà mẹ không biết tí gì về họ.”

“Ta biết Pavel”

“Mẹ mới chỉ ở đây 2 tuần”

“chỉ cần một chút để hiểu nhau.” Mẹ cô ngồi xuống mép giường và Pebbles nhảy lên bên cạnh bà. “Nó là cái này..” bà diễn ngón tay. “Nó lóe lên rằng con cảm thấy vì một người đàn ông hay con không biết chắc.”

“Nhưng con không luôn luôn phải tác động đến nó,” bà nói khi Pebbles nhảy vào trong hộp nón, đảo vài vòng quanh sau đó làm chính nó thoải mái.

“Nếu con cứ giữ loại đam mê này bị dồn nén, nó có thể bùng nổ và con sẽ làm gì đó liều lĩnh. Trước khi con kịp biết nó, con đã trần truồng và thúi vào tấm ván đầu giường của ai đó tên Dirk (đoản kiếm) với một cái hình xăm cây thước trên dương vật của anh ta.

Faith đưa tay lên bảo mẹ cô dừng lại. “Thế nào nếu chúng ta áp dụng luật “Không hỏi”, “Không kể”. Con không hỏi và mẹ không cần kể.”

Cô thật sự không muốn nghe về những bùng nổ đam mê của mẹ cô. Mặc dù sau tối qua, khi cô cũng có một loại bùng nổ trong hàng lang của Marriott, cô thật sự không thể ném đá vào ngôi nhà kính của mình. Nhưng công bằng mà nói, cô đã không bùng nổ như thế trong một thời gian rất dài. Lần cuối cùng cô có thể nhớ là với một anh bồ cũ trên chiếc Harley của anh ta. Hay ít nhất họ đã cố để quan hệ trên chiếc Harley của anh ta. Nó thật ra đã không tới đâu.

“Ta không hiểu con” Valerie nói.

“Con biết. Và con cũng không thể hiểu mẹ. Con không thể hiểu làm thế nào mẹ vẫn lặp đi lặp lại những sai lầm tương tự với những người đàn ông. Khi con được 15 tuổi, con đã ngưng không đếm số người đàn ông đến và đi trong cuộc sống của chúng ta nữa.”

“Ta biết ta đã sai lầm.” Valerie thừa nhận như thể sai lầm của bà không phải chuyện đáng nói. “Cha mẹ nào mà không có một vài sai lầm chứ?”

Một vài ư? Valerie đã kết hôn 7 lần và đính hôn với ít nhất là 1 tá người.

Faith với vào trong hộp nón và phải đào bới bên dưới đám lông dài của Pebbles để kiểm soát nữ trang. Con chó nhỏ gầm gừ và nhe những cái răng trắng toát.

“Mày cần tao, và tao sẽ đá văng mày lăn long lóc ra balcon.” Cô cảnh báo.

“Đừng nghe nó, Pebs,” Valerie nói khi bà với qua và xoa đầu con chó. “Nó đang ghen đấy.”

“Một con chó biết ghen ư?!”

“Không phải con. Mà là nó. Nó được gọi là sự ganh ghét giữa chị em ruột thịt. Nó coi con như là một người chị luôn cạnh tranh để giành được sự chú ý của ta. Ta đã đọc điều này trong sách.”

Bởi vì Valerie chưa bao giờ đọc sách, Faith nghi rằng bà chỉ đặt điều thôi. Cô bao phủ tay mình lên cái túi nữ trang và kéo nó từ bên dưới con chó.

“Con không nghĩ Pebbles thích nghe mẹ diễn thuyết đâu Mama.”

Mama. Faith kỳ thực muốn chấm dứt tranh luận. “Ta không dạy đời con. Ta chỉ nghĩ con

cần coi trọng bản thân mình hơn.”

“Con có coi trọng mình.” Mẹ cô thắt cái dây lưng và vuốt vải lụa xuống đùi bà. “Con không phải là cảnh sát đạo đức, Faith. Con đã kết hôn với một lão già vì tiền. Con khó có thể dạy đời ta về vấn đề đạo đức.”

Thời gian đầu cuộc hôn nhân của cô, điều đó chắc chắn đúng. “Con chỉ có thể cảm thấy chính mình an toàn nếu có một người đàn ông trong đời.” bà tháo tung cái túi lụa và xỏ viên kim cương của cô vào tay bà. “Ta tìm thấy sự bảo đảm từ tiền. Cả hai chúng ta đều không thể bào chữa cho cái phẩm hạnh thanh cao.”

“Tiền là một sự thay thế đáng thương cho tình yêu.”

“Con đã có cả hai thứ với Virgil.”

Mẹ cô nhìn và chớp mắt.

“Nó là một cuộc hôn nhân đẹp.”

“Nó là một cuộc hôn nhân không đam mê và khô khan tình dục với một lão già đủ tuổi để làm ông của con.”

Cô bước xoắn chân đến cái giá đồ mấp mô quần áo đủ màu beige, trắng và đen. “Mẹ sẽ không bao giờ hiểu được tình cảm của con với Virgil. Ông ấy đã trao cho con một cuộc sống tuyệt vời,” cô nói khi cô thụi vào cái két sắt và giật nó mở ra.

“Lão cho con tiền để đổi lại 5 năm làm vợ hắn. 5 năm tuổi xuân mà con không bao giờ có thể lấy lại.” Valerie gọi đằng sau cô, và Faith cố kiềm chế nhắc nhở Valerie rằng Virgil cũng đã từng chi *tiền* cho bà rất hậu hĩnh. Đủ để bà không cần phải làm việc, “Con không thể có một cuộc sống tuyệt vời khi thiếu đam mê.” Mẹ cô thêm vào.

Faith quay mở cửa két sắt và kéo ra một khay nhung với đầy hoa tai của Tiffany và Cartier. Đam mê không mua cho bạn đôi giày trẻ em khi đế của nó mòn vẹt hết cả và đặt thức ăn vào cái bao tử trẻ thơ của bạn. Nó không giữ được người đàn ông rỗng túi khỏi kẻ phá hoại vì nghiện nằm trong cái xe của mẹ bạn và đưa đẩy nó cách xa cái vũ trụ cô đơn của bạn trong khi những đứa trẻ còn lại trong phiên tòa sơ thẩm thì chỉ trỏ và cười đùa vì ít nhất thì chúng cũng may mắn hơn bạn.

Faith nhìn xuống những viên đá lấp lánh với đủ hình dạng và màu sắc. Đam mê không lấy đi cảm giác muốn bệnh trong bao tử bạn, rằng bạn chỉ là người làm công bước ra từ cuộc sống trong một con hẻm phía sau Dumpster tại Hard Rock.

“Những thứ đó không ủ ấm con vào ban đêm.”

Cô nhìn mẹ cô đang đứng cách đó vài bước. Vào cái đường kẻ đậm sắc trong góc mắt xanh lục và cái đầu Farrah bị làm rối bởi bàn tay một người đàn ông. Faith ngủ dưới một tấm chăn được dồn đầy lông ngỗng Hungary trắng để giữ cô ấm áp vào ban đêm. Cô không cần một

người đàn ông vì điều đó.

Cô đặt cái nhẫn kim cương của mình vào khay nhung xanh. Cô không cần một người đàn ông cho sự ấm áp hay tiền bạc. Đam mê được đánh giá quá cao và chưa bao giờ tồn tại được lâu. Mẹ cô dứt khoát là một điển hình cho nó.

Faith đã có tất cả mọi thứ mà cô cần. Cô không cần một người đàn ông vì bất cứ điều gì. Và đúng vậy, cô biết cái mà mọi người thường nói. Rằng cô chỉ sử dụng cơ thể của mình thay vì bộ óc để đạt được những gì cô muốn.

Vậy thì sao nào? Cô không quan tâm. Tất cả vấn đề quan trọng ở đây là chúng thuộc về cô hoàn toàn và không ai có thể đem chúng xa khỏi cô.

CHƯƠNG 10

Chiều thứ hai, khi Faith đang ngồi trong phòng họp với huấn luyện viên Darby Hogue, và người chiêu mộ những tài năng từ phòng phát triển nhân sự, những đầu dây thần kinh vặn xoắn lại trong dạ dày cô thành một khối rối bời. Một TV được lập trình để họ xem hết clip này đến clip kia của những nhà môi giới tự do và hiệp hội phát triển tài năng trẻ triển vọng. Mặc dù mùa chuyển nhượng và thu nhận được kìm lại cho đến cuối mùa giải, nhưng phòng phát triển nhân lực vẫn làm việc xuyên suốt để tìm những tài năng mới, và Jules nghĩ sự hiện diện của cô rất quan trọng. Khi những người đàn ông trong phòng thảo luận về những triển vọng trên màn hình, cô cảm thấy bất an như một kẻ có tội trong nhà thờ, tự hỏi nếu như Ty vô tình lướt ngang qua cửa, trông hấp dẫn và tuyệt như mọi khi. Cô tự hỏi rằng sẽ ra sao nếu những người đàn ông trong phòng này biết việc cô đã tấn công thủ quân đội bóng với môi cô. Cô khá chắc chắn rằng Ty không phải loại người hôn và đem đi bàn phiếm. Rằng anh cũng không muốn thành chủ đề bàn tán của người khác, nhưng cô không biết rõ đủ để chắc chắn rằng anh sẽ không nói về cô với một trong những gã kia. Người cô thể loan đến tai những người khác.

Phải, anh hôn cô trước, nhưng cô là người đã vồ lấy, túm chặt anh bằng cả hai tay và không muốn nó kết thúc. Không phải như thế. Không phải cho đến khi họ đều đã khóa thân hoàn toàn.

“Tôi có thể lấy gì cho cô không, Mrs. Duffy?” trợ lý huấn luyện viên hỏi khi anh bật ra cuộn

bằng.

Một viên *Xanax* (thuốc chống phiền muộn). Cô cười và lắc đầu. “Không, cảm ơn.” Tay cô đặt lỏng lẻo trên đùi, làm giảm dịu và trấn tĩnh những tỉnh mạch của cô khi dây thần kinh của cô rung lên cảnh báo mỗi khi có ai đó đi ngang cửa phòng huấn luyện viên Nystrom, nhưng Ty không bao giờ xuất hiện và không ai đề cập đến phần đáng tiếc tại San Jose.

Tối đó, Chinooks đã giành được chiến thắng thứ 2 trong 3 trận đấu với Shark. Faith đã chọn việc phục vụ phúc lợi và bỏ qua trận đấu. Cô và Virgil đã mua vé để đến một sự kiện với 2000 dollard một phần ăn vào mùa hè trước. Cô quyết định đi một mình và tham gia buổi đấu giá thầm lặng để quyên góp tiền cho chương trình Bác Sĩ Không Biên Giới.

Cô mặc bộ Donna Karan màu đen và đeo chuỗi ngọc trai opera quanh cổ. Khi cô bước vào hội trường tại Four Seasons, cô thoáng thấy vài người phụ nữ mà cô quen từ hội Gloria Thornwell. Họ ngoảnh mặt như thể họ không hề quen biết cô. Những chùm đèn lấp lánh chiếu xuống những người giàu có đặc quyền, đặc lợi của Seattle khi cô chớp lấy một ly Moët từ một cái khay lướt qua. Hướng về phía trước phòng, Landon và vợ hắn đang đứng quây quần với những người bạn thân của Virgil, chúc mừng lẫn nhau vì món đấu giá mua được hay cái gì đó khác. Cô nâng ly champagne lên môi và liếc nhìn những thành viên của dàn giao hưởng Seattle, đang chơi trên một bục cao. Cô biết rất nhiều về những con người này. Giờ đây, khi cô di chuyển đến bàn trưng bày những mục đấu giá, cô bắt gặp nhiều cái liếc mắt của những người vợ đào mỏ mà cô đã giao lưu trong 5 năm qua. Trong mắt họ, cô thấy sự khiếp sợ và sự thương hại khi họ quay đi, sợ phải chứng kiến số mệnh của họ.

“Chào Faith”

Cô nhìn qua vai vào vợ của Bruce Parson, Jennifer Parsons, một người vợ đào mỏ chỉ lớn tuổi hơn cô.

“Chào Jennifer. Tôi thấy là cô đang bất chấp dư luận đấy.”

Jennifer cười sít qua kẽ răng. “Cô thế nào rồi?”

“Tốt hơn một chút. Tôi vẫn nhớ Virgil.”

Họ trò chuyện vài phút ngắn ngủi, và đoạn cuối là những cuộc điện thoại hứa hẹn, cái mà không bao giờ được nhớ đến và những bữa trưa không bao giờ diễn ra.

Khi chuông bữa tối ngân vang, cô thấy chính cô tại bàn với chỗ ngồi trống trơn của Virgil bên cạnh. Sự buồn rầu vì sự vắng mặt của ông canh cánh bên tim cô. Ông đã từng có sự ảnh hưởng kiên định trong lòng cô và cô nhớ ông. Bây giờ khi ông đã đi rồi, cô phải tự trở lên mạnh mẽ.

Bên kia bàn, Landon và vợ hắn – Ester làm ngơ cô hoàn toàn khi tuôn ra những cử chỉ khinh miệt, độc địa một cách thâm lặng. Nếu Virgil còn sống, ông sẽ trông đợi cô dán một nụ cười lên mặt và ép tất cả bộ họ phải lịch sự. Nhưng một cách trung thực thì, cô đã mệt mỏi trong việc cưỡng chế những hành xử lịch sự từ Landon và Ester khi họ đang trong một xã hội văn minh. Đối với một vài người trong phòng, cô sẽ luôn luôn là một người phụ nữ sẵn sàng lột bỏ quần áo vì tiền. Nhưng có một số quyền tự do trong cuộc sống đó là không có gì để làm ngoài việc khóa thân và làm mọi thứ mà không quan tâm đến suy nghĩ của người khác. Chỉ có một vài tầng lớp thấp hơn trong một xã hội quy mô cho một vũ nữ thoát y.

Trong lúc cô ăn bữa tối có 5 món được bắt đầu bằng món thịt om với salad bắp cải đỏ, cô trò chuyện một chút với một vài người xung quanh cô. Đến khi món thứ tư đã được dọn khỏi bàn, cô nhận ra rằng cô thực sự không còn bận tâm đến bất cứ ai nữa. Không bận tâm về Landon & vợ hắn, không về những người sẽ không bao giờ giờ chấp nhận cô khi Virgil đã ra đi. Kể từ đám tang, cuộc sống của cô đã khác đi rất nhiều. Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, nó đã thay đổi một cách triệt để.

“Tôi nghe nói Chinooks vẫn được đi tiếp trong vòng chung kết,” một trong những đối tác làm ăn của Virgil bình luận từ phía bên trái của Faith. Cô hơi quay lại và nhìn vào đôi mày phúc hậu của Jerome Robinson. “Đội bóng trông thế nào?” ông hỏi.

“Chúng tôi đang trong tình trạng rất tốt,” cô trả lời, khi một món *Panna cotta* với những quả mọng được đặt lên bàn phía trước cô. “Đương nhiên có một mối đáng ngại lớn khi chúng tôi mất Bressler, nhưng Savage đã bước vào và hoàn thành một nhiệm vụ tuyệt vời để giữ đội bóng luôn nổi bật. Mục đích của chúng tôi là trao cho các cầu thủ vài trận đấu trước trận chung kết để hiểu hơn về lối chơi của họ và điều chỉnh trước khi chúng tôi bắt đầu bị trở ngại, nhưng họ đã điều chỉnh rất tốt, cũng không có nhiều trở ngại.” Y như huấn luyện viên Nystrom đã nói hôm qua. Cô nhún vai và nhắc muống cho món tráng miệng. “Lượt trước của chúng tôi có 23 bàn thắng kết hợp và 89 hơn tiêu chuẩn để vào trận chung kết. Tôi nghĩ chúng tôi có một cú phóng tuyệt vời đến chiếc cup năm nay.” Chính cô luận ra điều đó.

Jerome cười. “Virgil chắc phải rất tự hào về cô.”

Cô cũng nghĩ vậy. Nhưng quan trọng hơn là đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy tự hào vì chính mình.

“Cha tôi là một lão già đáng trí,” Landon nói từ bên kia bàn.

“Cha của cậu có nhiều bệnh.” Jerome quay qua Landon. “Đáng trí không bao giờ là một trong số đó.”

Faith cười và uống một ngụm từ loại rượu trong món tráng miệng của cô. Khi những đĩa của cô đã được dọn sạch hết, cô chỉ ở lại đủ lâu để trả giá cho một vài món. Khi đang đứng trong phòng lấy áo khoác, cô nhận ra rằng trong một tháng ngắn ngủi kể từ cái chết của Virgil, cô đã trở nên thoải mái hơn khi ngồi trong quán bar Irish với một lô một lốc những cầu thủ khúc côn cầu, với những người cô kết giao trong 5 năm qua, không phải với tất cả tầng lớp trưởng giả kiêu kì của Seattle. Họ thì không như vậy. Rất nhiều người giống Jerome. Những người dễ mền chỉ tình cờ có nhiều tiền hơn cả thượng đế. Giống hơn với việc Faith bây giờ đã khác; cô đã trở thành một người nào đó. Người mà cô không hề quen biết. Cô không phải là một vũ nữ hay Playmate hay vợ của một người đàn ông giàu có nữa. Cái kì lạ nhất chính là mặc dù cô không biết *Faith mới mẻ* này, nhưng cô thích con người đó.

Ngay khi cô về đến nhà, Valiere cũng trở về từ trận đấu mà bà và Pavel đã dùng phòng VIP để coi Chinooks thắng áp đảo Shark với tỉ số 2-0. Trận đấu tối thứ 4 sẽ ở San Jose, và nếu Chinooks thắng, họ sẽ lọt thẳng vào vòng kế tiếp. Còn không thì phải trở lại Seattle và đấu trận thứ sáu.

“Pavel muốn mẹ cảm ơn con vì đã cho phép sử dụng phòng VIP để xem.”

“Lần sau mẹ chuyển lời dùm với ông ấy là ‘không có chi’”, Faith nói là hướng về phòng của cô. Cô đi thẳng lên giường, cảm thấy thật kì cục trong cuộc sống thanh bình của mình. Cô ngủ một giấc say như chết, khi Pebbles nhảy lên giường và cuộn mình lại đe dọa tinh thần cô.

“Mày đang làm gì vậy?” cô hỏi con chó với tông giọng ngái ngủ. “Ra ngoài.” Xuyên qua đôi mắt đen lấp lánh đang nhìn lên của Pebbles như có một tiếng lên rĩ trầm mặc lọt vào phòng. Faith nhận ra rằng tiếng rên rĩ này và từ cái phòng bên cạnh là một. Rõ ràng Valerie và Pavel đã không tìm một cái khách sạn.

Sáng hôm sau Pavel đã rời đi và Valerie làm ra vẻ như ông chưa từng ở đó. Khi Faith đe dọa mẹ cô, Valerie hứa ‘sẽ tuyệt đối im lặng lần sau’.

“Con nghĩ là mẹ đã nói gì đó về việc đi một khách sạn,” cô nhắc nhở mẹ.

“Mỗi đêm sao? Nó quá tốn kém.”

Mỗi đêm? “Mẹ có thể đến nhà ông ấy.”

Valerie lắc đầu. “Mẹ không biết. Ông ấy đang sống với Ty. Có thể khi Ty đi du đấu. Ngày mai mẹ sẽ nói với ông ấy.” Bà tháo cái vòng đeo tay vuông vức. “Con sẽ không phiền nếu ông ấy ở lại đây tối thứ Tư và xem trận đấu với chúng ta phải không? Mẹ ghét phải nghĩ rằng ông ấy sẽ cô đơn không ai bên cạnh với một cái màn hình TV cực đại.”

Cô tự hỏi vậy tại sao mẹ cô lại không đến đó.

“Con không thực sự phiền. Chỉ miễn là mẹ không làm như thể những thanh thiếu niên và kết hợp xem TV với “liệu pháp tình dục”.

Valerie xua đi nỗi bận tâm của cô. “Pavel quá hăng say với trận đấu và không thể xoay sở để kéo ông ấy rời mắt đâu,” bà nói.

Nhưng ngay đêm hôm sau, cả hai dẫn nhau vào phòng ngủ của Valerie trong suốt thời gian nghỉ giữa hiệp đầu tiên.

“Họ đang làm gì vậy nhỉ?” Jules hỏi khi anh bước vào nhà bếp với cái sandwich kẹp thứ hai mà Faith vừa mua tại một cửa hàng bán thức ăn ngon.

Có một tiếng thụp mạnh vào tường theo sau bởi một tiếng cười thỏa mãn và một chút tiếng cười khúc khích. “Anh không muốn biết đâu.” Faith lắc đầu và lấy một chút đồ chua làm sẵn. “Mẹ và tôi đã thông qua luật ‘không hỏi, không kể’ rồi.” Cô hớp một chút margarita của mình và chuyển đến phòng khách. “Ít nhất thì tôi cũng cố để bà phải làm theo nó.” Pebbles nằm ở chỗ của cô trên ghế với bàn chân chống vó lên trời. “Nhưng y như con chó của bà, bà không hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh.”

Jules ngồi bên cạnh Pebbles và vuốt bụng con chó với bàn tay rảnh rang còn lại. “Cô đã bỏ lỡ một trận đấu hay đêm hôm nọ.”

Cô ngồi lên thành ghế và nhìn qua vai vào đôi mắt xanh lá của anh. “Tôi có công chuyện”. Cô nghĩ về Landon và vẻ khó chịu.

“Đáng tiếc là, tôi không thể đi nhiều các sự kiện từ thiện nữa. Landon và bạn hắn làm tôi trở

thành người không được hoan ghênh.”

“Nếu cô muốn tham gia vào một sự kiện từ thiện,” Jules nói giữa hai lần cạp miếng sandwich của anh, “Cô nên chơi cho giải golf của Quỹ Từ Thiện Chinooks mùa hè này.”

“Tôi chưa bao giờ nghe về Quỹ Chinooks.”

“Họ có một giải golf từ thiện mỗi năm. Tôi biết họ sẽ chào đón cô và nó sẽ rất vui.”

Một kẻ đại ngốc và golf không đi chung với nhau. “Không, cảm ơn. Tôi làm tốt hơn ở những buổi bàn họp từ thiện và viết chi phiếu.”

“Tôi biết quỹ cũng làm vài việc khác để quyên góp tiền. Tôi sẽ nghiên cứu kĩ nếu cô muốn”

Cô có thể thật sự thích điều đó. Ít nhất thì nó là cái mà cô thông thạo. “Okay”

“Darby đã nói gì với cô chưa?”

“Chưa.” Faith liếc nhìn TV và vài phút còn lại của giờ giải lai thứ hai. Sau hai hiệp đầu, Chinooks đã dẫn đầu một bàn, nhưng họ còn phải đấu hiệp ba nữa, và bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra. “Sao thế?” cô hỏi.

“Ông ấy muốn cô trả lời phỏng vấn với một phóng viên địa phương, Jane Martinue,” anh nói.

Faith đã từng nghe về Jane. Đã từng đọc mục của cô trong mục Đời Sống của tờ *Post Intelligencer*. “Không phải cô ấy viết về đời sống ở Seattle sao?”

“Phải, nhưng cô ấy cũng đã từng là một phóng viên thể thao cho tờ Seattle Times. Từ đó cô ấy mới gặp gỡ người chồng hiện tại, Luc Martineau. Tôi không biết cô có nhớ không, nhưng Luc đã từng là thủ môn của Chinooks cho đến khi anh giải nghệ một vài năm trước.”

Faith chỉ có một câu hỏi. “Khi nào?”

“Ngay khi Darby có thể sắp xếp được. Chắc là trùng với ngày treo biển quảng cáo của cô và Ty.”

“Họ định sử dụng tấm hình nào?”

“Tôi không chắc, nhưng chúng ta sẽ khám phá ra vào cuộc họp của phòng PR ngày mai

thôi.”

Pavel và Valerie trở lại phòng và để khóa lấp đi sự yên ắng ngượng ngịu, Jules hỏi, “Ông nghĩ sao về Dominik Pisani?”

“Hậu vệ của Pittsburgh? Hẳn nhanh và có thể đánh trả bóng.” Pavel và Valerie ngồi trong chỗ ngồi tình yêu và Pavel đặt tay ngang qua lưng chiếc ghế sofa nhỏ và đùa nghịch với tóc của Valerie. “Sao cậu lại hỏi thế?”

“Nếu chúng ta gặp Pittsburgh tại lượt đấu cuối cùng, hẳn sẽ là một khó khăn cho hàng công của ta.”

“Đúng thế. Cháu cảm thấy thế nào Faith?” ông hỏi khi ông nhìn vào cô qua đôi mắt xanh thăm giống Ty y đúc.

“Về Pisani?”

Pavel lắc đầu. “Lần cuối cùng ta thấy cháu thì cháu là lúc cháu rời San Jose sớm để về nhà vì cháu không được khỏe”

Oh Yeah. Là ngày cô thấy ông đang khóa thân. Buổi sáng sau khi cô vừa lôi kéo con trai ông ở Marriot. “Cháu khỏe hơn rồi. Cảm ơn”

Bài “Who Let The Dog Out” thối ra từ dàn loa khủng, Faith chuyển sự chú ý vào những cầu thủ đồ sộ đang đi ra từ đường hầm. Dáng đi vụng về của họ trở nên nhịp nhàng và mạnh mẽ một cách duyên dáng ngay giây phút giây của họ chạm phải mặt băng.

Ty là cầu thủ cuối cùng bước lên sân băng. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh kể từ khi anh hôn cô, cô cảm thấy một cái cứa véo kì lạ trong ngực mình và một chút bồn chồn trong dạ dày. Trên màn hình thể thao, máy quay phóng to ảnh của Ty khi anh đối mặt với thủ quân đội Shark ngay trung tâm sân đấu.

Hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau từ bên trong mũ bảo hộ xuống đến vị trí cây gậy của họ đang đặt ngang gối. Miệng họ cử động, nhưng bằng cách nào đó Faith nghi ngờ việc họ đang bàn luận về thời tiết.

Cô đưa ly lên môi. “Không biết họ đang nói gì nhỉ?”

“Chỉ trao đổi vài chuyện phiếm thôi,” Pavel trả lời còn Jules thì phá ra cười.

“Có chuyện gì thế?” Ty hỏi thủ quân của Shark khi anh nhìn chăm chăm vào mắt hắn. “Bị chuột rút à?”

Người nọ cười. “Câm đi và ăn tao đây này Savage.”

“Vui đấy. Đó chính xác là những gì chị gái mày nói vào lần cuối cùng tao gặp cô ấy.”

Trọng tài trượt vòng tròn và Ty chuyển sự chú ý vào trái bóng mà người đàn ông đang nắm trong tay.

“Tao nghe nói người chủ mới của tụi mày đã quay tất cả tụi mày vào một đồng ‘bướm bướm’” tay thủ quân kia chế nhạo.

Bây giờ đến lượt Ty cười ngay lúc trọng tài thả trái bóng. Cả hai đội trưởng tranh đấu quyết liệt vì nó và hiệp thứ ba bắt đầu với một cú nước rút về khung thành của đội Sharks.

Ty chơi hiệp 3 phút trước khi trượt đến băng ghế và chộp lấy chai nước, ánh mắt anh đào bới khu vực dành cho chủ đội bóng bên trong HP Pavilion. Faith đã không đi cùng họ. Tạ ơn Chúa.

Anh lau sạch mặt bằng khăn và vắt nó qua cổ. Đã bốn ngày kể từ khi anh hôn cô và anh không thể nào ngừng nghĩ đến cô. Không thể ngừng việc hồi tưởng lại từng chi tiết. Anh nhớ sức ép đôi môi mềm mại của cô và hương vị của miệng cô. Cô có vị tuyệt vời, như vị beer và đam mê nóng bỏng với tình dục ngọt ngào. Anh đã kéo cơ thể cô vào của anh, ép chặt vú cô vào ngực anh, và về việc bị mất lý trí chết tiệt của anh. Cô chắc hẳn cũng đánh mất mình, bởi vì cô không thực sự phản kháng. Cô đã hôn cổ anh và đề nghị anh chạm vào cô ở mọi nơi, và Chúa ơi, anh cũng muốn vậy. Mọi nơi trong anh thúc giục anh giật lấy cái thẻ khoác từ tay cô và đẩy vào trong phòng của cô. Xô cô vào giường và chôn vùi mặt mình vào ‘khe hở’ của cô. “*Tôi muốn liếm hình xăm của anh*”, cô đã thì thầm như vậy, với tất cả sự nóng bỏng và gợi tình, và quý tha anh đi nếu anh không muốn để cô lướt cái miệng nóng ẩm đó qua da thịt anh.

Cô đẹp và anh muốn cô. Anh trung thực với chính bản thân mình đủ để thừa nhận rằng anh vẫn muốn cô, và bỏ đi là một điều khó khăn nhất mà anh từng làm.

Tiếng còi cất lên và Ty chuyển sự chú ý lại vào trận đấu và sân băng vẫy gọi. Anh giữ vững chức vụ đội trưởng một cách nghiêm túc. Hai mươi bốn gã trong đội noi theo anh. Anh là một

tấm gương, một người dẫn đầu cả trong và ngoài sân, và anh thậm chí không muốn nghĩ đến sự phản ứng của những gã kia nếu họ có bao giờ tìm ra rằng Faith đã để lại cho anh một vết cắn máu ngay cổ. Anh thậm chí còn không biết nó ở đó cho đến khi Sam châm chọc vào nó trong suốt buổi tập sáng chủ nhật. Anh giấu diếm với lời nói dối như cút về việc dính câu một em bồi bàn tại San Jose, vì tình yêu của Chúa. Không phải điều đó chưa bao giờ xảy ra, chỉ không khi anh là đội trưởng đội bóng và chỉ vừa nhắc nhở mấy gã kia về việc “lăn lộn”.

Walker Brookes trượt đến vòng đối mặt với vùng hậu vệ của Chinooks và đội bóng rơi xuống.

Những gã đó không chất vấn anh về việc say xỉn và dính với một em bồi bàn, nhưng họ tin tưởng anh. Đương nhiên là họ tin anh. Nó thậm chí sẽ không bao giờ có chuyện bất cứ ai trong số họ nghĩ đến việc nữ chủ nhân của họ đã đặt khuôn miệng nóng bỏng của cô lên cổ họng anh và đánh dấu nó. Anh vẫn đang phải trải qua một thời gian khó khăn để tin chính mình về việc đó.

Việc hôn nữ chủ nhân đội bóng có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến cơ hội giành được Stanley cup của anh, và anh vẫn không thể tin anh đờ ra như một cái mông câm lặng khác thường trước một phụ nữ. Đặc biệt là người phụ nữ đó. Bất kể rằng anh muốn hôn cô, chạm vào cô và để cô hôn anh.

Quả bóng rơi và Walker đã dõi theo nó cho đến khi quả bóng bật xuống đằng sau hắn và vào ngay lưới gậy đang đợi chờ của anh chàng tiền đạo đội Shark. San Jose chạy bóng ngang sân băng và huấn luyện viên Nystrom ra hiệu cho Ty lấy bóng. Anh nhét miếng bảo hộ bằng cao su vào miệng và xỏ găng tay vào.

Pavel Savage khét tiếng với cái dương vật của ông và phạm nhiều sai lầm. Ông đã hủy hoại gia đình và cơ hội để khắc tên ông trên chiếc cup.

Ty chộp lấy gậy của anh và nhảy lên trên sàn. Anh giữ đầu ngẩng cao và trượt đến trung tâm sân băng khi Walker về ghế nghỉ. Ty không phải cha anh. Việc hôn Mrs. Duffy là một sai lầm khủng khiếp, nhưng nó sẽ không bao giờ được xảy ra nữa.

Không có gì đang cản giữa anh và đoạn đường tiến tới chiếc cup của anh. Không phải những đối thủ cùng hạng. Không phải một hàng hậu vệ cần thêm chút quy mô và tốc độ, và đặc biệt là một cự Playmate với bộ ngực khủng và đôi môi mềm mại.

CHƯƠNG 11

Faith dành cả buổi sáng trước khi đến cuộc họp với đội PR để lướt qua tủ đồ của mình và loại bỏ những bộ đồ mà cô đoán là sẽ không bao giờ mặc lại nữa. Cô chất đồng tất cả đồ len cashmere và những bộ vest nghiêm trang của mình vào trong nhiều thùng và gọi tới Goodwill.

Cô đã sẵn sàng nổ tung, hoặc xụp đổ, hay gì đó vì thiếu ngủ trầm trọng. Không phải chỉ vì Chinooks thua tối qua ở hiệp phụ, mà còn vì cô phải nghe những âm thanh mẹ cô làm tình hằng đêm. Để làm cho quan hệ ngày càng xấu đi, Pebbles đã chiếm cả cái giường khổn kiếp. Làm thế nào mà một con chó nhỏ lại chiếm quá nhiều chỗ đến vậy? Mỗi lần cô cố di chuyển Pebbles, con chó dường như nặng thêm cả chục pound và trở thành trọng lượng chết.

Và tại sao cô lại cho phép điều đó? Cô tự chất vấn chính mình khi cô 'lên đồ' cho cuộc họp với đội PR & marketing. Vì cái gì chứ? Mẹ cô dường như đã quyết định dọn vào ở mà không cần xin phép và vụng trộm với bạn trai của bà vào ban đêm như là bà chỉ mới 16. Một con chó Faith căm ghét ngủ với cô hầu hết các đêm và lấn chiếm cái giường. Cô không còn nhận ra cuộc sống của cô nữa. Nó không phải là cuộc sống mà cô có ở Vegas trước lúc sống với Virgil hoặc cuộc sống của cô với ông. Cô nhồi nhét đầy não về khúc côn cầu và cố để học càng nhiều càng tốt. Cô không muốn phạm phải sai lầm và hỏng hóc, nhưng vẫn còn quá nhiều thứ mà cô không biết. Và chân thành mà nói thì cô không chắc lắm rằng cô có bao giờ biết nhiều hơn những thứ cô không biết.

Những bộ quần áo được vận chuyển từ California đã đến vào ngày trước, và cô mặc một cái quần jeans và áo thun Ed Hardy màu hồng với một trái tim đỏ thắm có cánh cho buổi họp. Cô đã tìm được một đôi lông cừu Uggs được buộc dây đến gối và nhét đôi chân thẳng băng của mình vào trong quần jeans. Đã cuối tháng Tư nhưng trời vẫn còn lạnh và ẩm ướt tại thành phố Emerald.

Giao thông trên đường đến Key Arena dày đặc và nó làm cô tốn thêm 10' so với thời lượng mà cô nghĩ.

“Chúng tôi nghĩ cái này hài,” Bo nói khi Faith ngồi xuống cạnh Jules và chỉ vào một trong những tấm hình cô chụp với Ty. “Nó là một kiểu khôi hài nhưng lại có chút sắc bén.”

Faith nhìn vào tấm hình với chân cô đặt giữa hai đùi của Ty. Mặt cô hướng về máy quay, đang nhìn rất hạnh phúc và vui tươi trong khi Ty nhìn lên cô như thể anh hoàn toàn câu tiết. Đúng kiểu của anh. Màu xanh đồng phục làm mắt anh thậm chí ấn tượng hơn và cái hàm mạnh mẽ siết chặt làm lộ cái sọc trắng mảnh trên cằm anh. Anh trông tuyệt đẹp, mọi thứ đều đẹp và ngon tuyệt trong một món dễ bị chọc giận. Anh tóm gọn tất cả hơi thở của mỗi cô gái, mỗi vương mắc trong tim cô, và mỗi cái run rẩy bên trong dạ dày cô. Anh không cần một tấm áp phích, hay một tấm quảng cáo khổng lồ, hay màn bạc để làm anh nổi bật hơn trong cuộc sống. Tất cả những gì anh phải làm là thở.

Lần cuối cùng cô thấy Ty trên TV là khi đám đông San Jose la ó anh vì cú cản thủ môn. Anh tranh cãi lại trọng tài và bập gậy lên sân băng, nhưng khi anh trượt đến điểm phạt tiếng la ó của đám đông chuyển thành tiếng cổ vũ và một nụ cười mỉm làm nheo khóe miệng anh. Cái mà, đối với Ty, tượng trưng cho sự phấn khích hoàn toàn.

“Tôi nghĩ cái bên trái hay hơn,” Jules chỉ ra. Trong khi Faith ăn mặc giản dị cho cuộc họp thì Jules mặc một cái áo sơ mi màu cam sáng với sọc đen. Anh trông giống một trái bí đỏ. “Faith đang đứng trước Ty tạo nên nhiều chiều sâu hơn. Và vì là bảng quảng cáo, các bạn muốn gì đó với thêm một chút quy mô” Anh nhún vai. “và *Saint* sẽ không bao giờ để yên cho tấm kia đâu.”

“Làm sao anh biết Ty thích tấm nào chứ?” Faith hỏi. Phải chăng cả hai đã giao kèo gì đó khi không có mặt cô?”

“Vì nó trông giống như cô đã đặt chân lên ‘hòn bi’ của anh ta.”

Oh. Điều đó không tốt chút nào. Phải không?

“Well, với tư cách là một nghệ sĩ đồ họa với một tấm bằng cử nhân trong ngành quảng cáo,” Bo nhấn mạnh khi cô chỉ vào cái cô thích, “tôi nghĩ tấm này kể một câu chuyện hay hơn.”

Faith nhìn trợ lý của cô rồi đến Bo. Cả hai nhìn chăm chú sắc bén vào nhau và Faith tự hỏi cô đã bỏ lỡ điều gì.

Tim, giám đốc PR, bước tới. “Tôi thiên về cái có vẻ hài đầu tiên. Nếu nó nhận được phản ứng tốt, chúng ta sẽ tiến theo đà và treo tấm kia lên trong một tháng.”

Faith không phải là một nghệ sĩ đồ họa, cũng không có một tấm bằng trong bất cứ lĩnh vực nào, nhưng cô đồng ý với Jules. “Nếu chúng ta định đưa những cái này lên cách nhau một vài tuần, nó có ý nghĩa hơn nếu ta dùng tấm hình tôi đang đứng đằng trước và Ty sau tôi với vẻ giận dữ và thù địch.”

“Tôi không giận dữ” Ty nói khi anh bước vào và căn phòng bất chợt trở nên nhỏ bé hơn. Anh mặc quần jeans và một cái áo cổ cao với biểu tượng Nike đổ xuống trên cổ họng. Không giống như những anh chàng khác trong đội, người trông lộn xộn với hàm râu may mắn, Ty luôn cạo sạch. Tóc anh còn ướt như thể anh chỉ vừa tắm xong. Cô thật sự không trông đợi thấy anh. Cô được cho biết rằng đội bóng đang luyện tập và cô đoán Ty sẽ bỏ qua cuộc họp.

Ánh mắt như những tia điện màu xanh của anh gặp mắt cô trong vài nhịp tim trước khi anh chuyển đến đứng trước những tấm ảnh mẫu. Anh khoanh tay trước ngực và đứng với bờ vai rộng lực lưỡng. Áo sơ mi của anh lỏng lẻo vừa khớp với tấm lưng rộng được nhét vào lưng quần Levi’s đã mòn túi sau nhẹ nhàng khum lấy cặp mông săn chắc của anh. Anh chỉ vào tấm hình cô đứng giữa hai đùi anh. “Cái này trông giống như Mrs.Duffy để cái gót nhọn của cô ấy lên ‘bi’ của tôi vậy.”

Jules cười hả hê và Faith cắn môi trên lại để giữ cho khỏi bật cười.

Bo kéo một sợi dây cao su từ cái đuôi tóc cột cao của cô. “Nó kể một câu chuyện.”

“Yeah,” Ty đồng ý. “Câu chuyện chân cô ấy đè bẹp ‘bi’ của tôi”

Bo trông như cô muốn đè bẹp anh với đôi Doc Marten được thiết kế vụng về của cô.

“Well, chúng ta chắc chắn không muốn điều đó trở thành hình tượng mà chúng ta định trưng bày.” Tim cam đoan với người thủ quân của Chinooks.

“Oh, tôi không biết nữa,” Faith nói khi Ty quay lại đối diện với cô. “Tôi nghĩ chắc chắn có nhiều hơn vài người phụ nữ muốn nhìn thấy hình ảnh đó.” Ánh mắt cô đậu lại trên cái bụng phẳng lì của anh và chỗ phồng lên của anh. Cô chạy ánh mắt lên những cơ bắp rắn chắc trên lồng ngực, qua vết sẹo trên cằm đến đôi mắt xanh của anh. Cô nghĩ về trận đấu tối hôm trước và khoảng thời gian trong vùng phạt của anh. “Nhiều hơn một vài người đàn ông cũng nghĩ vậy.”

“Yeah,” Jules nháy vào, “nhưng đó không phải trọng tâm của chiến dịch này. Nó nhằm tạo ra một hình tượng về sự xung đột, nhưng chúng ta không muốn nó trông giống như Faith đang

đạp bể mấy viên ‘đạn’ của Saint.”

“Cám ơn Jules”

“Không có chi Saint.”

Faith cúi đầu thật nhanh để dấu nụ cười của cô. Những người đàn ông thật kỳ lạ về những viên ‘đạn’ của họ.

“Nó quá cuốn hút và hài để truyền tải thông điệp đó,” Bo tranh luận khi cô thu lại mái tóc nâu ngắn và buộc nó ra sau kiểu đuôi gà. Và trong lúc Bo và Jules tranh luận về bức hình và những viên ‘đạn’ của Ty, ánh mắt anh khóa chặt ánh mắt cô. Viên mắt thanh mảnh làm thành nếp gấp ở khóe mắt xinh đẹp của anh và cô đã nghĩ anh chỉ có thể đã tách ra một nụ cười sáng khoái.

Dĩ nhiên là, anh đã không, nhưng là không giữ lại cái gì đó nóng bỏng và cảm dỗ từ cái trượt xuống xương sống cô và trải ra làn da cô. “Tôi đoán là tôi không muốn đạp bẹp ‘đạn’ của Saint đâu. Ít nhất thì không phải hôm nay,” cô nói. “Tôi cần anh ta đem cup về cho tôi.”

Đầu tiên là ‘ham muốn’ và bây giờ là ‘đạn’ của anh. Anh thật sự phải dùng những đoạn hội thoại này với Faith thôi. Đặc biệt khi có những người khác trong phòng. Trong một vài loại hành hạ tinh thần, lối vận xoắn, nó làm anh dựng lên.

“Tôi nghĩ chúng ta sẽ thử với cái đầu tiên trước,” Tim nói, chỉ vào tấm poster Faith đang đứng đằng trước Ty. “Chúng ta sẽ dùng những bức ảnh chụp trong phòng thay đồ vào một dịp khác. Hoặc chọn vài bức khác từ shoot hình đó,” anh thêm vào, nghe có vẻ như thành lĩnh bị kiệt sức khi ông tiến ra cửa. “Tôi cần chất vài viên Tylenol.” (*thuốc giảm đau*)

“Tim, đợi đã,” Bo gọi với theo ông khi cô theo ông ra ngoài cửa. “Ông không nghe ý kiến của tôi về những đầu đề chuyên mục.”

“Tôi cảm thấy thương cho gã đó,” Jules nói khi anh đứng dậy.

“Tôi thích cô ấy.”

“Cô ấy giống một con chó Chihuahua dung dữ nghĩ mình là một con chó sục Mỹ.” (*pit bull*).

“Tôi nghĩ đó là cái tôi thích ở cô ấy.” Faith đứng lên và Ty hạ thấp ánh mắt từ môi cô đến cái áo thun tay dài với một trái tim và đôi cánh thiên thần phủ trên ngực cô. Đã hết rồi những

cái quần đen và những cái váy thùng thình. Cô mặc một cái quần jeans ôm chặt lấy hông và đùi cô, với một đôi boots da Pocahontas. Không có những bộ quần áo rộng thùng thình và tối màu, cô trông trẻ hơn. Mềm mại hơn và chắc chắn ít cứng nhắc hơn.

“Cô ấy cáu kỉnh.”

Faith nắm một cái ví lớn bằng da thuộc với một cái quai bằng vàng. “Cô ấy có lòng can đảm. Một kiểu hành quân theo cách sống riêng của cô ấy.”

“Mẹ của cô cũng có cách sống riêng của bà, nhưng tôi không thấy bà ôm khư khư cái ‘cục nóng nảy’ đó.”

“Mẹ của tôi không can đảm. Bà có vấn đề.” Faith liếc một cái vào Ty trước khi cô tiến tới cửa. “Vấn đề lớn nhất là bà hành động như bà chỉ mới 16.”

“Mrs.Duffy,” Ty gọi ra chỗ cô. “Cô có thể nán lại một phút không?” Anh cần dọn xếp mọi thứ giữa họ.

“Chắc chắn rồi,” cô nói qua vai khi cô chỉ vừa dừng lại bên trong cửa. “Tôi cũng có ý vậy.” Khi cô nói chuyện với người trợ lý, ánh mắt của Ty nhìn thấp từ mái tóc vàng óng đến lưng và những cái nút kim loại đóng sau túi quần jeans của cô. Việc hôn cô là một mớ lộn xộn nghiêm trọng. Anh có thể giả vờ như nó chưa từng xảy ra, nhưng Ty thích đối mặt với những tiềm năng trước khi chúng trở thành một vấn đề lớn.

Faith quay lại và để cánh cửa mở hơi hé. “Có phải là chuyện về đêm hôm nọ không” cô hỏi khi cô bước về phía anh.

“Phải”

“Tốt. Vậy là anh biết về nó.”

Đương nhiên là anh biết nó rồi. Anh đã ở đó khi cô mút trên cổ anh.

“Nó làm tôi quá bất an cả tuần nay,” Faith tiếp tục.

Ty ngừng lại đằng sau cạnh bàn và khoanh tay ngang ngực. Anh không thích nghe như thế.

“Lúc đầu nó làm tôi choáng váng.” Cô lắc đầu và tóc cô rơi ra từ sau một bên tai. “Tôi chỉ là quá...quá ghê tởm.” Cô vòng tay bên dưới ngực. “Tất cả những gì tôi có thể làm chỉ là đứng đó.”

Ghê tởm? Cô đã không hành động như cô ghê tởm nó khi cô hôn anh như thế đó là việc của cô và cô làm vì một món tiền thưởng béo bở và đáng nhớ. Sự phát cáu lôi kéo đôi mày của anh. “cô đã làm nhiều hơn là chỉ đứng đó.”

“Tôi có thể giải thích. Tôi không biết; tôi lúc đó vẫn còn choáng.” Cô nhìn xuống mũi đôi giày boot của mình và tóc cô xỏa xuống hai gò má và khuôn mặt cô. “Nó ghi khắc mãi mãi trong trí óc tôi.”

Anh cũng vậy. Đó chính là vấn đề.

“Lạy Chúa, tôi chỉ muốn đóng băng nó lại và moi nó ra.”

Sự tức tối của anh chuyển thành giận dữ và cố định trong bụng anh ngay cạnh cái phần đau nhức nhối của anh, cái mà thích cách mờ mờ cô được nhìn trong cái quần jeans đó. “Có thể cô nên nghĩ về nó trước khi cho tôi một vết cắn mút và nài nỉ tôi chạm vào cô khắp nơi.”

“Cái gì?” Cô nhìn lên. “Anh đang nói về cái gì vậy?”

Anh kéo một bên cổ áo cao xuống và để lộ ra một vết nhỏ màu tím mà cô để lại trên cổ anh. “Cái này”. Hai tay anh thả xuống và nắm chặt lấy cạnh bàn. “Tôi đã không để ý nó cho tới sáng hôm sau khi Sam châm chọc nó vào buổi tập sáng.”

Cô làm rơi tởm cái ví xuống một cái ghế gần đó và bước tới. Đầu ngón tay mát lạnh của cô quét qua cổ anh khi cô kéo phần cổ áo của anh xuống. Cái chạm mát lạnh của cô làm tăng sức nóng xuống vòm ngực của anh và bắn thẳng xuống háng anh. “Thật khó để không chú ý đến nó.”

“Nó đã nhạt đi từ Chủ Nhật.” anh nhìn lên vào khuôn mặt cô và ánh mắt anh thấp xuống khuôn miệng cô cách anh chỉ vài inches. “Tôi đã phải lấp liếm bằng câu chuyện về một cô hầu bàn.”

Đôi mắt cô nhìn vào anh. “Họ tin anh chứ?”

Lần cuối cùng cô đứng gần anh thế này thì miệng cô ở trên cổ anh và cô cắn vào dải tai anh. “*Chạm vào tôi,*” cô thì thầm, và Chúa ơi, anh muốn chạm vào cô và nhiều hơn thế. “Phải, họ tin”

“Xin lỗi.” cô nhăn mặt và bước lùi lại. Gò má cô chuyển hồng và cô nhún vai. “Tôi đoán tôi đã mất kiểm soát và đi quá đà.”

“Cho dù cô chán ghét, choáng váng và ghê tởm?”

“Cái gì? Oh. Tôi không nói về điều *đó*.” Cô làm cử chỉ về cái cổ của anh. “Tôi đang nói về việc bước vào nhà tôi và thấy cha anh trên mẹ tôi. Trần truồng. Quan hệ tình dục.” Cô chỉ xuống nền gạch. “Trên sàn nhà ngay trước lò sưởi.”

Giờ đến lượt anh hỏi, “Cái gì?”

“Cha anh và mẹ tôi... và tôi bắt quả tang họ đang...”

“Đợi đã”. Anh nắm chặt một tay. “Cha tôi biết mẹ cô ư?”

“Hiển nhiên.”

Anh nghĩ về người phụ nữ anh gặp buổi tối chụp hình. Bà không xấu, chỉ hơi quá thì và một chút lờ lợc. Chính xác là loại của cha anh. “Và cô bắt gặp họ đang quan hệ?”

“Đúng, và nó kinh tởm. Họ đã..” cô nâng lòng bàn tay lên như thể cô không thể dừng lại những hồi ức buồn phiền. “Kiểu chó. Tôi nghĩ vậy.”

“Cô đang đùa phải không?”

“Tôi ước gì là vậy!”

Cho dù cha anh hẹn hò với mẹ cô có thể chỉ kết thúc trong một đại họa hoàn toàn, Faith trông rất đau khổ, anh phải cười thôi.

“Oh”. Cô chỉ vào anh. Những móng tay ngắn được sơn màu hồng sáng. “Anh nghĩ điều đó vui đáng vui à? Người đàn ông không bao giờ cười?”

“Tôi cười”

Cô quay ngón tay mảnh mai về ngực cô. “Tại tôi!”

“Well, cô quá lập dị, nó mắc cười.” Cô cũng trông có một chút phần nộ, dễ thương và gợi tình, đang đứng đó trog cái áo hồng và đôi giày boot.

“Nếu anh thấy cái mà tôi thấy, anh cũng sẽ thế thôi.”

“Tin tôi đi. Tôi đã từng chứng kiến việc đó.” Pavel chưa bao giờ cố ý khoe thành tích tình dục chói lọi của mình, nhưng ông cũng chưa bao giờ hoàn toàn kín đáo. “Lần đầu tiên là khi tôi

lên bảy.” Anh bước vào phòng khách và thấy cha anh đang quan hệ trên cái tủ búp phê cổ của mẹ anh. Mẹ anh lúc đó không có nhà.

Đôi môi hồng của cô khẽ tách ra và cô hỗn hển. “Tôi thì 5 tuổi! bà ấy vụng trộm với ông ấy vào ban đêm và ông ấy rời khỏi trước khi tôi thức dậy vào buổi sáng. Ông ấy như một con ma. Nếu họ không quá ồn ào, tôi sẽ không thể biết ông ấy ở đó.”

Ah. Điều đó giải thích cho những lần thỉnh linh mất dạng và thỉnh linh xuất hiện lại của cha anh. Ty không thấy ông già nhiều và đoán là phải có gì đó để làm với một người đàn bà nào đó.

“Họ còn đá Pebbles ra ngoài và để ả ngủ với tôi.”

“Pebbles?”

“Con chó của mẹ tôi.” Cô nhét tóc ra sau tai và thả tay thông xuống hai bên. “Pebbles ghét tôi và đó là cảm giác chung của chúng tôi. Nó lúc nào cũng gầm gừ và tìm cách đớp tôi. Ngoại trừ khi nó cần cái gì đó. Như là một nơi để ngủ.”

Anh ngả đầu về một bên và nhìn cô. “Vậy sao cô không đá nó ra ngoài?”

“Tôi đã thử” cô nói qua một động tác diễn tả. “Nhưng nó nhìn tôi với đôi mắt nhỏ long lanh và tôi chỉ không thể làm điều đó. Bây giờ mỗi lần Pebbles nhảy vào giường tôi thì tôi biết rằng Pavel đang ở phòng bên kia và khóa thân cùng với mẹ tôi.” Cô chỉnh lại bề ngoài và lắc đầu. “Tôi chắc chắn sẽ không bị làm phiền nếu mẹ tôi không rên rỉ và ồn ào như có ai đó đang cố giết bà.”

Nó không phải là loại phản ứng anh mong đợi ở một cựu vũ nữ và Playmate. Đặc biệt là một vũ nữ thoát y và Playmate không hề biết ăn năn xám hối. Anh không thực sự biết anh trông đợi cái gì. Có thể là ai đó nghĩ tình dục không phải là một vấn đề lớn, không quan tâm đến ai đang làm nó. Ít nhất thì đó là quan điểm của những vũ nữ mà anh đã gặp. “Huh”

“Huh cái gì?”

“Đối với một người đã từng thường khóa thân để sống, cô có vẻ quá bảo thủ với tình dục.”

“Nó là một công việc.” Cô khẽ lắc đầu khi cô nhìn vào mắt anh. “Việc thoát y chưa bao giờ là tình dục.”

Cái này không có ý nghĩa gì hết. Một người phụ nữ khóa thân luôn luôn vì tình dục. “

Playboy cũng không,” cô thêm vào.

Cô nên kể điều đó cho tất cả những gã đã nhìn thấy những tấm ảnh của cô, bởi vì chắc như quỷ rằng nó trông quá khêu gợi tình dục. Ít nhất là nó vậy với anh. Cũng cảm thấy như thế. Anh đã nghĩ về cô đang đeo những hạt ngọc trai và cảm thấy cái ham muốn của anh bị kéo căng. “Chết tiệt. Cô đã buôn bán tình dục.”

Cô nhún vai. “Đó là diễn xuất.”

Anh không tin cô, nhưng tất cả những câu chuyện này về tình dục và anh đang nghĩ đến việc trượt tay lên phía sau quần cô và khum lấy phần mướt mà, trơn trượt còn lại khi cô đặt cái miệng ẩm ướt lên cổ họng anh lần nữa. Anh cần tránh xa khỏi cô, nhưng anh không muốn chỉ có thể đứng đó. Cái quần jeans của anh đang thùng thình, nhưng không phải vì rộng. “Một lần nữa, tôi xin lỗi vì đã hôn cô tối đó.” Anh nhìn cái đồng hồ Rolex như thể anh có nơi nào khác để đi. “Tôi đã có vài ly beer. Nó không phải lời biện hộ, và tôi xin lỗi.”

Cô gợi ý – Tạ Ơn Chúa- và với cái ví trên ghế gần đó. “Nó không thích hợp với cuộc sống của hai chúng ta,” cô nói.

“Chỉ cần nghĩ đó là vì hơi cồn và quên nó đã xảy ra.”

“Tôi có thể làm được điều đó.” Cô đeo sợi xích vàng lên một vai. “Anh có thể không?”

Anh sẽ cố gắng như quỷ. “Tuyệt đối. Cô có lời hứa của tôi rằng nó sẽ không xảy ra nữa.” Cô đứng trước anh như một bữa tiệc buffet tình dục mà anh muốn lặn ngụp vào món đầu tiên. “Cô có thể thoát y chạy lòng vòng trước mắt tôi, tôi sẽ chẳng thèm ngó đâu.”

Cô nhướn một chân mà ngờ vực. “Thật chứ?”

“Yep.” Anh hạ thấp cái nhìn xuống đường cong tuyệt mỹ ngay dưới áo thun của cô và ngược lên lại. “Cô có thể làm thử, cởi phắt cái ‘đỉnh’ đó ra và tôi thì chỉ ngồi đây buồn chán mà thôi.”

“Anh sẽ không động đây ư?”

Anh nhún một vai. “Tôi chắc chắn sẽ ngáp”

Cô thả ví xuống sàn, bắt chéo tay qua ngực và túm lấy gấu áo. “Anh chắc anh sẽ không cảm thấy gì chứ?”

Quỷ tha ma bắt. “Yeah”

Các ngón tay của cô chụm lại cạnh mép áo, kéo nó lên cho đến khi một làn da mượt mà và trắng mịn hiện ra chỉ vừa trên lưng quần jeans của cô. “Vẫn không cảm thấy gì à?”

Ty đã chơi ở NHL hơn 15 năm nay. Anh biết một hoặc hai mẹo để tạo vẻ vô cảm khi thi đấu. “Không một tí nào.” Để chứng minh luận điểm của mình, anh ngáp. Cái mà thực tế phũ phàng là anh đang khó có thể thở.

Cô cười, một nụ cười mềm mại quyến rũ khi cô kéo cái áo lên qua lỗ rốn được xỏ với một viên đá màu hồng. “Không có?”

Máu dồn từ đầu xuống đũng quần anh và anh thấy một sự thúc giục để hạ gối và ấn miệng mình vào cái bụng mịn màng của cô. “Xin lỗi, Mrs. Duffy.” Sau đó anh thốt ra lời nói dối trơ trẽn nhất trong ngày. “Cô không có sức hấp dẫn.”

Cô nâng gấu áo lên cao hơn đến hàng xương sườn mảnh mai. “Anh không nghĩ vậy à?”

“Không.”

“Nhiều người đàn ông đã nói tôi đẹp.”

“Nhiều tên đàn ông nói dối để khiến người phụ nữ trần truồng.” Cái áo tiến lên một vài inches bần xỉn.

“Kể cả với những người phụ nữ không hấp dẫn ư?”

Ánh mắt của anh bám lấy cái bụng mịn màng của cô khi cô kéo cái áo lên chỉ vừa qua cái giác đáy satin hồng dưới ngực cô. “Còn tùy.”

“Vào cái gì?”

“Nếu đó là quá nửa đêm và quán bar chuẩn bị đóng cửa.” Anh cố giữ hơi thở, đợi thêm một chút. “Nhiều người trở lên quyến rũ hơn vào giờ đóng cửa. Nhưng tôi chưa bao giờ thuộc dạng cặp kè với nàng xấu xí chỉ để có được chỗ ngả lưng. Cô chắc chắn có thể tới đây và nhảy 1 điệu trên đùi tôi ngay bây giờ và tôi thì chỉ tiếp tục rơi vào giấc ngủ.”

Tiếng cười thầm của cô trở lên sâu hơn như thể cô có thể đọc được suy nghĩ của anh và biết anh đang nói dối. “Tôi đã không nhảy trong lòng đàn ông kể từ khi tôi nghỉ ở Aphrodite nhiều năm trước, nhưng tôi tưởng tượng nó giống như cưỡi xe đạp.” Cô túm cái áo trong một tay và trượt từ từ xuống, lòng bàn tay cố ý trượt ngang vùng bụng trần. “Tôi đảm bảo rằng anh sẽ

không buồn ngủ đâu.” Có cái gì đó đầy tội lỗi và kích thích khi một người phụ nữ tự vuốt ve chính mình. “Chỉ trong vài giây anh sẽ rên rỉ như một em bé và cầu xin lòng thương xót.”

“Đó là một lời tuyên bố ngông cuồng đấy Mrs. Duffy.”

“Chỉ là thực tế thôi Mr. Savage.” Ngón tay nhỏ bé của cô lướt qua viền cạp quần và bao lấp cái cúc đầu tiên. “Anh đã thấy buồn ngủ chưa?”

“Tiếp tục đi. Rồi tôi sẽ cho cô thấy.”

Đỉnh ngón tay đeo nhẫn của cô theo ngón út thấp xuống dưới lưng quần cô. “Nhàm chán?”

“Để ở đó.”

“Đợi đã.” Bàn tay cô dừng lại cùng với nhịp tim của anh.

“Một điệu nhảy trên đùi sẽ không bị coi là hành vi không thích hợp chứ?”

Chết tiệt, không!

Cô cười và thả áo xuống. “Và chỉ ngay sau khi chúng ta quyết định rằng nó sẽ không xảy ra nữa.”

Bàn tay anh bám chặt lấy cạnh bàn để kiềm chế việc với tóm lấy cô. Giật lấy cái cạp quần jeans của cô và kéo cô lại với anh cho đến khi cô đứng giữa hai đùi anh, đủ gần để chạm vào anh.

Anh muốn chỉ cho cô biết cô có thể làm tất cả những hành vi không thích hợp mà cô muốn. Ở bất cứ đâu. Cái giường của anh xuất hiện trong tâm trí anh, nhưng nhìn kĩ vào cô, đôi mắt toan tính dừng anh lại. Trong khi cô làm anh lộn từ trong ra ngoài và lên xuống, thì cô không cảm thấy gì hết.

Cô với lấy cái ví. “Anh đã chuẩn bị quên cái vừa xảy ra đúng không?”

“Không vấn đề gì.” Với ‘thằng nhóc’ đang đập rộn ràng vào mặt trong đùi anh, anh nói, “Tôi đã quên rồi.”

Cô đã đi tới cửa nhưng quay lại và nhìn vào anh qua vai cô. “Tôi cũng vậy. Anh không phải là người duy nhất nhàm chán.” Cánh cửa xoay mở trước khi cô kịp với tới nó và người trợ lí của cô bước vào trong. “Có chuyện gì vậy Jules?” cô hỏi.

Jules nhìn lần lượt từ cô đến Ty. “Tôi chỉ đến để cho cô biết rằng tôi đã sắp xếp một buổi họp vào tuần tới với giám đốc Quỹ Chinooks.”

“Nghe hay đấy.” Cô điều chỉnh cái ví trên vai và nhìn Ty lần cuối. “Gặp anh sau nhé Mr. Savage.”

Jules nhìn cô đi rồi hỏi, “Có gì đó đang diễn ra giữa anh và Faith phải không?”

“Không.” Anh trả lời thành thật. Và sẽ không bao giờ có bất cứ điều gì xảy ra.”

“Trông có vẻ như có gì đó.”

“Tôi là trưởng đội bóng.” Anh đưa tay lên lau mặt. Cái của nợ gì vừa diễn ra vậy chứ? “Thế thôi.”

“Tôi hy vọng là thế. Cô ấy là chủ của tôi và tôi không cho phép mình nghĩ về cô ấy như thế.” Jules nói.

Anh thả tay xuống. “Như cái gì?”

“Như cái cách anh đang nhìn cô ấy. Như là cô ấy đang đứng khỏa thân trước mắt anh.”

Nó quá gần với sự thật, Ty nhìn chăm chăm kẻ đáng ghét. “Thậm chí nếu đúng là như vậy, thì tại sao nó lại là việc của anh chứ?”

“Bởi vì chồng cô ấy chỉ vừa mới chết và cô ấy cô đơn. Tôi ghét phải thấy cô ấy bị tổn thương.”

Ty khoanh tay ngang ngực. “Anh trông có vẻ đã đi quá bốn phần với cảm xúc của cô ấy.”

“Tôi quan tâm đến cô ấy, phải, nhưng cô ấy là một người sống. Tôi quan tâm đến Chinooks nhiều hơn.” Giờ đến lượt Jules khoanh tay trước ngực anh. “Anh nghĩ những cầu thủ khác nói gì về cái mà anh đang làm với nữ chủ nhân của đội bóng chứ?”

“Có vẻ như anh biết sự tình đó. Vậy sao anh không kể cho tôi nghe đi?”

Jules lắc đầu và nhìn chăm chăm vào anh. Và cũng nhiều như ý muốn choảng nhau đang hiển hiện trong đầu Ty, anh luôn ngưỡng mộ kẻ không bao giờ phải ngoái lại kiểm tra khi anh ta đã làm gì đó đúng đắn. Và cũng nhiều như việc Ty ghét phải thừa nhận rằng, Jules đã đúng.

“Tôi không nghĩ là tôi phải liệt kê nhiều thứ cực kỳ ngu xuẩn như vậy. Không gì có thể bào chữa việc chúng ta không thể hạ gục Shark trận tới và lọt vào vòng ba. Sau nữa là chúng ta chỉ còn 2 vòng để giành được cup. Tôi không nghĩ tôi cần phải nói cho anh biết anh đã sao lãng với mình và những người khác như thế nào.”

“Đúng. Anh không cần nói.” Ty đứng dậy. “Đó là tại sao chúng tôi trao đổi về việc hẹn hò giữa cha tôi và mẹ cô ấy.” Đây là sự thật. Cùng với việc anh nhìn cô như là cô đang khóa thân vậy. “Tôi thích anh, Jules. Nếu tôi không thích anh tôi đã chỉ việc nói anh cút xéo khỏi việc của tôi.” Anh di chuyển đến phía cửa và dừng lại nhìn vào khuôn mặt người đàn ông kia. “Vậy nên tôi định thẳng thắn với anh. Mỗi tên đàn ông trong đội đều đã nhìn thấy những bức ảnh đó trong *Playboy*. Không gì có thể phủ nhận điều đó. Chết tiệt là Mrs. Duffy dường như không hề lo lắng về việc đó. Nhưng không có gì khác giữa việc nghĩ về cô ấy trong những bức ảnh đó và dẫn tới xa hơn. Để tôi cam đoan với anh rằng sẽ không có gì cản đường tôi làm tất cả mọi thứ cho đến khi kết thúc.”

“Việc không giành được cup đã làm tôi như kẻ ghiền trong 15 năm qua. Tôi đã cố gắng cật lực để khắc tên mình lên chiếc cup, và điều cuối cùng tôi định làm là gây xáo trộn việc đó.” Anh trao cho Jules một cái nhìn dữ dội và bước ra khỏi phòng.

Anh đỗ chiếc BMW trong bụi thấp hơn của gara, và trên đường về nhà anh nghĩ về những thứ anh cần phải làm trong trận đấu tối mai. Họ cần bẻ gãy hàng công của San Jose, siết chặt vòng hai và tiến vào vòng thứ ba. Anh nghĩ về Faith và Jules. Rồi anh lại nghĩ về mẹ của Faith và cha anh. Giữa tất cả những người phụ nữ tại Seattle, tại sao lão già lại dây dưa với bà ấy? Ty không hiểu được. Nó giống như việc Pavel chỉ cần ngóc ‘thằng nhóc’ Pied Piper lên và cả đoàn phụ nữ đi theo ông ở mọi nơi.

Anh lái ngang qua cây cầu nổi từ Hồ Washington đến Đảo Mercer. Anh đỗ chiếc BMW vào khoảng giữa chiếc Bugatti Veyron của anh với chiếc Cadillac của cha anh.

“Jesus, Cha à!” Ty nói khi anh bước vào nhà bếp và thấy chùm chìa khóa của anh lên mặt bàn bằng đá màu nâu thẫm. “Cha đã không nói với con rằng Faith Duffy bắt quả tang cha đang quan hệ với mẹ cô ấy.”

Pavel nhún vai khi ông quay ra từ cái tủ lạnh và đóng cánh cửa tủ lại. “Con bé đã được cho là đang ở California.” Ông khui nắp lon Molson và nhún vai tiếp như thể đã giải thích tất cả. “Nhưng con bé không khỏe và đã về nhà sớm.”

Ty không chắc rằng cô bị bệnh và ngờ rằng việc đột ngột bay khỏi San Jose có liên quan nhiều đến nụ hôn trong hành lang lúc đó hơn là trúng thực hay cảm cúm. “Tại sao cha không nói với con?”

“Con có khuynh hướng phán xét việc đó.” Pavel nâng lon lên môi và uống một ngụp.

“Không. Cha đã không kể với con bởi vì cha biết là con không thích chuyện đó.” Anh khẳng định và vò đầu.

“Seattle là một thành phố lớn mà Cha! Cha không thể tìm được người phụ nữ nào khác ngoài mẹ của Faith Duffy để thỏa mãn sao?”

Một cách từ từ Pavel hạ thấp lon bia xuống. “Đừng có nói hỗn như vậy Tyson.”

Đó là một sự mâu thuẫn lạ lùng ở Pavel. Bạn có thể đối xử với phụ nữ như cứt, điều đó không thành vấn đề. Nhưng bạn không thể nói về họ một cách thiếu tôn trọng. “Điều gì sẽ xảy ra khi cha chia tay với bà ấy?” Không có gì do dự về điều hiện lên trong đầu Ty rằng ông sẽ như vậy. “Con không muốn phải xử lý một người phụ nữ cuồng loạn nổi cơn ở đây.” Giống như khi những người phụ nữ luôn khám phá ra rằng Pavel đã kết hôn, hoặc không định cưới họ, hoặc ông sẽ gạt bỏ họ để đến với ai đó khác.

“Val không phải loại đòi hỏi. Bà ấy chỉ ở thành phố một khoảng thời gian ngắn để giúp cô con gái qua khoảng thời gian khó khăn. Bà ấy là một người mẹ tận tâm.”

Điều đã đẩy lên cái chủ đề mà Ty định đề cập. Anh không thể cứ thẳng thừng và hỏi lão già rằng khi nào ông định trở về nhà của ông. “Kế hoạch của cha là gì?” Anh hỏi thay vì thế và đi đến tủ lạnh và mở cánh cửa tủ bằng thép không gỉ.

Pavel nhún vai và nâng lon của ông. “Chỉ uống thôi. Sau đó Valerie mời ta ăn tối. Ta chắc rằng cả hai quý bà đó đều không phiền nếu có con tham gia cùng ta.”

Sau cuộc đối thoại gần nhất với Faith và cú quật tàn ác mà cô trao cho anh, không gì có thể tình cờ hơn nữa. “Con sẽ gặp vài gã ở *Conte's for poker* và *Cubans*.” Anh chắc chắn đang ở trong tâm trạng muốn đá vào vài cái mông trên bàn poker.

“Con đã dành quá nhiều thời gian cho hội những tên đàn ông và nó làm tâm trạng con xấu đi.”

“Tâm trạng con không xấu! Jesus, con ước ai đó sẽ chấm dứt cái ý nghĩ đó.”

Pavel lắc đầu. “Con quá nhạy cảm. Giống mẹ con.”

Cha anh lại đang nói chuyện lan man một lần nữa. Nhạy cảm? Giống mẹ anh? Ty không có gì giống mẹ anh. Mẹ anh đã dành cả đời để yêu một người đàn ông hư hỏng. Ty chưa bao giờ yêu như vậy.

“Con cần một người phụ nữ,” Pavel khẳng định. “Một người phụ nữ để chăm sóc con.”

Đó chỉ để minh chứng rằng ông già hiểu anh nhiều cỡ nào. Điều cuối cùng anh cần là một người phụ nữ trong cuộc sống của anh. Một lần mây mưa nhóp nhép và phóng đăng là một vấn đề khác, cho dù đó là một trò tiêu khiển quá thú vị. Và ngay bây giờ, anh thậm chí không thể đủ khả năng cho một cú ‘tàu nhanh’.

CHƯƠNG 12

Sáng thứ hai, Jane Martineau bước vào văn phòng tại Key. Đó là một phụ nữ mảnh dẻ xinh xắn với mái tóc đen và đeo mắt kính, Jane trang điểm rất nhẹ nhàng và mặc đồ đen từ đầu đến chân. Cô có vẻ duyên dáng nhiều hơn là xinh xắn, và đó không phải là cái mà Faith trông đợi từ một phóng viên đời sống xã hội hay vợ của cựu thủ môn Luc Martineau.

“Cám ơn vì đã gặp tôi,” cô nói khi cô bắt tay Faith. Cô đặt một cặp da đen nhỏ lên bàn và lật bên trong. “Tôi đã phải dọa Darby với những tổn hại vật chất nếu anh ta không ít nhất tiếp cận được cô để có được buổi phỏng vấn. Tôi còn xúi giục vợ của anh ta luôn đấy.”

“Tôi không biết là anh ta đã kết hôn.” Faith đã không biết phải mặc gì cho buổi phỏng vấn và đã diện một cái áo cánh màu trắng, váy kiểu bút chì màu đen và giày có da buộc hình chữ T bằng da mềm. Rõ ràng là cô đã diện quá lố.

Jane lấy ra một tập giấy và bút. “Là Calorine, người bạn thân nhất của tôi thù thời trung học. Tôi đã giới thiệu họ.”

“Wow. Cô vẫn còn gặp gỡ bạn bè từ thời trung học.” Faith không biết tại sao cô lại thấy đó là không đúng lẽ thường, khác với họ, cô đã không gặp bạn bè từ hồi trung học khoảng 15 năm hoặc hơn.

“Tôi ‘tám’ với cô ấy hầu như mỗi ngày.

“Điều đó chắc tuyệt lắm, việc có một người bạn trong một khoảng thời gian lâu như vậy.” cô lắc đầu. “Tôi không ngụ ý rằng nó không thỏa đáng.”

Jane nhìn cô qua cặp kính khi cô đào bới quanh cái túi da nhỏ. “cô đã không. Con người đến và đi. Caroline và tôi may mắn là vẫn tồn tại trong cuộc sống của người kia.”

Faith nhìn máy ghi âm nhỏ Jane kéo ra từ cặp da và hỏi, “Cô phải dùng cái đó à?” Chúa không cho phép cô nói gì đó ngu ngốc và nó sẽ kết thúc trên một tờ báo.

“Nó phần nhiều là để bảo vệ cô hơn tôi.” Cô đặt nó lên bàn và để cái cặp da xuống đất.

“Đừng lo lắng. tôi sẽ không hỏi cô bất cứ câu hỏi nhạy cảm nào. Cái này không phải cho những tin lá cải hay những tin vụn vặt. Những người hâm mộ ở Seattle rất hứng khởi về vòng chung kết và tò mò về cô. Họ muốn biết một chút về Faith Duffy. Cô không phải trả lời bất cứ gì làm cô cảm thấy không thoải mái. Cảm thấy khá hơn chưa?”

Faith thư giãn một chút. “Đủ tốt”

Jane ngồi và bắt đầu buổi phỏng vấn với một vài câu hỏi đơn giản về nơi Faith sinh ra và làm thế nào cô gặp Virgil. Sau đó cô hỏi, “Cô chỉ mới 30 tuổi; cô cảm thấy thế nào về việc làm chủ một đội NHL?”

“Shock. Không thể tin được. Tôi vẫn không thể tin điều đó.”

“Cô đã không biết rằng cô sẽ được thừa kế đội bóng sao?”

“No. Virgil chưa bao giờ đề cập đến nó. Tôi chỉ biết được điều đó vào ngày di chúc của ông được công bố.”

“Wow. Thật là một khoản thừa kế hấp dẫn.” Jane nhìn vào cô qua cặp kính. “Chắc chắn có rất nhiều người phụ nữ ao ước được ở trong vị trí của cô.”

Đúng vậy. Cô có một cuộc sống tuyệt vời. “Có rất nhiều việc phải làm.”

“Cô đã biết gì về việc điều hành một tổ chức quy mô như Chinooks?”

“Phải thừa nhận là không quá nhiều, nhưng tôi đang học mỗi ngày. Tôi đang trong giai đoạn học việc, và tôi thật sự đang bắt đầu hiểu khúc côn cầu và tổ chức hoạt động như thế nào. Nó không đáng sợ như vài tuần trước. Đương nhiên là Virgil đủ thông minh để thuê những nhân viên tốt và để họ làm công việc của họ. Điều đó làm công việc của tôi dễ dàng hơn.”

Jane hỏi về những bàn thắng, số điểm và cơ hội để Chinooks giành cup Stanley. Trong trận thắng 4-2 thứ bảy tuần trước, Chinooks đã hạ gục Sharks trong trận thứ 6 và

“Zetterberg và Datsyuk là hai cầu thủ hàng đầu trong đội quân của họ trong suốt những mùa giải gần đây,” Jane nói, nhắc đến hai cầu thủ Detroit. “Vậy có kế hoạch nào để kèm chân Zetterberg và Datsyuk không?”

“Chúng tôi chỉ cần giữ vững lối chơi mà chúng tôi thích. Chúng tôi có ba mươi hai pha quật bóng hướng vào lưới tối thứ Bảy vừa rồi, tốt hơn mười bảy cú quật của Shark.”

Cả hai rời văn phòng và đi xuống dưới sân vận động, nơi đội bóng đang luyện tập. “Mọi người đều nghĩ là chúng tôi nên dè chừng Detroit,” Faith nói, và họ di chuyển đến gần phía đường hầm hơn, nơi không khí dày đặc testosterone hơn. “Họ có những tài năng tuyệt vời, nhưng chúng tôi cũng vậy. Tôi nghĩ sẽ không là gì...” cô nghĩ về Ty và cười “...với nhuệ khí của những cầu thủ.”

“Hey, Mrs. Duffy,” tay bắn tỉa Frankie Kawczynski gọi với ra khi Faith và Jane vừa bước tới. Anh đứng trong đường hầm ngay trước một que hàn nóng để sửa đường cong cây gậy của anh ta.

“Chào anh Mr. Kawczynski,” cô nói, gót giày của cô lún xuống tấm thảm dày. Ngay lúc đó, anh đang đứng trong một cái quần dài xệ hông, với đôi dép xỏ ngón và một hình xăm dữ dội trên tấm lưng trần. Sự chú ý của cô dạo quanh những cơ bắp vạm vỡ của anh khi anh hơ nóng cây gậy của mình. “Anh thế nào rồi?”

“Ổn.” Hầm râu tối của anh đã bao phủ vùng đồi núi của đàn ông và anh nhá lên một nụ cười tự mãn. Faith bất chợt nhận ra rằng cô đang được bao quanh bởi toàn đàn ông. Những người

đàn ông lực lưỡng, to lớn cao vượt quá đầu cả cô và Jane. Một vài người trong họ đang ở trần. “Có phải cô định tập với chúng tôi sáng nay không?” Frankie hỏi.

Walker Brookes bước ra từ phòng thay đồ và túm lấy giày trượt của mình ra khỏi cái giá đỡ. Cô đã phải chiến đấu với cái thôi thúc mạnh mẽ muốn quay đầu nhìn quanh để có tầm nhìn tốt hơn. “Tôi để quên dụng cụ của mình.” Giữa linh hồn cô, Layla giằng co để thoát ra ngoài. Ả dấm đá nặng xị và gào rú chỉ để nhìn trộm một cái. Chỉ một lần thôi, nhưng Duffy không nhìn chằm chằm vào những cái mông đàn ông. Ít nhất là không khi có nhà báo quanh quẩn ở đây. “Có lẽ vào lúc khác.” Và cô giữ cái nhìn dính chặt vào khuôn mặt của Frankie.

Vlad bước ra khỏi phòng thay đồ với một tay xách mũ bảo hộ và tay kia cầm gậy. Một nụ cười rộng mở lộ trên khuôn miệng anh khi anh bước về phía họ trên giày trượt của anh.

“Chào con cá mập nhỏ,” anh chàng người Nga chào hỏi Jane.

“Chào Vlad,” Jane nói. “Mọi thứ thế nào?”

“Cuộc sống tươi đẹp. Lucky sao dzồi?” anh hỏi, đang nhắc tới chồng của Jane.

“Anh ấy khỏe”

Ngay khi Vlad bước lên sân băng, Faith hỏi, “Tại sao anh ấy lại gọi cô là ‘cá mập’?”

“Đó là biệt danh mà những gã này gọi tôi bởi vì tôi hạ gục họ tất cả những lần phóng phi tiêu. Họ rất háo thắng về mọi thứ họ làm.”

Họ dừng lại ở cuối đường hầm và Faith nhìn ngang qua sân băng. Những người đàn ông được chia thành hai đội. Hàng công một bên; hàng hậu vệ xếp thành hàng phía bên kia. Họ xuất hiện với vẻ còn hơn là lời thôi lệch thếch, nhưng họ trượt với sự tính toán thời gian chính xác và kỹ thuật, sức bật trong và ngoài vượt qua cả trái bóng. Có khoảng 15 người đàn ông trên sân băng, tất cả đều mặc áo len màu xanh tối dành cho sân tập và mũ bảo hộ trắng, nhưng như thể bị lôi cuốn bởi một sức mạnh huyền bí nào đó, tia nhìn của cô đậu lại trên một đôi vai ngang, tóc cuộn lại ngay dưới mũ bảo hộ trắng của người đàn ông đang đứng quay lưng lại phía cô ngay giữa sân băng. Cô không phải nhìn mặt anh để biết đó là Ty. Có gì đó nóng ấm rộn lên trong dạ dày cô vì nhận ra anh.

“Vlad có một chút hư hỏng,” Jane nói, thật biết ơn vì đã kéo sự chú ý của Faith ra khỏi trung tâm của sân băng.

Faith chưa bao giờ bị rung động trước một người Nga. Cô vẫn hỏi, “Anh ta là một tên trác táng à?”

“Không. Anh ta chỉ không bao giờ biết xấu hổ khi thả rơi khăn tắm trước mặt những người phụ nữ. Anh ta đã từng thích chọc phá tôi, tôi nghĩ vậy. Tất cả bọn họ đều thích chọc tôi.” Jane lắc đầu và điều chỉnh quai cái túi da của cô. “Họ đã không muốn tôi du đấu cùng đội. Một người phụ nữ đi cùng trên phi cơ được coi là không may mắn.”

Có lẽ vì thế mà họ rất im lặng khi cô đi cùng họ. “Điều đó thật ngu ngốc và phân biệt đối xử.”

“Chính xác.” Jane phá ra cười. “Họ là những cầu thủ khúc côn cầu.” Hai người họ nhìn tay trợ lý huấn luyện bày trí một dãy bóng lên đường biên màu đỏ và Jane nói, “Kể cho tôi nghe về Ty Savage đi.”

Cô nghĩ về buổi sáng khi cô đứng vén áo lên trong phòng họp. Đôi mắt xanh thắm nóng bỏng của anh và cũng là ngày cô đánh mất bản thân và để Layla thoát ra lần thứ hai. Cái ngày cô kéo áo lên như một vũ nữ thoát y, chậm rãi và tính toán chỉ để chứng minh anh đã sai. Cái ngày cô trượt tay ngang qua eo tới cái nút quần jeans của mình, chỉ để thấy ngọn lửa thiêu đốt trong mắt anh cháy bỏng hơn. “Cô muốn biết về điều gì?”

“Cô có nghĩ anh ta sẽ đưa cả đội tới vòng cuối không?”

“Well, tôi nghĩ những con số đã nói điều đó thay cho anh ta.” Cô nhìn Ty dứt điểm từ cuối sân băng, trượt đi như thể anh đang ngồi trên đồng lửa. Gió thổi làm logo Chinooks dính chặt vào ngực áo thun len của anh khi anh đang chạy đua đến vạch đỏ. Với lưới gậy trên sân băng, anh vặn quả bóng từ vạch giữa sân và một lần nữa bay thẳng tới vạch khung thành. Thủ môn quay và nhăn nhó để cố cản bóng. Anh ta chụp được một pha bóng khi những cú khác va phải miếng chắn của anh mà không hề phát ra tiếng inh ỏi. Một pha bóng bay vụt qua anh vào lưới. “Anh ta rất khắc nghiệt và đáng sợ.” Ngoại trừ khi anh cố để dốc ngược những phản ứng sinh lý của mình để cô trao cho anh một điệu múa trên đài. “Rất nguyên tắc và tự chủ. Tôi tự hỏi anh ấy sẽ thế nào nếu như có bao giờ anh ấy buông thả mình.” Điều mà cô không để đoán trước vào cái ngày mà anh ngồi đó làm ra vẻ buồn chán, cái cách anh nóng lên, ánh mắt đói khát cơ thể cô làm cô cảm thấy thiêu đốt và hoàn toàn khát khao anh trong cơ thể mình.

Với cơn gió vẫn tạt vào áo anh, anh kẹp gậy ngay dưới cánh tay và nhìn vào dây buộc găng tay của mình. “Thật sự buông thả,” cô thêm vào, nghĩ đến lần anh bước đi khỏi cô lần ở

Marriott. “Có thể anh ấy sẽ không quá thô lỗ và gắt gỏng.”

“Anh ta làm cho thô lỗ và gắt gỏng thành một ưu điểm.” Jane nói.

Đó là một điều dễ hiểu.

“Anh ta quá đẹp”

Faith cười. “Tôi không lưu ý đến việc đó.”

Như thể anh nghe được họ nói gì, Ty nhìn lên khi anh tiến đến vách dừng gần khung thành. Từ nửa chiều dài của sân băng, cô cảm thấy ánh mắt anh lạnh như mặt băng nơi anh đang đứng. Nó đông cứng cô ngay tại chỗ khi nó tiếp tục tăng nhiệt bên trong cô.

“Đã có nhiều lời đồn thổi rằng cô có một mối bất đồng với anh chàng thủ quân của cô, có đúng vậy không?”

Khi anh nhìn chằm chằm vào cô, anh chụp lấy chai nước trên đỉnh khung thành và đưa nó lên miệng. Nước bắn vào môi anh sau đó ngừng lại. Anh quệt qua miệng với đôi găng cao su cỡ đại. Trong tháng vừa qua, cuộc đời cô gặp phải một cơn lốc của những hoạt động và thay đổi. Thỉnh thoảng cô không thể hồi tưởng được cái cô đã làm từ ngày ngày qua ngày khác, nhưng cô nhớ mọi chi tiết nóng bỏng miệng của Ty trên môi cô. “Tôi sẽ không gọi nó là sự bất đồng.”

“Vậy cô gọi nó là gì?”

Cái mà bạn gọi sự nóng bỏng, hấp dẫn không thể chống cự với một gã trên một hành tinh cho ai đó mà hoàn toàn không thích hợp cho sự ham muốn? “Phức tạp lắm.” Vô phương cứu chữa. Một thảm họa chực chờ nổ ra.

“Các cô đây rồi.” Jules nói khi anh di chuyển xuyên qua đường hầm tiến về hướng Faith. Một người đàn ông cơ bắp với mái tóc đỏ đi bên cạnh anh.

“Chúng ta cần chụp vài bức ảnh cho Faith với đội bóng,” Jane nói.

“Bây giờ sao?” cô nhìn vào người phụ nữ thấp bé.

“Yeah”

“Chúng ta có cả một chiến dịch PR với Ty, vậy tại sao không chụp vài bức với những cầu thủ khác chứ?” Jules đề nghị.

“Faith, đây là Brad Marsh.” Jane giới thiệu người lạ mặt. “Là phóng viên ảnh cho tờ *Post Intelligencer*. Brad, đây là Faith Duffy.”

“Rất vui được gặp cô, Faith” anh nắm tay cô trong tay anh. “Tôi là một fan cuồng nhiệt của Chinooks đấy.”

“Tôi rất phấn khởi được gặp anh. Đặc biệt là vì anh yêu đội bóng của tôi.”

Jules bước lên sân băng và chỉ vào bên tấn công. “Tôi cần vài người trong các anh xung phong chụp ảnh chung với Mrs. Duffy cho tờ *Post Intelligencer*.”

Sam và Alexander Devereaux trượt đến chỗ cô đầu tiên, nhưng phần còn lại theo ngay sau họ.

“Tôi sẽ làm”

“Tính cả tôi nữa.”

Có ngay tám tay công thủ to lớn, kể cả Vlad xung phong.

“Hãy chụp hình ngay giữa sân băng,” Brad đề xuất. “Tôi sẽ cố để chụp luôn vài cái logo.”

Faith cẩn thận bước lên giữa sân băng, và Blake Conte đề nghị cô bám tay anh. “Cẩn thận đấy Mrs. Duffy,” anh nói. “Cô sẽ không muốn bị ngã và làm chính mình bị thương đâu.”

Sam đưa tay phía bên kia cho cô. “Ai đó có thể phải cho cô CPR.”

“Tôi biết cô sẽ đập miệng,” Blake thêm vào, và Faith chân thành hy vọng cô chưa bao giờ phải làm anh thất vọng cho lời đề nghị. Vì vài lý do kì dị, anh đã cạo hàm râu quai nón giống màu hung vàng của tóc ngay dưới mũi anh. Nó cũng chạy xuống tới cằm. Thực giống như anh đã đi wax và bước ra với một kiểu người Brazil trên mặt.

“Và ép ngực,” Sam nói, hàm râu của anh màu vàng và thuộc loại lốm đốm.

Faith đặt tay lên cẳng tay họ và cười. “Thật là tốt khi biết rằng những chàng trai các anh đáng giá với tôi hơn là chỉ để nhìn, quật bóng và khắc gỗ.” Là một nữ chủ nhân của đội bóng khúc côn cầu có một vài đặc quyền tốt. Được hộ tống bởi hai cầu thủ sáng giá là một đặc quyền như vậy.

“Nhìn những tên lai căng đó đi,” Ty nói từ vị trí của mình cách Faith nửa sân băng. “Cậu sẽ nghĩ là bọn họ chưa bao giờ quanh quẩn với một phụ nữ trước đó.” Lần cuối anh thấy Faith cô đang kéo áo thun lên, sau đó kể với anh là cô buồn chán. Chắc chắn rồi, anh nói vậy trước, nhưng là anh đã nói dối.

Thủ môn giỏi nhất của đội Marty Darche đẩy phía trước nón bảo hộ của anh để lộ ra bộ râu ấn tượng. “Anh buộc phải thừa nhận điều này, Saint, không có nhiều phụ nữ trông được như cô ấy.” Anh dựa lưng vào cột và lắc đầu. “Chết tiệt.”

Tay phóng viên ảnh chỉ vào một vài gã và gọi to, “Tại sao không ai trong số những người đàn ông các cậu đưa cho Mrs. Duffy gậy của các anh nhỉ?” Cả hàng màu xanh đỏ xô đến.

“Tôi sẽ không phiền đưa cho cô ấy ‘gậy’ của tôi,” Marty nói trong một cái cười thầm.

Ty thích Marty. Thường xuyên, anh cười hùa theo những lời đùa thô tục phát ra từ miệng Mary. Hầu hết mọi lần anh thêm vào vài câu đùa thô tục của riêng anh và nói gì đó về ‘khúc củi tốt’ dài 8 – 10 inches. Hôm nay anh không thấy có gì đáng buồn cười vì một vài lý do khó hiểu nào đó. Có thể tại anh đã mệt, hay cơ thể bị mất nước, hay gì đó. Anh có khuynh hướng đánh mất khiếu hài hước của mình khi anh mệt hay bị mất nước.

“Cậu đã thấy những bức hình của cô ấy chưa?”

“Yeah.” Những bức ảnh chết tiệt. Nhưng hôm nay anh không thấy những hình ảnh chết tiệt đó khi anh nhìn cô. Anh thấy nụ cười nghịch ngợm và cái eo mịn màng của cô. Anh thấy đôi mắt cô khi cô nhìn qua vai và nói cô buồn chán.

Hàng phòng ngự bu quanh cô để chụp hình và cười đùa. Âm thanh lan ngang qua cả sân băng. Nó lướt qua da anh và thắt chặt ngực anh. Bị vây quanh bởi những tên đàn ông đá tảng, to lớn mang giày trượt và miếng bảo hộ, trông cô như một tạo vật nữ tính bé nhỏ và xinh đẹp.

Khi anh nhìn cô qua sân băng, anh không thấy cô như Playmate. Anh thấy người phụ nữ mà anh đã hôn tại khách sạn ở San Jose. Anh hầu như có thể cảm nhận được cái miệng gợi tình ngay bên dưới miệng anh và tay cô vùi trong tóc anh. Anh có thể cảm nhận được sự ham muốn trong mắt cô và cảm giác cần nụ hôn của cô. Anh đã hôn và được hôn bởi hàng đồng phụ nữ trong cuộc đời cô, nhưng anh chưa bao giờ được hôn như thế. Như là tất cả sự ám ảnh đến tuyệt vọng rằng nó quá kích thích và làm cạn kiệt mọi lý trí của anh.

“Vài người các anh xích ra một chút,” người chụp ảnh nói “Đẹp rồi.”

Pavel thích thú về việc Ty gặp Valerie, nhưng Ty không có bất kỳ hứng thú nào trong cuộc lần trò chuyện gần nhất với cha anh. Nhất là khi có nhiều khả năng là ông sẽ có một bạn gái khác trong một hoặc hai tháng. Nhất là nếu nó có nghĩa là ra ngoài với người phụ nữ bên kia sân băng, người đang cười đùa, khúc khích và biến đám cầu thủ khúc côn cầu thành những tên ngốc chảy nước dãi.

Anh đúng hơn là được cho ăn bữa trưa bằng một áp lực 250 pound với cái gì đó phô trương. Anh có thể vượt qua cuộc độ sức và đấm máu, nhưng một vài vết xước và một bên mắt đen thui chết tiệt còn tốt hơn nhiều việc có thêm những bộ banh golf màu xanh khác bị rách nát.

“Những con hầu sống là loại tình dục tự nhiên của tạo hóa.” Valerie với một con từ cái đĩa đầy nước đá ngay giữa cái bàn và hút xì xụp. “Ít nhất con cũng phải thử một con đi Faith. Nó không đau đâu. Thậm chí còn có ích đó.”

“Không, cảm ơn Mẹ. Thêm bánh mì không?” Cô lấy cái đĩa trắng và đưa qua bên kia bàn. Mẹ cô còn có thể làm cô lúng túng hơn nữa không nhỉ? Đáng buồn thay, câu trả lời là có.

“Không, cảm ơn con.”

“Pavel?” Bên trong quán Brooklyn Seafood và Oyster House trong trung tâm thành phố Seattle, bao tử Faith quặn lên khi cô đưa cái đĩa nhỏ cho bạn trai của mẹ cô.

“Không, cảm ơn,” ông trả lời khi ông đưa một con sò xù xì lên miệng. Ông lật úp nó và một con hào trôi vào miệng và xuống cổ họng ông.

Faith quay mặt đi và cố nén thức ăn xuống.

“Mắt cô có hơi xanh xao một chút,” Ty nói bên cạnh tai cô.

Cô đặt cái đĩa lên bàn được bao phủ bởi vải lanh màu trắng. “Tôi ghét hào.”

“Vậy tại sao chúng ta lại ở đây?”

“Bởi vì mẹ tôi muốn đến.” Đây là một ý tưởng lớn của Valerie rằng tất cả bọn họ nên ra ngoài ăn tối cùng nhau, và Faith bắt buộc dĩ phải đồng ý. Nếu cô biết trước cô phải nhìn mẹ cô và Pavel húp xùm xụp mấy con hào, cô thà ở nhà còn hơn. Mặc dù nó có nghĩa là cô sẽ trải qua cả buổi tối với Pebbles ác quỷ.

“Tôi để ý thấy anh không đụng đến món nào,” cô nhắc nhở Ty.

“Tôi không ăn những thứ trông giống vậy.” Một góc miệng anh nhếch lên một nụ cười thật sự. Anh hạ thấp giọng và nói bên tai cô, “Ít nhất là không phải nơi công cộng.”

“Có phải đó là lời bình luận thành kiến về giới tính không đứng đắn không?”

Mắt anh gặp mắt cô. “Còn tùy. Nó làm cô bực à?”

“Tôi chắc chắn nên vậy.”

Anh để tia nhìn của mình chậm rãi thấp hơn xuống từ khuôn mặt cô, xuống cổ họng trần trụi đến cái nút màu hồng trên cùng của cái váy kiểu blouse. “Nhưng cô lại không..eh?”

“Không. Anh có vẻ như thích bày tỏ những hành vi *không thích hợp* với tôi.” Cô liếm môi và lắc đầu. “Chúng ta nên bàn về những chủ đề an toàn.”

“Quá trễ rồi.” Anh nâng ánh mắt lên nhìn vào cô. “Tôi đang có vài suy nghĩ không thích hợp.”

“Anh..ừ?”

“Oh Yeah”

“Anh nghĩ gì?”

“Hôn môi cô như tôi đã làm một vài tuần trước và cuốn cô theo tôi.”

Anh đang nghĩ tất cả những thứ đó sao? Cô bắt chân lại với nhau để chống lại cái vùng trũng nhúc nhối giữa hai đùi cô.

“Hai người đang nói về cái gì vậy?” Mẹ cô tò mò.

“Thời tiết.” Faith nhìn qua bàn khi người phục vụ dọn dẹp những cái đĩa hầu. “Con chỉ hỏi Ty tại sao anh ấy lại thích Seattle.”

Anh với ly rượu của mình và ống tay áo sơ mi màu xanh đen của anh phủ xuống cánh tay trần. “Không có nhiều sự khác biệt với Vancouver.” Anh uống một ngụm, sau đó đặt lại ly trên bàn. “Lịch đấu giải golf quá mạo hiểm.”

“Tôi không chơi golf, nhưng mùa hè thì khô hơn,” cô trả lời, cô gắng như quỷ để làm ngơ cơn kích thích đột ngột của sự ham muốn đang làm nóng làn da cô. “Jules đã kể với tôi rằng đó là giải đấu danh tiếng của Chinooks mùa hè này. Tiền thu được sẽ được dùng để hỗ trợ những cầu thủ bị thương, giống như Mark Bressler.”

“Đó là một bi kịch.” Pavel lắc đầu. “Một sự tổn thất lớn cho đội bóng. Mất đi một đội trưởng giống như việc bị cắt mất trái tim của đội bóng.”

Quai hàm của Ty siết chặt lại. “Những thủ quân được buôn bán mọi lúc cha à. Nó không như thời kì của cha nữa.”

Hầu hết sự căng thẳng không thể nhìn thấy đã ổn thỏa vượt quá phạm vi. “Đúng vậy,” Pavel thừa nhận. “Bây giờ không còn lòng trung thành.”

Món salad đến và Faith đợi cho đến khi tiêu hạt được chuyển hết vòng món salad của mỗi người trước khi nói, “Well, tôi biết rằng mọi người trong Chinooks đều rất phấn khởi vì có Ty. Không tính việc nó làm thất vọng cho những người hàng xóm ở miền Bắc của chúng ta...” cô nhún vai và cố để xua đuổi hình ảnh người đàn ông ngồi bên cạnh ra khỏi tâm trí mình. “Họ sẽ khắc phục được điều đó. Ý tôi là họ đã vượt qua sự đào ngũ của Jim Carrey.” Cô với khăn lau miệng bằng vải lạnh trên đùi mình. “Mặc dù Canada chắc chắn phải cực kì cảm kích chúng ta vì đã lấy Jim khỏi tay họ. Hai người đã gặp *Anh chàng dây thừng* chưa? Cô xé một miếng củ cải

nướng với bơ rau diếp. Cô nhìn qua vai Ty, người thực tình đang cười. “Sao nào?”

“*Anh chàng đây thường?*”

“Nó tệ à?”

Anh lắc đầu. “Không nhiều hơn *tôi*, cho tôi và Irene.”

“Nó có thể bằng nhau”

“Tôi thích Jim Carrey,” mẹ cô thú nhận. “Anh ta diễn show *In Living Color* với J.Lo”

“Tôi đã từng yêu *The Rockford Files*,” Pavel thêm vào.

“Oh, *The Rockford Files*,” Valerie thì thầm. “Tôi đã yêu Jim, con chim lửa của Rockford. Chồng thứ ba của tôi có một con chim lửa. Con có nhớ Merlyn không Faith?”

“Ông ấy lái xe quá nhanh.”

“Bà đã từng kết hôn ba lần sao?” Ty hỏi khi anh trải khăn ăn của mình lên mặt đùi với lớp quần len màu đen. Mu bàn tay của anh quét qua hông của Faith và cô nghĩ mình sẽ lủi trốn nếu đó có một căn phòng.

Valerie dừng lại việc cắn miếng salad ngay khoảng giữa môi bà. Bà nhìn Faith và sau đó đến bạn trai của bà. “Năm lần, nhưng chỉ vì tôi còn non nớt và dễ yếu lòng.”

Phải là bảy lần, nhưng ai đang đếm. Rõ ràng không phải với Valerie. “Ông có định tham gia cùng chúng tôi ở phòng Vip tối mai để xem trận đấu với Detroit không?” Faith hỏi để thay đổi chủ đề.

“Rất hân hạnh. Cám ơn Faith.” Pavel ăn một vài miếng và nói. “Chinooks đang ở kèo dưới, nhưng thỉnh thoảng đó lại là một vị thế tốt. Nếu những chàng trai của chúng ta có thể lôi kéo loạt phạt đền, ta nghĩ đó là một cơ hội tốt để tiến tới vòng cuối. Cái mà ta đoán là sẽ đụng độ Pittsburgh.”

“Con không biết nữa cha à.” Ty tóm lấy cái nĩa và để rơi bàn tay tự do bên kia lên ghế bên cạnh đùi Faith. “Pittsburgh đang chơi mà không có hai chủ lực của họ.”

Cha và con trai nói và tranh luận về mọi thứ, từ lối chơi mạnh mẽ đến những sát thủ phạt đền. Lại vào lối mòn muôn thưở, họ nói là những trận đấu hay nhất và những ngày huy hoàng

của Pavel. Vài lần trong cuộc đối thoại của họ, tay Ty vô thức chạm vào hông cô. Cái đụng chạm của anh làm lây lan cảm giác ngứa râm ran đến lưng và đùi cô, kéo căng sự kích thích và nút thắt lỏng lẻo trong bao tử cô.

“Một lần ta đã bắn bóng vào luồng người, ta đã mất dấu nó,” Pavel nói khi ông cắt vào phần thịt của ông. “Ta đã không biết ta ghi điểm cho đến khi ta nghe nó dội vào cái cột,”

“Em ước gì em đã xem anh chơi. Em sẽ cá cược với anh,” Valerie thổ lộ tràn trề tình cảm và cắn một miếng gà.

“Mẹ của tôi đã từng yêu việc xem cha tôi thi đấu.” Ty nâng ly rượu của anh lên và bàn tay tự do của anh trượt xuống đỉnh đùi của Faith. “Bà đã mua cho tôi một cái hot dog, và chúng tôi ngồi ở hàng giữa ngay sau khung thành bởi vì bà nghĩ đó là chỗ đẹp nhất. Montreal Forum cũ có loại hot dog ngon nhất.”

Mắt Faith mở rộng và cô chớp lấy nhiệt độ của lòng bàn tay anh đang trải ra đùi cô. Lần này cái đụng chạm của anh không phải là một tai nạn. “Tôi ghét hot dog,” cô nói.

Anh nhìn cô và cái núm tay của anh chặt hơn một chút. “Làm thế nào cô có thể ghét hot dog được chứ? Cô là người Mỹ.”

“Tôi ăn quá nhiều chúng khi còn bé.”

“Faith đã phát điên vì hot dog kể từ đó.”

Hơi thở của Faith bị chặn lại nơi ngực cô và cô không thể đối đáp lại. Cô cắn một miếng cá hồi nhưng có một khoảnh khắc khó khăn để ép thức ăn đi xuống. Đặc biệt là khi ngón cái của Ty quét tới lui vào đùi cô. Cô từ bỏ việc cố ăn và vờ tới ly rượu của mình.

“Có gì không ổn với thức ăn của cô à?” anh hỏi cô.

“Không.” Cô nhìn vào mắt anh, nơi đôi mắt xanh bốc cháy ngọn lửa ham muốn và nhu cầu chạm vào cô, và cô muốn nhiều hơn. Nhiều hơn kích thích ham muốn và sức nóng vừa phải nơi vùng trung tâm eo cô. Cô muốn dẫn thân để được nhiều hơn. Cảm nhận anh hơn. Cô là một người phụ nữ 30 tuổi, người không cảm thấy những ham muốn dục tình không thể cưỡng lại và cần sức đẩy bên dưới cô trong một thời gian dài, và cô muốn thế. Cô muốn anh chiếm lấy cô ở đó, và cô nhét tay nhanh xuống bàn. Cô chạy những ngón tay xuống cẳng tay anh, qua ống tay áo đến lưng bàn tay anh. Cái bám lấy của anh chặt lại, nhưng thay vì lấy nó ra, cô liếm đôi môi

khô ran của mình và hướng tay anh vào giữa đùi cô.

“Tôi nghĩ là tất cả chúng ta nên đi nhảy sau bữa tối,” mẹ cô đề nghị. “Faith luôn luôn là một vũ công giỏi.”

Qua lớp váy bằng vải lanh, Ty bóp cô và cô khép chân lại quanh bàn tay ấm của anh. “Con phải dậy sớm,” anh nói.

“Con mệt” Faith nhìn mẹ cô và ngáp. “Nhưng hai người có thể tiếp tục đi. Con có thể bắt một chiếc taxi về nhà.”

“Tôi sẽ đưa cô về.”

Cô nhìn Ty và nói, chỉ hơn tiếng thì thầm, “Đó có thể là không thích hợp”

“Những cái mà tôi định làm với cô rất không thích hợp.” Anh hạ thấp miệng xuống tai cô. “Cô chắc chắn nên sợ.”

“Anh định làm điều gì bất hợp pháp ư?”

“Không phải vào hai hay ba lần đầu tiên.” Anh nhún vai. “Tôi không chắc về phần còn lại.”

CHƯƠNG 13

“Nó là một kiểu trống rỗng,” Faith nói khi cô đứng trong trung tâm của nhà kính u ám. Phía trên đầu, những ngôi sao đầy ắp bầu trời đêm quang đãng, và cô cảm thấy như thể cô đang lơ lửng hai mươi tám tầng bên trên Seattle. “Virgil và tôi không lưu lại thành phố thường xuyên, vì vậy tôi chưa bao giờ đi loanh quanh để làm bất cứ gì ở đây. Tôi luôn chụp hình nhiều thực vật và nội thất bằng mây. Có thể một con hổ, như trong *Who’s That Girl*, với Madonna. Ghét phim đó nhưng tôi yêu khu vườn lớn đó và con hổ.”

“Cô đang bất an?”

Đôi giày Chanel màu hồng đậm gõ nhẹ vào nền gạch khi cô di chuyển ngang qua căn phòng đến rìa và nhìn ra. “Sao anh có thể nói thế?”

“Cô nói nhiều hơn khi cô bất an.”

Cô đặt tay lên mặt kính và nhìn chăm chú vào Space Needle, tất cả tỏa sáng như những cái đĩa trà biết bay khổng lồ. Trên đường về từ nhà hàng, họ dừng lại tiệm thuốc tây, anh chạy vào và mua bao cao su. Loại công phá. “Anh làm tôi lo lắng.”

Anh tiến lại gần sau cô. “Tại sao?”

Có vài lý do. Bắt đầu với, “Những cái bao cao su cỡ ‘công phá’ đó là cần thiết?”

“Tôi thích vừa vặn.”

Ồi lạy Chúa. Và kết thúc với, “Đã quá lâu với tôi rồi.”

Anh gật đầu và hỏi gần tai cô, “Lâu kể từ khi..?”

“Tôi với bất cứ ai.”

Anh đặt tay lên hông cô và kéo cô ra sau tựa vào ngực anh, ghì chặt cô vào cái vật cương cứng của anh. “Bất cứ ai ngoại trừ Virgil?”

Cô nhìn vào đường nét cái bóng nhạt phản chiếu anh. Quá cao và mạnh mẽ và sẵn sàng.

“Virgil rất tốt với tôi và tôi yêu ông ấy, nhưng chúng tôi chưa bao giờ...” Cô không thể nói điều đó. Cô không thể phản bội ông dù ông đã đi. “Hôn nhân của chúng tôi không phải vì chuyện đó.”

Tay anh chạm vào hai bên hông cô rồi đến cái bụng phẳng lì. “Hai người chưa bao giờ quan hệ?”

Cô không trả lời.

Cái nhìn khó tin trống rỗng của anh gặp cô trong mặt kính. “Thậm chí không với ai đó có thể?”

“Dĩ nhiên là không”

“Cô đã kết hôn bao lâu?” Anh nghe có vẻ ngờ vực.

Cô xoay đầu và nhìn lại qua vai cô vào ánh sáng nhiều màu sắc đang ve vuốt khuôn mặt anh. “5 năm”

Anh im lặng trong vài nhịp tim. “Cô đã không quan hệ tình dục trong 5 năm? Một người phụ nữ như cô ư?”

“Tại sao điều đó lại khó tin vậy?” Một nụ cười nghịch ngợm cam lộ thoát ra môi cô và thì thầm qua cằm anh. “Anh đã nói tôi xấu xí.”

“Tôi nghĩ là tôi đã nói không hấp dẫn.”

“Đúng vậy. Anh không khó chịu chỉ để đặt điều.” Cô hướng mặt lên và hôn quai hàm anh. “Tôi có nên dừng lại không?”

“Không. Đêm nay tôi sẽ làm một việc cho đội bóng.” Anh trượt lòng bàn tay lên bụng cô và anh nói bên tai cô, “đôi lúc làm một đội trưởng là một gánh nặng.” Tay anh trượt lên đường dốc của ngực cô và khum lấy cô xuyên qua lớp vải lạnh màu hồng và cái áo lót đăng ten trắng của cô. “Tôi đã phải rất khó khăn với cô kể từ cái buổi chụp ảnh đó.”

Núm vú của cô săn lại ngay dưới cú quét từ những ngón tay anh. “Đêm đó anh cũng làm tôi cảm thấy như vậy.” Cô cong lưng lại và nhấn hông của cô vào anh. “Những thứ mà tôi đã không cảm thấy trong nhiều năm.”

“Tiếp đó thì có *quá khứ* để cảm nhận những điều đó.” Anh nói khi miệng anh hạ xuống và mở ra trên cô. Đâm vào sau cô để biết anh đã cứng như một cái dùi cui. Anh ngẫu nhiên những nụ hôn nóng hổi của cô khi cô dùng đưa hông anh và thọc mạnh vào cô. Cô không nghĩ cô có bao giờ muốn bất cứ điều gì trong cuộc sống như cô muốn điều này. Sự nóng ấm, hứa hẹn đam mê thắt chặt ngực cô và tràn ngập trên đỉnh đùi cô với sự nhu cầu nhức nhối. Anh nhẹ nhàng bóp và nhào nặn ngực cô. Cô mở miệng và ngẫu nhiên nụ hôn của anh. Mọi thứ về cuộc đời cô thật hỗn loạn, nhưng sự hoang dại này, khoảnh khắc cấm đoán này lại cảm giác đúng. Như có gì đó cô cần và muốn và liều lĩnh để có nó. Cô đứng trên đỉnh thế giới được vây quanh bởi những vì sao, ánh sáng và không khí loãng, và Ty là thứ duy nhất cô cảm thấy vững chãi.

Cô đưa một tay sau đầu anh và giữ miệng anh lại với cô, nhiệt độ từ nụ hôn của anh lan tỏa xa hơn, qua vai cô, xuống ngực cô. Trái tim cô giục giã và căng lên, cô nghiêng dựa vào sự vững chãi, sự thoải mái ấm áp từ vòng tay anh. Hít mùi vị của anh vào đầy phổi cô khi ngón tay anh làm việc với những cái nút trước của váy cô cho đến khi nó hở ra đến hông cô.

Anh ngẩng đầu lên; mi mắt nặng trĩu của anh hạ thấp xuống nửa gò má, và thậm chí trong bóng tối cũng không có bất cứ gì nhằm lẫn với khao khát bùng cháy trong mắt anh. Không thể nhằm lẫn sự căng dài, cứng cáp đang ấn vào cô từ phía sau. Anh nhét bàn tay bự vào phần cổ của váy, những ngón tay anh trượt ngang vai cô và anh đẩy nó xuống.

Cô thả tay từ sau gáy anh, và cái váy trượt xuống làn da nhạy cảm của cô, rớt xuống hông cô, và cô đứng trước anh với cái áo lót màu trắng, hợp với dây da và đôi giày hồng. Ngón tay anh chải qua bụng cô, cô đặt tay lên tay anh và đưa chúng trở lại ngực cô. “Chạm vào em” cô thì thầm và nhấn sự mềm mại của cô ra sau vào miếng vải quần len xù xì của anh và cái tên cương cứng to lớn kia.

“Ở đây”. Qua lớp áo lót vải đăng ten co giãn của cô, những ngón cái của anh chải qua lại núm vú cô cho đến khi chúng săn lại, cứng hơn, ngọt ngào một cách đau đớn hơn. “Em thích khi tôi chạm vào em ở đây?”

Cô rên rỉ, “Vâng”

“Tôi đã nghĩ rất nhiều về việc chạm vào em ở đây.” Tay phải của anh trượt xuống bụng cô đến viền quần lót. “Và ở đây. Em có muốn tôi chạm vào em ở đây không?”

Cô gật đầu. “Mọi nơi”

Ngón tay anh tìm vào bên dưới quần lót đăng ten. “Em vẫn cạo.”

“Nó làm phiền anh?”

Anh lắc đầu và hạ miệng xuống một bên cổ họng cô. “Nó là tất cả những gì tôi nghĩ”. Ngón tay anh xuống thấp hơn và tách phần nhục dục của cô ra, chạm vào nơi cô nài xin nhiều nhất.

Đầu gối của cô khụy xuống, anh ghì chặt hơn để giữ cô khỏi tụt xuống chân anh. Cơn nhức nhối nặng nề giữa hai đùi cô trở lên sắc như dao cạo và sự đụng chạm của anh là thứ duy nhất thỏa mãn được nó.

“Em đã ướt cho tôi”

“Nó làm phiền anh à?”

Anh lắc đầu và trải những nụ hôn lên vai cô. “Tôi vui sướng khi tôi làm em ướt như vậy.” Anh đẩy cái vật cương cứng vào cô.

Cô cảm thấy nóng và muốn, quá dễ dàng để đạt cực khoái khi anh đang chơi đùa với cô, nhưng cô muốn nhiều hơn. Cô muốn gì đó mà cô đã không có trong hơn 5 năm qua. Cô muốn tất cả ở anh.

Faith quay lại đối mặt với Ty, những ngón tay ướt át của anh du hành lên khung xương chậu đằng sau của cô. Cô đưa miệng mình cho anh và tháo nút áo sơ mi của anh. Cô giật nó ra khỏi quần và đẩy cho đến khi nó rớt xuống sàn nhà. Sau đó cô ở trên anh. Nhấn ngực cô vào vòm ngực nóng ẩm và cứng cáp của anh, cô lướt tay đi khắp làn da săn chắc của anh nhiều như cô có thể. Cô muốn ngấu ghiến anh càng lâu càng tốt, và cùng lúc đó, cơ thể cô rộn ràng và đau đón cho sự giải thoát ngay lập tức. Những cọng lông ngực anh chải nhẹ vào ngực cô và cái dài ngoằng sung sướng của anh cù vào eo cô. Cô hôn anh như thể anh là bữa ăn cuối cùng của cô, cô thấy da mình nóng lên và săn lại. Tay anh vuốt ve âu yếm đầu núm trần trụi của cô khi cô trượt xuống trước quần anh và ấn tay cô bao phủ lấy anh. Cô cảm nhận nhiệt của anh qua lớp len. Cô muốn đến từng inches dài và cứng từ dương vật của anh, và cô bóp.

Ty nhắc đầu lên và nhìn vào cô, hơi thở của anh nông và đứt quãng. “Tôi không thể đợi được nữa.”

“Vâng”. Cô xoay sở qua hơi thở khó nhọc, ham muốn, kích thích và ướt át, đổ xô qua các tĩnh mạch của cô, thiêu rụi mọi thứ ngoại trừ nhu cầu cần có anh.

Anh bước ra khỏi giày và với tới cái ví khi cô cởi nút quần anh và đẩy chúng xuống bắp đùi rần rần. Cái quần kiểu võ sĩ của anh theo sau, cô với lấy anh và chạy lòng bàn tay lên cái cán dài và nóng hổi. Một giọt chất ẩm rịn ra từ khe hở của cái đầu căng mọng, mập mạp, cô quẹt vào nó bằng ngón tay cái. “Anh là một người đàn ông đẹp, Mr.Savage à. Đừng kết thúc trước khi xong cuộc đua nhé.”

“Tôi là một tay nhà nghề.” Anh hực hơi và đẩy tay cô ra. “Tôi sẽ không kéo cò sớm vậy đâu.” Anh cuộn bao cao su xuống hết dương vật. “Cởi mớ quần đó ra nếu em không muốn chúng bị xé toạc.” Anh nhìn lên. “Giữ nguyên đôi giày.”

Cô đẩy đồ xuống và đá nó qua một bên. Ngay sau đó anh với lấy cô và trượt tay từ hông đến sau đùi cô. Anh xoa tay lên xuống và cô tự động vòng chân cô quanh hông anh. Anh ghim cô vào mặt kiếng lạnh lẽo.

Faith vò tóc anh trong tay cô khi anh hạ cô xuống cái cương cứng của anh. Một cơn đau buốt khiến đầu cô phải rướn lên khi anh vào trong cô. Cô cố hít lấy không khí và giữ chặt nó, cái

đầu dương vật to lớn của anh trượt vào cô, kéo căng da thịt cô.

“Ty.”

“Ồn mà. Tôi sẽ làm nó tuyệt vời cho em. Chỉ cần ở lại với tôi, Faith. Đừng dừng tôi lại lúc này.” Và sau đó anh chôn mình lút cán vào trong cô, lời anh nói là đúng, anh làm nó thật tuyệt vời với cô. Cái bụng phẳng của cô dính chặt anh khi anh chà sát dương vật của mình bên trong cô. Anh kéo ra, sau đó lại đâm sâu vào, chạm vào cổ tử cung của cô với tất cả sự nóng bỏng, kích thích theo vào bên trong.

“Mmmm, đúng,” cô thì thầm. “Cái đó rất tuyệt.” Anh chuyển động lần nữa. “Như vậy. Ngay chỗ đó. Đừng dừng lại. Anh làm tuyệt quá Ty.” Anh đẩy vào và rút ra, cô thở gấp gấp và làn da săn chặt lại khi anh đẩy nhanh hơn, mạnh hơn đến sự giải thoát.

“Tuyệt thế nào?” anh hỏi, giọng anh khàn khàn găm gù.

“Nó rất nóng. Quá tuyệt. Đừng dừng lại. Nhanh hơn đi. Đúng rồi.” Cô hít lấy một hơi thở sâu khi anh đâm vào cô càng lúc càng mạnh hơn. Những cơ bắp lưng của anh kéo căng, uốn cong lại với mỗi cử động của hông anh.

Cả thế giới của cô co hẹp lại và tập trung vào Ty và nơi cơ thể của anh hòa hợp với cô, vuốt ve và chọc ghẹo điểm G của cô. Chất lửa ẩm ướt tràn qua cơ thể cô và thiêu đốt cô từ trong ra ngoài. Cảm giác bị kích thích cực độ lên da thịt cô và cô không thể nhớ tình dục có bao giờ tuyệt như thế này. Sự tuyệt diệu này. Có thể là có, nhưng cô không nghĩ nó có bao giờ chiếm lĩnh tâm trí cô hoàn toàn với sự sung sướng tuyệt đối, muốn nó quá nhiều để quan tâm đến những việc khác. Cô mở miệng để xin anh đừng dừng lại. Trước khi cô kịp xoay sở để phát âm từ cổ họng cô thì cơn cực khoái đầu tiên gợn lên. Cô rên rỉ hoặc rít lên hay gì đó khi nó nhận chìm cô và ngọn lửa bùng bùng liếm láp cơ thể cô. Trái tim cô đập dồn trong tai cô khi Ty phun vào cơ thể cô, không do dự và kiểm chế trong cơn bão nhục dục của tay, miệng và cái to lớn cứng cáp của anh. Đẹp, tuyệt vời và ngọt ngào đến mức đau đớn. Nữa và nữa, nó dường như là mãi mãi và gần như không bao giờ đủ. Hai đùi cô siết chặt lấy eo anh khi cô vượt qua cơn rung động mãnh liệt cuối cùng.

“Faith.” Hơi thở của anh nặng nhọc và hỗn hển. “Em đẹp. Chật. Jesus.” Sau đó anh rên rỉ nặng nhọc như thể anh vừa đẩy một tảng đá lên một ngọn đồi và khiêng nó qua một sườn đồi bên cạnh.

Khi cơn cực khoái đã nguôi ngoai và khí trời đêm lạnh lẽo chạm vào da cô, Ty hôn khúc

cong nơi cổ cô và cô nói, “Cám ơn anh. Nó rất tuyệt vời.”

Anh ngẩng đầu lên và nhìn vào khuôn mặt cô. “Chưa xong đâu,” anh nói.

Cô cười. “Chưa ư?”

“Tôi cam đoan rằng chúng ta chắc chắn sẽ hối tiếc việc này vào buổi sáng.” Anh nhắc cô lên khỏi dương vật của mình và đặt cô đứng dậy. “chúng ta có cả một hộp bao cao su và khoảng sáu giờ nữa cho việc quan hệ tình dục không thích hợp để mà bận rộn trước khi mặt trời ló dạng.” Anh vén lọn tóc nơi khóe miệng cô. “Nếu chúng ta định hối tiếc về nó thì hãy làm gì đó thật sự hồ thẹn vào.”

Vài tiếng sau đó, Faith đứng trên miếng thảm xanh nhỏ trong phòng media của Ty, không mặc gì ngoài áo sơ mi xanh của anh và móng chân màu đỏ sáng bóng. Mái tóc dài của cô rơi xuống lưng làm cô trông cực kì lộng lẫy và xinh đẹp, đặc biệt là đối với những người phụ nữ đã làm tình ba lần trong đêm. Lần cuối cùng trong bồn tắm nước khoáng khi những bong bóng khí nhỏ ve vuốt da họ tại những vị trí đáng chú ý.

“Bây giờ em đã nhớ là tại sao em lại ghét chơi golf.” Cô nắm cái gậy trong tay và nhún vai một cách mất kiên nhẫn làm gấu áo trượt lên đến đùi cô.

Cô là tất cả những hình ảnh tưởng tượng mà anh từng có. Còn hơn như thế, bởi vì mỗi lần cô đều mềm mại hơn, sôi nổi hơn và tốt hơn trên giường. Thật khó để kiềm chế hai tay anh trước khi anh lại làm tình với cô. Trong vài giờ anh định sẽ từ bỏ cô và anh đã không tự lừa phỉnh mình rằng điều đó thật dễ dàng. Có lẽ nếu anh chỉ xem cô như là một Playmate. Chỉ vì cô có bộ ngực và cái mông tuyệt vời, nhưng anh đã không nghĩ vậy. Vì một lý do kỳ bí nào đó vài tuần trước, anh đã bắt đầu thấy thích cô. Khá nhiều.

“Bộ ngực của em quá vương váu”

Ty bước đến sau cô. “Để tôi giúp em” anh trượt tay lên dưới cánh tay cô và khum lấy hai bầu ngực cô. Lưng áo sơ mi dài cạ vào khuôn ngực trần trụi của anh. “Bây giờ thử đi.”

Cô cười khi vung gậy và trái bóng bay thẳng vào lưới. Máy radar hiển thị số 25. “Nó tệ hơn cú trước. Nó không giúp khá hơn tí nào. Tại ngực của em quá bự.”

“Em không quá bự.” Tròn và trắng với cái núm hồng cương lên vừa vận hoàn hảo với miệng anh. “Em hoàn hảo.” Anh mặc một cái quần Levi’s cũ, cô nép mình ra sau dựa vào anh. Giống

như lúc cô dựa vào bức tường kiên cố, khi mà anh đã làm tình một cách đáng kinh ngạc với cô dựa vào lớp kính, cả triệu ngôi sao trên đầu cô và bầu trời Seattle vây quanh cơ thể cô. Nó là nơi phóng túng nhất mà anh từng có, và anh thì đã có quá nhiều địa điểm phóng túng trong suốt 30 năm tuổi đời rồi. “Em chỉ là cần một người đàn ông có đôi tay bự thôi.”

Cô cười trong cổ họng và xếp lên một quả bóng khác. “Okay, nhưng không gây mất tập trung.”

“Tôi sẽ cư xử đàng hoàng.”

“Em đã xem *Caddy Shack*. Nó không được nói đến trong môn golf.”

Cô vung gậy ra sau và anh thì thào vào tai cô, “tôi muốn ăn quả đào nhãn nhụi của em.” Cây gậy tuột khỏi tay cô và lăn long lóc trong phòng.

Cô quay lại và nhìn lên anh. “Em đã nghĩ rằng anh định cư xử đàng hoàng.”

“Tôi đang”

“Vậy thì không được nói chuyện lúc ai đó đang vung gậy đánh golf.”

“Tôi đang thì thào. Điều đó được cho phép trên một vài cuộc chơi.” Anh chỉ vào miếng thảm. “Sân của tôi. Luật của tôi.”

“Anh đã không đề cập đến bất kỳ luật nào.” Cô khoanh tay lại ngay dưới bầu ngực và nhìn lên anh qua đôi mắt xanh long lanh. “Những luật khác là gì?”

“Phụ nữ phải khóa thân để chơi.”

Cô nghiêng đầu về một bên và cố để không cười anh. “Có bao nhiêu người phụ nữ đã từng chơi trên cái thảm xanh nhỏ bé ngu ngốc của anh rồi?”

“Tôi định sẽ bỏ qua từ ‘ngu ngốc’ vì tôi thích em.”

“Bao nhiêu người phụ nữ đã phải khóa thân rồi hả Savage?”

“Chỉ có em.” Anh tóm lấy phía trước áo sơ mi của anh và kéo cô lại gần. “Em là trường hợp đặc biệt.”

Cô rê những ngón tay lên cánh tay anh đến vai anh và cái nhẫn kim cương của cô lung linh

trong ánh sáng. “Mấy giờ rồi?”

Anh ước gì cô tháo cái thứ chết tiệt đó ra. Nó làm anh cảm giác như anh đang đan dúi với một người phụ nữ đã có gia đình. “Khoảng 3 giờ.”

“Em tốt hơn nên về thôi. Anh có một buổi tập và một trận khúc côn cầu phải thắng vào tối mai.”

“Không có buổi tập nào trong 12 tiếng nữa.” Anh thả tay xuống hông cô và kéo cái áo sơ mi lên. “Tôi có dư thời gian để ngủ và chỉ khoảng 1 tiếng nữa để quan hệ.” Anh vỗ vào cặp mông trần của cô. “Em cần phải bận rộn.”

Cô rung đầu khi cô lướt những ngón tay vào tóc anh. “Em không muốn làm anh kiệt sức. Anh cần nó để đấu với tuyển màu xanh của Detroit.”

“Tôi có năng lượng dự trữ mà. Tôi giống Superman. Chỉ khi tôi nghĩ tôi đã dùng hết nó, tôi gõ vào, đá cái mông nó và lấy lại tên tuổi.”

Cô cười khúc khích như anh đang đùa. “Well, Em không muốn mang lại xui xẻo cho anh đâu. Em biết tất cả những cầu thủ khúc côn cầu đều rất mê tín.”

Ty không mê tín như những cầu thủ khác. Anh chỉ là không cần rước thêm bất kỳ thảm họa nào. Detroit đang chuẩn bị trận đấu loại A của họ, và anh phải sẵn sàng. Cả tinh thần lẫn thể chất. “Một khi tôi đã đặt tâm vào trận đấu, thì thật khó để rời mắt khỏi trái bóng,” anh nói khi anh kéo cô lại chạm vào phần quần jeans của anh.

Cô nhướn mày. “Anh lại cứng rồi.”

“Nhìn em chơi golf làm tôi dựng lên.”

“Có phải do cái động tác xoay xuất sắc của em không?”

“Cú xoay của em khá tệ.” Anh lắc đầu và hạ thấp mặt xuống cô. “chính là động tác xoay xuất sắc của em,” anh nói ngay trên cái bữu môi của cô.

“Cha anh thường về lúc nào?”

“Ông ấy về đây gần 6 giờ. Chúng ta có thời gian.”

Cô rê tay xuống phần dưới của anh, phủ qua hình xăm. “Nó có đau không?”

Anh hít lấy một hơi thở khi lòng bàn tay cô trượt đến eo anh. “Không tệ bằng việc vỡ mắt cá chân.”

“Anh đã bị bể mắt cá chân à?” cô nói khi cô đặt những nụ hôn nhẹ lên quai hàm anh. “Khi nào?”

“2001. Vòng ba, trận đấu thứ hai với Devils.”

“Điều gì đã xảy ra với cái này?” cô hôn cằm anh và nhét tay xuống phần trước quần của anh.

“Tôi cứng lên khi tôi nhìn em chơi golf.”

Cô cười và nắm lòng bàn tay phủ lấy đầu ‘thằng nhóc’ của anh. “Em biết. Em đang hỏi về vết sẹo.”

Điều đã xảy ra quá lâu rồi, anh chưa bao giờ nghĩ về nó từ lâu rồi. “Gậy cao. Claude Lemiexu. 1998. Trận đấu lượt về với Colorado. Khâu 20 mũi.”

“Ouch.” Cô lướt miệng đến bên cổ họng anh khi bàn tay cô rảnh rồi tháo nút quần anh. “Em chưa bao giờ bị gãy xương hay bị khâu.” Quần anh trượt khỏi hông và tham gia với những bàn chân của anh. “Chỉ có một hình xăm,” cô nói.

Anh đã để ý thấy con thỏ Playboy nhỏ trên lưng cô. “Và nó gọi tình như quý,” anh xoay sở khi cô mút cổ anh.

“Virgil ghét nó.” Cô hôn theo đường qua vai anh và xuống vòm ngực anh. “Ông ấy không muốn bất kỳ ai biết về nó. Ông ấy nói những cô gái chín chắn không xăm mình.”

“Virgil là một lão già và không biết ông ta đang nói về cái chết tiệt gì.”

Cô quỳ xuống trước anh và vuốt tay lên xuống ‘mũi giáo’ của anh. “Đã lâu rồi kể từ khi em làm việc này,” cô nói khi cô nhìn lên anh qua đôi mắt lục bảo xinh đẹp. “Nếu nó không có cảm giác tốt, nói với em và em sẽ dừng lại.”

Jesus. Cô ấn đôi môi xinh đẹp vào đầu cái phần ‘giống đực’ của anh và anh lịm đi. “Yeah, tôi chắc chắn sẽ làm vậy.” Sau việc này, anh chắc hẳn sẽ sống trong một khoảng thời gian lâu. Cô đã vượt qua cách của anh, anh nghĩ khi cô đưa anh vào khuôn miệng nóng bỏng, ướt át của cô. Yeah, lên đỉnh 4 lần một đêm nên đủ để kéo dài sự sống của anh một lúc. Sau đó cô rên rỉ, một âm thanh khê khàng ngọt ngào ngân vang trong cổ họng cô và anh từ bỏ tất cả mọi suy nghĩ.

CHƯƠNG 14

Biển quảng cáo khổng lồ của Faith và Ty cao chót vót trên đầu thành phố Seattle và thống trị mặt trước của Key Arena. Ngay dưới nơi người chủ đang đứng trước đội trưởng đội bóng là một hàng chữ đơn giản: CHINOOKS HOCKEY. GET HOOKED. Với sự hoàn toàn tuyệt vọng của Bo và niềm vui không suy suyển của Jules, không có sự đề cập đến người đẹp và ác thú, và cũng không có dấu hiệu của sự đam mê.

Vào những ngày sắp diễn ra trận đấu, không khí rộn ràng tràn ngập thành phố, và chiều thứ Năm đó sân vận động Key đông ghệt khán giả đến xem trận bán kết đầu tiên chống lại Detroit Red Wings. Ngay từ pha giành bóng đầu tiên, mọi thứ đều theo kiểu Seattle. Đội đã ghi được 2 điểm ngay hiệp đầu tiên. Vào hiệp hai hàng công của Detroit kéo lại một bàn thắng và giam Chinooks vào tỷ số 2-1 ở hiệp thứ ba. Trong 15 phút mỗi đội đều ra sức bảo vệ khung thành của họ, chuyền bóng từ góc này đến góc kia mà không bỏ lỡ bất cứ khe hở nào. Với năm phút trôi qua, Ty chuyền bóng ngang qua sân băng đến tay bắn tỉa Frankie Kawczynski, người bắn một phát xuyên qua luồng người trượt qua lại. Thủ môn Chris Osgood chỉ với được đầu găng tay lên nó khi nó vượt ra sau anh vào lưới, và Chinooks kết thúc trận đấu đầu tiên với tỷ số 3-1.

Faith bước vào trong lối đi dành cho cầu thủ 15' sau khi kết thúc trận đấu với Jules bên cạnh. Anh ta mặc một cái áo thun tay ngắn của Chinooks ngay dưới cái áo vest khoác ngoài màu xanh đen và quần jeans. Anh sẽ trông không có gì tinh tế nếu cái áo thun đó không nhỏ hơn quá 2 size.

“Cô nghĩ gì về trận đấu?” một phóng viên hỏi khi Faith bước vào phòng.

“Tôi hài lòng, đương nhiên là thế. Nhưng tôi không ngạc nhiên.” Cô mặc một cái áo khoác da mới bên ngoài cái áo thun màu xanh & đỏ của Chinooks.

“Đội bóng đã luyện tập rất gian khổ để đạt được điều đó.”

“Cô sẽ đi du đấu cùng đội bóng tới Detroit chứ?”

Cô mở miệng định trả lời, “Tôi không ngh....” Khi Ty bước ra từ phòng thay đồ. Nào cô đông cứng lại và cô đánh mất mọi ý thức. Anh mặc một cái quần ngắn quanh hông và chính nó. Chỉ vài giờ trước anh đã mặc thậm chí ít hơn thế. Một vài giờ trước cô đã chạm vào khắp nơi trên làn da mượt mà và những múi cơ bắp cứng cáp đó. Một vài giờ trước quần anh vướng quanh mắt cá chân và cô có anh trong miệng cô. Cô đưa mắt nhìn lên từ những múi cơ bắp rắn chắc và vòm ngực rậm rạp của anh đến khuôn mặt anh. Đôi mắt xanh của anh chiếu thẳng vào cô rồi anh nhướn một bên mày.

“Cô sẽ đến Detroit cùng đội bóng chứ?”

Nhiệt độ len lỏi trên ngực cô và cô giật ánh mắt mình ra khỏi Ty. “Không”.Anh làm cô cảm thấy thật tuyệt đủ để cô chiến đấu với tâm trạng giằng xé muốn chạy như bay qua căn phòng và ném mình vào anh. Cô đã nghĩ là cô cảm thấy dần vật vì đã ngủ với thủ quân của đội bóng. Điều đó thật không thể chấp nhận và thiếu chuyên nghiệp, và cô nên cảm thấy hối tiếc. Nhưng cô không như vậy. Ít nhất là không phải vì lý do mà cô nghĩ đã nghĩ. Cái mà cô cảm thấy hầu hết là một tảng tội lỗi to lớn trong cái khe nhỏ nơi bao tử cô. Chồng cô vừa chết chỉ một tháng rưỡi trước đó và đêm qua cô đã có một đêm quan hệ tình dục cuồng nhiệt và đáng sửng sốt với một người đàn ông khác, người cho cô những cảm giác mà cô chưa hề biết đến trước đó. Cô đã từng là một vũ nữ thoát y, một Playmate, và là vợ của một đại gia, nhưng cô chưa bao giờ khao khát sự đụng chạm của một người đàn ông như cô có với Ty. Hoặc đã quá thèm muốn, khá nhiều. Nó đã đi quá xa, nhưng trong một vài giờ ngắn ngủi lúc cô có Ty, cô đã không nghĩ về người chồng quá cố của mình. Không một chút nào, và không ngay cả khi anh hôn và chạm vào cô. Người đàn ông đã trao cho cô một cuộc sống tuyệt vời và chu cấp cho cô đến cuối đời lại là điều xa xôi nhất trong đầu cô.

Tay phóng viên hỏi cô thêm vài câu về trận đấu và tương lai của đội bóng. Thêm nhiều cầu thủ ào ra từ phòng thay đồ. Không khí náo nhiệt trong phòng thật sôi nổi, nó khuấy động không khí và giăng giọng nói hân hoan. Faith trả lời những câu hỏi hoặc mơ hồ tham khảo ý Jules, người biết tất cả mọi thứ và nghĩ đó là tất cả, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được Ty.

Âm thanh từ giọng nói của anh xuyên qua sự ồn ào của căn phòng và một sự nhận thức ấm áp, ngứa râm ran lướt qua da cô và làm chộn rộn bao tử cô. Ty đã trao cô một thứ mà Virgil luôn luôn ước nhưng lại không thể. Một sự kết nối chỉ có thể đạt được từ những quan hệ sinh lý. Cái đam mê mà mẹ cô luôn luôn nói về. Một thứ cô không bao giờ có với chồng mình. Thứ gì đó quá to lớn để cô có thể dùng nó lại. Thứ gì đó chi phối tất cả và gõ cửa căn hộ của cô như một cơn bão đen tối, kích thích.

Ánh mắt cô di chuyển qua phòng đến Ty và mớ phóng viên rối bù quanh anh. Qua những âm thanh khác trong phòng, cô nghe anh nói, “Việc chuyển tiếp nhanh gọn của tôi từ Vancouver rất dễ dàng. Huấn luyện viên Nystrom biết làm thế nào để truyền cảm hứng cho những cầu thủ khúc côn cầu tuyết vùi và những cầu thủ sẽ cống hiến cái tốt nhất của họ cho trận đấu.”

“Có phải anh đã cải thiện mối quan hệ với chủ đội bóng?”

Anh đưa mắt đến Faith và một khóe miệng anh nhích lên với nụ cười *‘thành thực mà nói’*. “Cô ấy tốt”

Trái tim Faith cũng cảm thấy rộn lên một chút. Ngay nơi ngực cô. Ngay tại phòng thay đồ trước mặt những cầu thủ, những huấn luyện viên và nhà báo.

“Mặc dù.” Anh thêm vào khi anh tiếp tục nhìn vào cô, “Tôi đã đọc báo sáng nay rằng cô ấy nghĩ tôi quá tự chủ, và nếu tôi buông thả mình, tôi có thể không phải lúc nào cũng cáu gắt và thô lỗ.”

“Tôi không nói ‘lúc nào cũng vậy’”, cô nói thầm.

“Cái gì?” Jim từ tờ *Seattle Times* hỏi cô, “Cô nói gì thế Mrs.Duffy?”

“Rằng tôi đã không nói anh ta lúc nào cũng cáu gắt và thô lỗ.”

Một trong những nhà báo phá ra cười. “Savage có bản chất cáu kỉnh. Tôi mong được thấy anh ta khi không có vẻ mặt cáu kỉnh.”

Anh nhìn cô, vẫn cười như anh thích thú chờ đợi cô trả lời. *Khi anh ấy đang làm tình*, cô thầm trả lời cho mình. Anh đã không cáu kỉnh hay thô lỗ đêm qua. Anh tuyệt vời và say mê. Anh làm

cô cười và không thể tin được nó thật thoải mái khi bên cạnh anh. Cái gì đó cô đã không có trong một khoảng thời gian dài với bất kỳ ai, và anh chắc chắn không gay gắt đêm qua. “Khi anh ta thắng một trận đấu quan trọng,” cô trả lời.

“Cô có kế hoạch gì cho trận đấu với Detroit vào tối thứ Bảy không?”

Anh trao cho Faith một cái nhìn cuối trước khi anh chuyển sự chú ý trở lại những người đàn ông trước mặt mình. “Khúc côn cầu là trò chơi một chọi một. Chúng tôi chỉ việc ghi nhớ nó và chiến thắng mọi trận đấu.”

Faith quay qua Jules. “Có phải anh vẫn có thể chuẩn bị cuộc họp cho Quỹ Chinooks ngày mai không?”

Anh ta nhìn cô, sau đó nhìn qua Ty. Anh mở miệng, sau đó đóng lại. Một nếp nhăn xuất hiện giữa đôi chân mày nâu của anh. “Tôi chưa lên kế hoạch cho nó, nhưng nếu cô muốn thì tôi sẽ làm,” anh trả lời nhưng cô cảm thấy có gì đó đang làm anh phiền muộn.

Cô lắc đầu và bước tới cánh cửa. “Không. Tôi có thể làm những ghi chú riêng.” Khi cô bước ra khỏi hành lang, cô không thể từ chối nhìn vào Ty một lần chót, anh đứng cao hơn tất cả những người đàn ông khác. Cô nhớ mọi chi tiết đêm qua. Khuôn mặt anh nơi nhà kính tối mờ và cái sự đụng chạm của tay và miệng anh. Cô muốn đổ trách nhiệm việc đêm qua cho Layla, nhưng cô không thể. Không nếu cô thành thực với chính bản thân mình. Đêm qua là cô. Không có gì để bàn cãi. Không một lý do nhạy cảm nào. Không làm một người đàn ông muốn cô khi cô chỉ muốn tiền của anh ta. Cô không thể trách Layla vì lối hành cư xử đêm qua. Không khi Faith trong trạng thái hoàn toàn tự chủ.

Cô quay đi và hướng đến thang máy. Đêm qua là tất cả những gì cô muốn. Về việc ngồi đó trong Brooklyn Seafood & Oyster House và để Ty sờ soạng cô dưới bàn. Về việc đặt tay cô lên tay anh và làm nó tiến xa hơn. Cô đã làm việc đó. Không phải Layla. Con người điên cuồng, không biết hổ thẹn mà cô tạo ra để lẫn trốn sau nó. Đêm qua được Faith buông thả và trở nên không biết xấu hổ về tất cả con người mình.

Trên đường lái xe về nhà, cô nghĩ về cuộc sống của cô từ khi Virgil chết. Một khoảnh khắc mà cô được sống tốt đẹp và thoải mái. Một cuộc sống nơi quyết định quan trọng nhất trong ngày

của cô chỉ là cô định mặc gì. Con người đó, Faith đó, sẽ không buông thả và di chuyển bàn tay to lớn và ấm áp của một người đàn ông đến dừng quần cô.

Cô lái chiếc Bentley vào gara để xe và đi thang máy lên tầng cao nhất. Cuộc sống của cô đã thay đổi quá nhiều chỉ trong một khoảng thời gian ngắn. Nó đã đi từ một nơi dễ dàng, chậm chạp đến một cơn lốc của các cuộc họp và các hoạt động. Những quyết định của cô đi từ việc phải mặc gì đến phải trả bao nhiêu cho một dự thảo ban đầu cho mùa giải mới. Và khi cô có nhiều sự giúp đỡ với quyết định muộn màng, nó là một trách nhiệm khổng lồ mà cô chắc chắn sẽ oằn lưng dưới áp lực nếu cô không bao giờ được phép dừng lại và nghỉ ngơi đủ để nghĩ về nó.

Cô mở cửa nhà và không có gì ngoài tiếng inh ỏi của Pebbles với ánh sáng trong nhà bếp đón chào cô. Không có âm thanh “chữa bệnh bằng tình dục” hay tiếng cười khúc khích từ phòng của mẹ cô.

Faith đi qua nhà bếp xuống hành lang đến phòng của cô. Cô cởi áo khoác và quăng nó lên ghế. Cô không thể nhớ lần cuối cùng Virgil ở căn hộ cao cấp này, nhưng đó đã là một khoảng thời gian quá dài để có dấu chân của ông ở bất cứ đâu. Không quần áo hay caravat, không giày hay lược. Bàn chải đánh răng của ông không nằm trong phòng tắm bằng đá hoa cương.

Thứ duy nhất thuộc về ông là bản copy của *David Copperfield*, cái mà Faith đã mang theo từ căn nhà rộng lớn ngày cô bỏ rời khỏi. Cô ngồi trên giường và bật đèn ngủ. Pebbles nhảy lên giường bên cạnh cô khi cô lấy một quyển sách từ cái bàn đầu giường và rê bàn tay lên cái bìa màu nâu. Cô đưa nó lên mũi và ngửi những trang giấy cũ được bọc da. Virgil luôn luôn có mùi nước hoa cologne đắt tiền, nhưng quyển sách không có một chút hơi hướm nào của ông.

Pebbles lượn ba vòng quanh hông cô sau đó nằm vươn mình bên cạnh đùi cô. Faith vùi tay mình vào bộ lông dày của con chó khi nước mắt đọng đầy cô. Cô nhớ Virgil. Cô nhớ tình bạn của ông và sự thông thái của ông, nhưng lại không phải người chồng quá cố của cô mà cô nhìn thấy khi khép mắt lại. Đó là một người đàn ông khác. Một người đàn ông không cười một cách rõ ràng, nhưng người đó đã làm những việc tuyệt vời khác với miệng anh. Một người đàn ông đẹp, khỏe mạnh, người đã làm cô cảm thấy an toàn trong vòng tay anh khi anh nhấn cô vào bề mặt nhà kính và làm tình với cô. Người đàn ông nhìn vào cô bên kia căn phòng và làm bao tử cô rộn lên, nặng nề và kêu leng keng cùng một lúc. Một người đàn ông làm cô muốn bước về phía anh và vùi đầu vào vòm ngực trần của anh.

Faith mở mắt và quệt nước mắt trên hai má. Cô chỉ vừa chôn cất chồng mình và cô không thể ngừng nghĩ về một người đàn ông khác. Có thể nói gì về cô chứ? Rằng cô là một con người kinh tởm? Kinh tởm và vô đạo đức như Landon luôn luôn buộc tội cô?

Cô đã đọc từ một quyển sách về việc làm những chuyện gây đau buồn rằng một người nên đợi trọn một năm trước khi hẹn hò hoặc quan hệ với ai. Mặc dù cô thật sự có thể gọi những gì xảy ra với Ty đêm đó là “hẹn hò hoặc quan hệ” không? Không. Chắc chắn không. Nó chỉ là vì tình dục. Về việc làm khuây khỏa cơn khát tình. Về việc buông thả là tìm kiếm sự giải thoát.

Nhưng nếu đó là tất cả, tại sao hơi ấm bị kích thích đêm qua? Tại sao lại cảm thấy thúc dục cô phải băng ngang qua phòng và dụi đầu lên bờ ngực trần của anh? Sau khi đã thực hiện cái việc khuây khỏa đó tới 4 lần một đêm, phải chăng cô không nên để mọi việc đi quá xa? Nếu nó chỉ đơn thuần vì tình dục, cô không nên thỏa mãn lâu như vậy? Đặc biệt xét đến việc đã bao lâu rồi cô không có nó?

Cô thả tay xuống bộ lông của Pebbles và con chó lật ngửa phơi ra cái bụng của nó. Có gì đó sâu sắc hơn tình dục. Gì đó khác đang đe dọa cô. Nó không phải tình yêu. Cô không yêu Ty Savage. Cô đã yêu một vài lần và biết cảm giác nó như thế nào. Tình yêu cảm giác đẹp, ấm áp, và rất thoải mái- giống như tình yêu cô đã có với Virgil. Hoặc nó sẽ kích thích và ám ảnh – như tình yêu cô đã cảm nhận từ những người bạn trai cũ. Cái này cảm giác không đúng. Như thể chỉ một hành động sai lầm và cái mộng có thể rơi khỏi cuộc sống của bạn. Đó không phải là yêu. Đó là một thảm họa đang chực chờ nổ ra.

Sáng hôm sau, Faith họp với giám đốc của Quỹ Chinooks. Tên cô ấy là Miranda Snow, cô trông có vẻ hòa nhã thật lòng khi gặp Faith. “Trợ lý của tôi không ở văn phòng hôm nay,” cô nói khi trao cho Faith vài tờ rơi. “Đây là những chương trình từ thiện phong phú của Quỹ Chinooks.”

Faith nhìn qua chúng và bị ấn tượng. Mỗi năm Chinooks tổ chức giải thi đấu Golf danh tiếng để gây quỹ cho những cầu thủ và những cựu cầu thủ bị chấn thương và cần kéo dài việc phục hồi chức năng vượt ra khỏi phạm vi bảo hiểm y tế của họ.

“Hiện tại chúng ta đang trả viện phí cho Mark Bressler, cái này không thuộc giới hạn của Blue Cross,” cô ta giải thích. “Và cho bất kì sự phục hồi nào mà anh ấy có thể cần đến.”

“Giờ anh ta thế nào?” Faih hỏi về cựu thủ quân, người cô đã gặp vài lần tại tiệc Giáng Sinh của Chinooks.

“Well, anh ta bị gãy phân nửa số xương trong cơ thể và anh ta may mắn vì đã không bị liệt” Miranda quăng một cây bút lên bàn làm việc của cô. “Người phụ tá chăm sóc y tế cho anh ta nói anh ta thật sự là một người hiền hòa.”

Gói từ thiện thứ hai Miranda nói với cô là một chương trình học bổng để gửi những trẻ em đủ tư cách đến doanh trại khúc côn cầu. Nó dựa trên 3 tiêu chuẩn. Những đứa trẻ đủ tư cách phải duy trì được 3.0 điểm trung bình ở trường học, chơi khúc côn cầu trên mức trung bình và có trợ cấp thấp.

Gói từ thiện thứ ba, Quỹ Hope & Wishes, gây quỹ cho bệnh viện của những trẻ em cần được giúp đỡ thông qua bang Washington với ba phương pháp chính: tìm hiểu, viện trợ tài chính và ý thức cộng đồng của những tuổi thơ bất hạnh. Faith đọc những bài báo rời rạc và những chương trình quảng cáo cho mỗi sự kiện từ thiện rồi đưa ra vài câu hỏi và bình luận. Cô muốn biết số tiền quyên góp được từ mỗi chương trình từ thiện và quỹ nào được lên kế hoạch trong tương lai gần.

“Tôi nghĩ việc PR rất có tác dụng,” cô bình luận khi đọc một trong những bài báo. “Chúng ta nên trả lại cho cộng đồng vì họ đã nâng đỡ chúng ta. Không bởi vì chúng ta làm PR quá lên và có thể bán được vé xem khúc côn cầu nhiều hơn.” Đó là cái mà cô đã học từ tổ chức Gloria Thornwell Society và cái gì đó cô chỉ vừa mới tình cờ đồng ý với nó. Một con người hay chương trình từ thiện nên đưa ra những lý do đúng đắn và không vì thanh danh. Có những người tranh luận rằng điều đó không quan trọng vì nó đem lại kết quả giống nhau. Faith có thể hiểu sự luận điểm đó, nhưng cô đã biết quá nhiều những nhà tổ chức, người điều hành sự kiện, người tặng tiền chỉ để được thấy hình của họ trên báo đài.

Miranda trông có vẻ sốc. “Tôi đồng ý, nhưng tôi chỉ là một tiếng nói đơn độc quanh đây. Có một cô gái nhỏ nhắn trong phòng ban đó quá cứng rắn về việc quảng cáo.”

Bo. Faith cười. “Tôi sẽ lo việc đó”

Đêm tiếp theo, cô gặp Bo và Jules tại quán bar thể thao để xem Chinook đấu tại Detroit. Lúc đầu bắt đầu khá ngang sức, với mười cú bắn vào khung thành cho Chinooks, mười hai cho Red Wings. Ở hai phút cuối cùng trên đồng hồ, đội Red Wings ghi điểm 5-4.

Trong suốt thời gian nghỉ giữa hiệp đầu tiên, Faith kể cho Bo và Jules về cuộc họp của cô với Miranda và ý định của cô để trở nên quan tâm nhiều hơn với việc tổ chức những chương trình từ thiện.

“Cô quan tâm nhiều hơn sẽ là một chiêu PR tốt,”

Cô nói khi nâng một chai Beck’s lên môi. “Tôi sẽ chăm lo việc đó.”

“Tôi không muốn là một phần của PR cho những chương trình từ thiện.” Faith cười. “Tôi chắc chúng ta sẽ cần một số quảng bá và giới thiệu cho mỗi sự kiện, nhưng tôi nghĩ chúng ta muốn những chiến dịch có mục tiêu thật sự. Tôi sẽ hợp tác với cô và Jim khi chúng ta có gì đó hữu hình hơn.”

Bo nhún vai. “Giải golf danh tiếng là vào tháng 7, vậy cho tôi biết cô định quan tâm đến nó ở mức độ nào?”

Jules thu cái nhìn ra khỏi màn hình cỡ đại trên quầy bar khi hiệp thứ hai bắt đầu. “Cô có chơi golf không?”

Cô nghĩ về cái thảm tập màu xanh ở nhà Ty. Cái đêm cô mặc áo sơ mi của anh. Lốp vải cotton dính vào ngực trần của cô và mùi cologne trên cổ áo ngay dưới cằm cô. Anh đang đứng sau cô lúc cô vung gậy quật trái bóng. “Không, nhưng tôi có thể lái một trong những chiếc xe golf,” cô trả lời và uống một ngụm rượu vang. Trên màn hình, cô nhìn Ty trượt ngang mặt băng với trái bóng trên lưỡi gậy của anh. Anh chuyển cho Sam, sau đó anh trượt ra sau khung thành đến phía kia và Sam chuyển trái bóng lại cho anh khi một hậu vệ của Detroit va vào anh vừa đứng bên trong vạch màu xanh. Cả hai giao chiến vì quyền sở hữu, xoay và thui cùi chỏ. Đầu Ty bật ra sau và tiếng còi thổi. Trọng tài chỉ vào tay hậu vệ khi Ty đưa một tay và quẹt mặt anh.

“Anh ta bị thui với đầu gậy,” Jules nói, nghiêng ngang bàn với đến quầy bar.

Ty hạ găng tay xuống và máu chảy xuống gò má anh từ góc mày trái.

“Không phải mặt anh ấy!” Faith la lên trước khi nhận ra cô đã nói quá to.

“Đừng đánh vào mặt anh ấy.” Cô cảm thấy như thể ai đó đã đá vào dạ dày cô. Người hâm mộ của The Red Wings hồ hởi reo hò và chế giễu khi Ty trượt đi và hậu vệ Detroit trượt đến khu phạt đền. Một trong những huấn luyện viên của Chinooks đưa cho anh một cái khăn trắng và anh ấn nó lên mắt mình khi anh quay lại và nhìn màn hình lớn chiếu chậm lại cú ‘cao tay’ ở giữa sân.

“Anh ấy không phải đến bệnh viện à?” Faith hỏi.

Cả Bo và Jules nhìn vào cô như thể cô bị dại, “Nó chỉ là một vết cắt thôi.” Jules chỉ ra.

Ty lột cái khăn đầy máu ra khi huấn luyện viên nhìn vào góc mắt anh và bao tử của Faith quặn lên một chút nữa.

“Gee.” Bo lắc đầu và uống một ngụm. “Nó tủa máu như thể anh ta bị huých vào động mạch chủ vậy.”

“Động mạch chủ của cô nằm ở tim chứ không phải ở trên đầu,” Jules nói lại.

“Yeah. Tôi biết điều đó, đồ gàn dở.” cô đặt ly beer lại bàn. “Nó gọi là giải nghĩa cái gì đó để ghi điểm.”

“Nó gọi là ngu ngốc.”

“Dừng lại! Hai người bao nhiêu tuổi đầu rồi hả? vì Chúa!” Faith đặt tay lên mặt bàn. “Ty chỉ cố chịu đựng vết cắt trên đầu anh ấy. Nó có thể nghiêm trọng.”

Bo lắc đầu. “Không tệ vậy đâu.”

“Họ sẽ có anh ấy không hề suy suyển trên sân băng vào hiệp ba,” Jules thêm vào khi Ty và huấn luyện viên bước ra khỏi sân băng và hướng vào đường hầm.

“Tôi không nghĩ vậy.” Nếu cô bị huých như vậy, cô cần một đêm lê thê nằm trong bệnh viện và thật nhiều thuốc giảm đau. Ty không phải là một em bé to xác như cô, nhưng không vì thế mà anh có thể quay lại sau khi nhận một vết rách như vậy.

Nhưng Jules đã đúng. Khi hàng công đầu tiên bước ra sân băng, Ty có mặt trong đó. Góc mắt của anh hơi sưng lên với một miếng băng dính màu trắng. Máu nhuộm mặt trước bộ đồng phục trắng của anh, nhưng anh vẫn trượt kiểu của mình.

Vào những phút cuối hiệp đấu, tỷ số là 4-3 nghiêng về Detroit. Huấn luyện viên Nystrom kéo thủ môn và căng thẳng với những cầu thủ hàng đầu của mình, nhưng thay cho những nỗ lực hết sức thì đó vẫn là đêm của Detroit, họ thắng 5-3, ghi điểm trên một khung thành trống không trong mười giây cuối của trận đấu.

“Chúng ta sẽ kiệt sức trong tòa nhà vào tối thứ Hai đây,” Jules tiên đoán khi cả ba bọn họ rời quán bar.

Đoạn đường từ quán bar về nhà mất khoảng 15’. Pebbles không quanh quẩn, điều có nghĩa là mẹ của cô đã vào giường rồi. Faith đánh răng, rửa mặt, xỏ vào cái áo thun tay ngắn Looney Tunes và đi leo lên giường của cô. Rượu và không khí phấn khích của trận đấu đã để lại dư âm và cô thiếp đi vài phút sau khi đầu cô chạm gối. Cô không chắc cô đã ngủ bao lâu khi điện thoại bên cạnh cô đổ chuông và đánh thức cô. Cô vội nhận cuộc gọi trong bóng tối và vỗ trán mình.

“Ouch. Tào lao! Xin chào?”

“Tôi đánh thức em à?”

Cô chớp mắt. “Ty?”

“Yeah. Em đang một mình hay con chó đó đang trong giường em?”

“Cái gì?” cô cảm nhận xung quanh và ngón tay của cô chạm vào bộ lông. “Pebbles ở đây.”

Nụ cười nhẹ của anh tràn vào tai cô. Rất hiếm khi nó xuyên suốt qua cô và đánh thức bên trong cô. “Đó hẳn nghĩa là cha tôi đang ở đó.”

“Ông ấy hẳn đã lên vào sau khi em ngủ. Anh muốn nói chuyện về Pavel à?”

“Lạy Chúa, không!”

Cô liếm môi. “Vậy tại sao anh lại gọi?”

“Tôi cũng không chắc.”

Cô quay đầu và nhìn vào con số trên cái đồng hồ bên cạnh. “anh có biết bây giờ là mấy giờ không?”

Có một khoảng lặng và sau đó, “3h15”

“Anh đang ở đâu?”

“Tôi đang ở trong xe của tôi. Ngồi trước nhà của em.”

Cô bật dậy và đẩy rèm qua một bên. “Anh đang đùa.”

“Không. Tụi tôi chỉ vừa hạ cánh nửa giờ trước. Em có xem trận đấu không?”

“Có.” Cô vung chân ra rìa giường. “Chân mày của anh thế nào?”

“Tôi bị khâu 5 mũi.”

“Trông nó có vẻ đau.”

“Như một tên khốn. Em nên xuống đây và hôn cho nó tốt hơn.”

“Bây giờ à?”

“Ừ”

“Nhưng em không mặc đồ.”

“Hoàn toàn?”

Qua bóng tối, cô nhìn xuống cái áo thun Looney Tunes. “khỏa thân hoàn toàn”

Anh hắng giọng. “Mặc áo khoác vào. Tôi hứa sẽ không nhìn.”

Cô cười và lắc đầu. “*Nhìn* không phải là cái đưa chúng ta vào rắc rối.”

Giọng anh khàn hơn và anh nói, “Em thích rắc rối. Hình như tôi cũng vậy.”

Đúng. Cô thích nó rất nhiều. “Loại rắc rối nào mà anh nghĩ chúng ta nên dính vào vậy?”

“Loại mà có em khóa thân trong giường tôi. Bởi vì em đã khóa thân sẵn rồi, có thể em chỉ việc đi xuống và giải quyết phần còn lại.”

Cô không nên. Thật sự không nên. “Điều đó không đúng đắn.”

“Rất.”

“Và anh không thể lại có được cái đã diễn ra đêm đó?”

“Chưa thôi, nhưng tôi đã có một vài chỗ quần quai với tên của em trên.. uhm.. Tôi đoán sau đêm này chúng ta sẽ bị lấp đầy đủ sự ngưỡng ngùng và lại đến đỉnh một khoảng thời gian nữa.”

“Nó nghe có vẻ như anh vẫn đang nghĩ về em.”

“Rất nhiều.”

Cô cũng đã nghĩ về anh. Cô không nên nghĩ, nhưng cô không thể cứ vót chính mình. Và lúc anh có thể không có được cái đã từng xảy ra, cô cũng vậy. Nhưng vào khoảnh khắc đó, việc nghe giọng của anh và biết anh đang đỗ xe bên ngoài và muốn cô, cô không thể cảm thấy bất kỳ điều gì ngoài một cái vặn xoắn kích động của ham muốn tột độ ngay trong dạ dày cô. “Em cũng

vậy,” cô trả lời chỉ vừa lớn hơn tiếng thì thầm. “Có một giải golf danh tiếng mùa hè này. Em nghĩ em cần luyện tập.”

“Cưng à, em có thể luyện tập với cái *gậy thép* của tôi trọn vẹn nếu em muốn.”

“Em sẽ lấy áo khoác.” Cô gác máy sau đó bước ra khỏi quần và kéo cái áo thung qua đầu. Ngay bây giờ, việc muốn dính vào rắc rối với Ty đã chiến thắng cảm giác tội lỗi mà cô cảm thấy vài giờ trước.

Cô tức tốc chải răng và tóc, túm lấy cái áo khoác đi mưa từ tủ quần áo. Cô xỏ chân vào một đôi giày đế mềm màu đỏ và thả chìa khóa vào trong túi áo khoác trên đường ra cửa.

Ty đứng bên cạnh chiếc BMW màu đen đỗ không đúng luật ngay cạnh lối hạn chế. Bóng tối bao phủ anh, ném vào sợi tóc dài của Faith ngay trước mặt cô.

“Mrs.Duffy”

“Mr. Savage”

Anh mở cửa dành cho khách. “Áo khoác đẹp đấy.”

Cô bước đến trước anh và nhìn qua bóng tối vào mặt anh. Miếng băng gạc màu trắng dính bên góc mắt trái của anh. Làn gió nhẹ tương tự thổi tóc trên đầu cô đưa mùi hương từ làn da anh đến mũi cô và cô ngửi thấy anh. Cô đặt tay lên ngực anh và ngẩng mặt lên. Ngay dưới lớp vải áo somi cotton, những cơ bắp anh săn lại và trở lên cứng hơn.

Ty cúi xuống và hôn cô, môi anh ấn vào cô và cái gì đó nóng và dữ dội ngập tràn các giác quan của cô, và ngón tay cô cuộn lại trong làn vải ấm từ da thịt anh. Lưỡi anh tìm kiếm lưỡi cô khi tay anh trượt vào giữa ve áo của cô. Bàn tay ấm áp khum lấy bầu ngực cô và anh xúi giục ngón cái trêu đùa nụ hoa của cô.

Chỉ khi cô lấy lại suy nghĩ nghiêm chỉnh để chộp lấy cổ tay anh và hướng nó lên trên, anh ngẩng đầu và kéo tay ra từ áo cô. “Vào xe,” anh yêu cầu, giọng anh có một chút khàn đặc vì kiệt sức hoặc vì ham muốn hoặc là cả hai.

Anh mở cửa xe để cô ngồi vào ghế hành khách và nhìn lên anh. “Những vị trí quần quai nào mà anh lên kế hoạch với em?” cô hỏi.

“Làm theo cách của chúng ta từ một đầu tấm nệm của tôi đến đầu kia.”

Cô đưa chân vào bên trong và hồi tưởng lại cái giường king size của anh.

“Vậy nó sẽ tốn khá nhiều thời gian.”

“Chính xác”

CHƯƠNG 15

Có cái gì đó ấm áp lay động vai Faith đưa cô ra khỏi giấc ngủ ngon lành của mình. Đôi mắt cô khẽ mở ra và cô quay đầu nhìn thẳng vào một đôi mắt xanh thăm cách mặt cô một vài inches. Một nụ cười xuất hiện trên hai khóe mắt, làm nhẵn miếng băng trắng che phủ các mũi khâu của Ty khi anh nhấm nháp vai cô.

“Chào buổi sáng,” anh nói vào làn da cô.

“Mấy giờ rồi?”

“Sắp quá trưa rồi”

“Oh lạy Chúa!” Cô bật dậy và tấm chăn trắng trượt xuống hông cô. “Trễ rồi.” Một cái gút chặt thành hình dấy lên trong tim cô và thắt chặt bao tử cô. Cô đã không thức dậy trên giường một người đàn ông... cô không nhớ đã bao lâu rồi. Cô kéo chăn lên phủ lấy ngực và nhìn lại qua vai vào anh. Anh nhìn thanh thản và thư thái trong một cái áo thun tay ngắn màu xám và một cái quần ngắn. “Anh đã mặc đồ.”

“Anh đã chạy 5 dặm trên máy.”

“Và anh không đánh thức em?”

Anh ngả lưng lên cái chăn bông dày có họa tiết màu đen và khoanh tay sau gáy. “Em đã quá sức.” Ánh mắt anh lân la trên tấm lưng trần của cô. “Em đã không được ngủ nhiều đến tận 5h sáng”

“Anh cũng vậy.”

“Anh không cần ngủ nhiều.”

Với một tay giữ cái chăn trên ngực, cô xoa mặt mình với cái tay kia. Tim cô đập dồn trong cổ họng cô khi cô nhìn quanh căn phòng với nội thất bằng gỗ sồi thừa thớt và rèm đóng lại trên một cái cửa sổ hình vòng cung khổng lồ. “Anh không đi tập à?” Cô có 20 phút về nhà- nếu giao thông tốt- với không có gì ngoài cái áo khoác đi mưa. Điều có thể là một ý tưởng tốt đêm qua nhưng lại cảm giác như một sai lầm khủng khiếp dưới ánh sáng khắc nghiệt ban ngày.

“Không trong một lúc lâu nữa.” Anh ngồi dậy và đẩy tóc cô ra sau vai. “Anh đã nghĩ anh sẽ thả em trên đường đi và đón em trở lại sau đấy.”

Tim cô đập dồn trong tai. Cô thậm chí còn không có lấy một cái quần. Cái khoảng thời gian mà việc đó không làm phiền cô đã qua lâu lắm rồi. Đây là một khoảng thời gian khác và là cả một cuộc sống hoàn toàn khác. Cô đã là một người khác. Và đó không còn là cô nữa. Sự lo lắng nhằn trên trán cô và cô sợ rằng cô đang bị một cơn khủng hoảng tấn công. Cô đã làm việc rất chăm chỉ để tống khứ cuộc sống đó lại đằng sau.

“Faith”

Cô nhìn anh. “Vâng”

“Em có nghe anh nói gì không?”

“Anh phải đi tập.”

Anh hạ miệng xuống vai cô và cắn nhẹ làn da cô. “Anh muốn đón em sau đó. Có thể đưa em đến một nhà hàng Ý mà anh đã phát hiện ở Bellevue. Phục vụ tệ, nhưng đồ ăn thì rất tuyệt.”

“Không”

Tay anh búng một cái và anh nhìn vào mắt cô. Cô phải nghĩ. Phải kiểm soát bản thân và cuộc sống của cô. Cô không thể *hẹn hò* với cầu thủ của cô. Chồng cô chỉ vừa mới chết. Cô không thể *hẹn hò* với bất cứ ai.

Sau vài nhịp tim, anh nói một cách chậm rãi, “Okay.”

“Ý em là...” cô có ý gì chứ? Cô quá bối rối. Cô không biết. “Em không có ý như cái cách nó thể hiện. Em chỉ có ý...”

“Tôi biết em có ý gì. Em chỉ muốn tình dục và chỉ có vậy thôi.”

Có phải đó là ý cô? Không. Phải. Cô không thể nghĩ giữa sự bối rối đang quẩn lấy đầu óc cô. Anh nhún vai và cởi giày và vớ. “Tôi ổn với chuyện đó. Rất nhiều người phụ nữ chỉ muốn quan hệ tình dục với cầu thủ khúc côn cầu.” Anh kéo áo của mình qua đầu nhưng anh trông không có vẻ ổn chút nào. Anh trông có một chút giận giữ. Cái áo tung bay qua phòng khi anh giật mạnh cái chặn từ tay cô.

“Ty!”

“Bây giờ chúng ta biết mọi thứ được đặt ở đâu.” Anh đẩy vai cô cho đến khi cô nằm thẳng lưng đối mặt với anh.

“Anh điên rồi.”

Anh lắc đầu và nghiêng xuống để chống tay mình lên hai bên gối dưới đầu cô. “Tôi chỉ cố tỏ ra tốt đẹp trước đó. Bây giờ tôi không cần phải lo lắng về nó.”

Faith đưa tay lên những múi cơ săn chắc trên ngực anh. “Em thích khi anh tốt đẹp.”

“Quá tệ”. Anh dụi mặt vào một bên cổ cô.

Trước khi cô rơi vào giấc ngủ trên giường anh, họ đã quan hệ hai lần. Lần cuối là dưới vòl tấm của anh, nơi có những tia nước phản lực cơ thể, dễ dàng thích ứng với 6 giác quan bên trong. Cái có nghĩa là đầu tóc cô chắc chắn lộn xộn kinh khủng. Một cái cau mày làm nhăn trán anh khi anh hôn cổ họng cô. Cuộc sống của cô đang rơi vào khủng hoảng và cô lại lo lắng về tóc của mình ư?

“Tôi không muốn chơi đẹp nữa.” Hơi thở ấm áp của anh thấm vào cổ cô và đi xuống ngực cô làm cô cảm thấy một cơn khoan khoái râm ran trong tình trạng căng thẳng của mình.

“Anh muốn chơi thế nào?” Cô hỏi.

“Dữ dội”, anh trả lời khi miệng anh di chuyển ngang cổ cô, dừng lại cắn một miếng bên cổ họng cô. Anh trượt xuống cơ thể cô tiến đến bên ngực phải và nhìn cô, cái nhìn của anh pha trộn mạnh mẽ giữa sự tức giận và ham muốn khi anh mở miệng và hút lấy núm vú của cô vào bên trong. Anh lôi kéo cái nụ cương cứng của cô vào cái miệng ướt át và nóng hổi của anh khi anh xoa lấy bầu ngực bên kia. Đã đi rồi người tình của cô vào đêm trước. Người đàn ông đã sử dụng tay của anh để trêu chọc và kích thích phản ứng từ bất cứ nơi nào tay anh chạm vào. Đã đi rồi người đàn ông dành thời gian của anh để quan tâm đến cảm nhận của cô khi anh làm tình với cơ thể cô.

Anh chuyển sự chú ý qua ngực bên kia và kích cái núm cứng ngắc với lưỡi của anh. Bàn tay thô ráp của anh xoa bóp phần da thịt nhục dục mềm mại của cô và Chúa giúp cô, nhưng nó làm cô quần quại ham muốn. Cô nắm tay vịn vẹo vào một góc của tấm chăn bông và cong lưng lên. Cô rên rỉ sâu trong cổ họng làm anh cười.

“Nếu tôi biết em thích kiểu dữ dội,” anh nói khi anh hôn và cắn dần xuống dưới cơ thể cô, “thì tôi đã không tốn thời gian để chơi đẹp rồi.” anh hôn bụng cô trước khi tiếp tục đến hông cô và dừng lại bên trong đùi cô. Anh nhìn vào cô với hai mí mắt nặng nề, đôi mắt xinh đẹp của anh tỏa sáng hỗn loạn khi anh hút vào làn da nhạy cảm chỉ ngay dưới nếp gấp của đùi cô, chọc ghẹo cô và làm cô điên lên với nhu cầu. Chỉ khi cô đã sẵn sàng để thét lên với tâm trạng thất vọng, anh yêu cầu, “Đặt chân em lên vai tôi.” Sau đó anh tách đùi cô ra và đem cô vào trong

khuôn miệng nóng bỏng của anh. Anh đã không cho cô thấy bất cứ sự dịu dàng nào lúc này hơn khi anh có ngực cô trong một khoảnh khắc trước. Anh ăn cô như thể cô hoàn toàn dâng hiến cho cái khoái lạc trơ tráo của anh. Anh cướp đoạt cô với miệng và lưỡi anh, và Chúa cứu vớt cô nếu cô không yêu điều này quá nhiều như vậy. Cô khiển trách Layla.

Trong một vài phút ngắn ngủi, cơn cực khoái dữ dội, nóng hổi ghiền nát bụng cô và thiêu rụi cô từ bên trong. Nó rung động cô và để lại cô đang bầu vú lấy không khí. Ty ở lại với cô cho đến khi cơn sóng cuối cùng qua đi, sau đó anh quỳ lên trên gối. Cái nhìn nặng nề của anh chiếu thẳng vào cô và anh quệt lưng bàn tay ngang miệng anh. Mắt anh bắt lấy mắt cô khi anh cuộn một cái bao cao su xuống hết chiều dài ‘ngọn giáo’ của anh.

Cô mở miệng để nói nhưng không thể nghĩ một từ nào để nói ngoại trừ, “Cám ơn. Em nghĩ vậy.”

“Đừng cám ơn tôi. Chưa xong đâu.”

Sau đó anh hạ mình xuống và đâm vào cơ thể cô. Sức mạnh từ cú thúc của anh đẩy cô lên khỏi nệm, và không khí rít lên trong phổi của anh. “Nó chưa xong cho đến khi nào tôi nói ‘xong’”

Cô nhìn vào đường nét khắc ghiệt trên mặt anh và lướt tay quanh vai anh đến một bên đầu anh. Ty có thể đã phát điên vì cô, nhưng cô không thể điên với anh. Không sau khi cơn cực khoái mãnh liệt mà anh vừa trao cho cô, và lúc đầu của ‘ngọn giáo’ nóng hổi chọc thẳng vào trong cô khơi lên ngọn lửa khác mà chỉ anh có thể lấy đi. “Okay” cô thì thầm và lắc phần khung xương chậu của mình, kết nối với anh và giải thoát những múi cơ của cô xung quanh cây gậy mập mạp.

Anh thở rít lên qua môi và anh nguyên rửa khi anh kéo ra và đâm lại vào cô. Nhanh hơn nữa anh đâm ngập vào bên trong, khuấy động cô, đẩy lên cơn cực khoái của cô, làm không khí xung quanh cô dày đặc và khó khăn để thở. Cô quặp hai chân quanh đùi anh, gặp sự đẩy mạnh của anh, và đẩy cho đến khi một ngọn lửa đập qua tĩnh mạch của cô rồi anh đổ ập xuống cơ thể cô. Cô ưỡn lưng lên và ôm lấy khi anh cười ra khỏi cơn bão của mình.

Khi đã xong việc, họ mặc đồ trong im lặng. Anh trong áo thun tay ngắn và quần short. Cô trong áo khoác đi mưa. Cũng không nói trên đường lái xe về nhà. Ty nhét cái CD của Linkin

Park vào và làm tràn ngập âm thanh với tiếng kim loại nặng nề, làm giảm cho họ cuộc trò chuyện vụng về. Anh trông bị lạc lối trong suy nghĩ của riêng mình, và cô vẫn quá bối rối khi cô không biết nên nói chuyện kiểu nào. Mặc dù anh đã chối bỏ điều đó, nhưng anh đã tức giận. Giống như cô đã làm tổn thương cảm xúc của anh, làm cho cái vẻ ngoài cứng rắn của anh và bản tính cáu kỉnh tự nhiên trông thật kỳ lạ.

Khi anh lái vào bãi đỗ xe và dừng lại ngay cạnh thang máy, anh tắt nhạc. “Tôi xin lỗi nếu đã làm đau em.”

“Anh đã không làm đau em.” Cô cảm thấy ê ẩm ở một số nơi, nhưng cô đã không đau. Quá mâu thuẫn. “Em xin lỗi nếu em đã tổn thương cảm xúc của anh.”

“Faith, Tôi không phải là một cô gái.” Đôi mắt xanh thẳm của anh nhìn vào cô qua bóng tối mờ ảo trong xe. “Một người không bị tổn thương cảm xúc khi một người phụ nữ tuyệt đẹp nói với anh ta cô ấy chỉ muốn anh vì tình dục.” Anh cười khô khan. “Mặc dù em là người đầu tiên. Nó đã chưa bao giờ xảy ra trước đó. Nó luôn luôn theo một kiểu khác.”

“Không phải anh cũng chỉ đến với em vì tình dục sao?”

Anh lê ánh nhìn khắp mặt cô và ấn nút mở cửa. “Phải. Cảm ơn.”

Tối thứ hai, Ty đã buộc xong vớ của anh bên dưới đầu gối khi huấn luyện viên Nystrom chỉ vào bảng ghi chú. Phần còn lại của Chinooks ngồi hoặc đứng xung quanh chờ đợi trận đấu bắt đầu. Những âm thanh ào ào cạnh tranh với những chỉ dẫn vào giờ chót của huấn luyện viên Nystrom.

“Khóa chặt vòng vây. Đổ về trước khung thành của chúng ta,” ông nói khi vẽ *O'* lên trên bảng.

Trên khán đài phía xa tầng hầm, người thông báo của Chinooks làm nóng đám đông với nhạc của nhóm Queen phát ra từ dàn âm thanh.

“Giữ đầu của các cậu ngẩng cao và để mắt vào trái bóng,” Nystrom nói lần cuối trước khi đội bóng theo huấn luyện viên ra khỏi phòng thay đồ vào đường hầm. Họ đi qua tấm đệm bao phủ nền nhà. Khi người thông báo đọc số từng số áo, vị trí và tên thì những cầu thủ trượt lên sân

băng. Ty đứng sau chót và liếc về phía phòng của chủ sở hữu. Một vài người đã ngồi trong cái khán đài ghế đỏ đỏ, nhưng Faith không phải là một trong số họ.

Không khí nổ ra khi người thông báo sướng đến số áo của Sam tên và Ty bước gần hơn đến cửa. Hôm qua anh đã nói với cô rằng anh muốn đưa cô đi ăn tối. Không phải chuyện lớn lao gì. Anh chỉ muốn dùng vài giờ để làm tình với cô. Cô có hai bàn tay và cái miệng hấp dẫn tất cả cơ thể anh, anh muốn đưa cô ra ngoài vì những món ăn Ý tuyệt vời. Nó nghe không chính xác như vậy. Mọi phụ nữ khác đều kỳ vọng điều đó và nhiều hơn thế, nhưng cô làm như thể anh đã đề nghị cô cho anh một em bé vậy. Phản ứng của cô chọc tức anh và anh đã trả đũa bằng tình dục mạnh bạo với cô. Chỉ có điều nó lại phải tác dụng với anh, bởi vì cô yêu việc đó. Anh không thể dừng nghĩ về những vết cắn anh để lại trên đùi cô, và nó chỉ càng làm anh điên cuồng hơn.

Cầu thủ tiếp theo được sướng tên và Ty bước ra ngoài. Anh đã nghĩ là anh hối tiếc việc làm tình với Faith. Anh đã không như vậy. Anh đã nghĩ nó sẽ tạo những tình thế rắc rối cho anh. Nó đã không, và sẽ không cho đến khi nào có ai đó bới móc ra. Xét về diện mạo, Faith là một người phụ nữ hoàn hảo. Đẹp một cách lộng lẫy từ ngọn những lọn tóc vàng hoe đến những móng chân đỏ nhỏ nhắn của cô, cô có một bộ ngực hơn cả tuyệt vời và một cái mông xinh đẹp. Cô có đầu óc và có khiếu hài hước, nhưng cái cuốn hút nhất ở cô chính là sự quyết đoán và tinh thần mạnh mẽ của cô. Để đứng lên và tự tin xuất hiện mặc dù cô không hiểu được tất cả điều đó. Ty ngưỡng mộ sự quyết tâm, tính gan góc và những trái bóng.

Blake được gọi lên sân băng tiếp đó và Ty di chuyển gần hơn. Một điều về cô thôi đã từng làm phiền anh như cút, ngay lúc này cảm dỗ anh như một con ong với một hũ mật ong ngọt ngào. Một sự châm biếm như quý. Hoặc có lẽ nó là định mệnh. Sao cũng được, nó cần phải chấm dứt tại đây. Giờ đến anh, được gọi lên sân băng để chơi một trong những trận đấu quan trọng nhất trong cuộc đời anh, và anh thì lại không thể ngừng nghĩ về Faith. Anh cần tập trung cho trận đấu. Không quay cuồng vì một nàng tóc vàng chỉ muốn tình dục với anh và không xa hơn. Không thậm chí cả bữa tối.

Vlad đã được sướng tên và Ty bước ra rìa sân băng. Với người phụ nữ khác, đó có thể là một sắp xếp hoàn hảo, nhưng Faith lại không phải là người phụ nữ bất kỳ nào đó. Cô sở hữu Chinooks. Thứ mà anh đã cố quên đi với tần số cảnh báo cao độ.

“Số 21” người thông báo nói, giọng nói vang dội ra để hù dọa đám đông, làm nhũn chân họ và

thổi lên khí thế. “Chơi ở vị trí trung tâm. Thủ Quân của The Chinooks, *Ty S-a-a-v-a-a-a-age!*”

Với đầu cúi xuống, Ty bước ra như thể anh được bắn ra từ đường hầm. Bề mặt thủy tinh của sân băng tăng tốc cho anh khi anh trượt vòng rộng quanh đồng đội và chuyển gậy của anh qua bên cạnh, gửi đến sân băng những lời cầu nguyện tốt lành và để dừng lại đột ngột ngay cuối vạch. Những người hâm mộ trở lên cuồng loạn và anh liếc nhìn về chiếc hộp của chủ nhân. Faith đã đứng đó và vịn tay nhìn xuống sân băng. Anh không thể nhìn rõ mặt cô nhưng anh biết cô đang nhìn lại anh, và một cơn giận thắt chặt ngực anh. Một cơn giận cân xứng với một vết phồng trong da dày anh. Mặc dù anh biết đỉnh điểm của cơn giận của anh là với Faith nhưng anh vẫn hạ thấp chân mày và phóng một tia lửa từ mắt anh. Tia lửa báo trước một kết cục không tốt đẹp với hàng hậu vệ của Red Wings.

CHƯƠNG 16

Mặt trời sáng chủ nhật xuyên qua cửa sổ hình ovan khi chiếc BAC-111 phóng qua đám mây và tiến về phía Tây.

Faith mở bản tin gần nhất của tờ *Hokey News* và cố gắng làm ngơ Ty đang ngồi ghế trước cô. Như mọi cầu thủ khác, anh mặc một cái áo vest màu xanh tối, và bờ vai rộng của anh vạm vỡ trong hàng ghế. Trong tay anh đang cầm trang thể thao *Seattle Times*. Không nghi ngờ gì anh đang đọc về trận thắng đậm 4-1 mà Chinooks giáng cho Detroit đêm trước tại Key và yêu chính mình. Ty đã không thể dừng lại trên sân băng tối qua. Hàng phòng ngự của Detroit đã lỡ việc kèm cặp anh và anh ghi điểm ngay đầu hiệp đầu tiên với thêm hai bàn hỗ trợ ở hiệp hai và ba.

Sau đêm qua, anh đã có chín bàn thắng chắc chắn trong mùa chung kết này, với mười bốn bàn hỗ trợ trong tổng số 23 điểm. Đó là số điểm trung bình cao nhất trong đội của anh và đứng thứ ba trong toàn NHL.

Sáng nay khi cô tham gia đoàn bay, anh đã nhìn cô khó chịu. Trong đầu cô biết rằng mọi người đều tin rằng họ không ưa lẫn nhau. Sau lần cuối họ ở cùng nhau, cô không chắc nó có phải là một vai diễn của anh không nữa. Những cầu thủ khác đều thừa nhận cô. Câu chào hỏi đơn giản sẽ không giết chết Ty. Nếu cô không làm anh quá giận dữ đến vậy thì anh đã không muốn ở với cô thêm nữa.

Cô cắn một cái bánh protein từ khay được chuyển theo vòng và chuyển qua cho Jules đang ngồi bên cạnh cô. “Những hũ bơ thật sự đi đâu cả rồi?” cô hỏi khi trao cho anh một miếng bánh ‘sandwich đảm bảo có vị bơ’. Và tại sao ý nghĩ không bao giờ được cùng với Ty nữa lại làm cô muốn khóc và nó làm cô muốn đá một cái thật mạnh vào lưng ghế của anh? Thật khó quá. “Tôi đã từng đọc ở đâu đó là những cầu thủ khúc côn cầu được cho ăn những bữa ăn gê gớm từ 30-500 calo một ngày,” cô luyên thuyên. “Anh có thể tưởng tượng việc thử ăn quá nhiều calo như vậy không?” Cô hạ cái khay xuống và thả viên thực phẩm lên đó. Phải chăng cô đã kết liễu cái gì đó? Những thứ khác với việc không muốn ăn tối với anh nơi công cộng? “Nếu như anh có thể tọng một đồng calo như vậy, anh tốt nhất nên tin rằng cái bánh của tôi sẽ có bơ. Và bánh chocolate trong đó. Hoặc vẫn chưa đủ thì anh có thể thêm một cái bánh chuối.” Tờ báo của Ty kêu sột soạt và ngực cô như vị véo một cái. Làm sao cô có thể đối mặt với anh nếu như anh không muốn cô nữa? “Oh, rồi tôi nhúng nó xuống với một ly cà phê sữa chính hiệu. Không thêm đường giảm cân, những ly ‘cà phê sữa có đường giảm cân và không khuấy’ cũng vậy.” Jules nhìn cô. “Cô ổn chứ?”

“Yeah”. Cô ước gì mình đang ở nhà. “Tại sao?”

“Cô có vẻ khó chịu một cách vô lý về một cái bánh.”

Faith rẽ một miếng bánh và cho vào miệng. Không, cô không thất vọng một cách vô lý về những cái bánh. Cô đang khó chịu một cách vô lý với người đàn ông đang ngồi trước mặt cô, quái quỷ bên kia tờ báo, đã không nói chuyện với cô kể từ khi anh ta vứt bỏ cô trong garage nhà cô mà không mặc bất cứ gì ngoài cái áo khoác đi mưa. Yeah, tốt thôi. Cô đã tử tế làm cho mọi thứ đơn giản rằng cô chỉ muốn tình dục, nhưng anh vẫn nên gọi lại chứ. Anh có thể nói ‘chào buổi sáng’.

“Tôi chỉ đang cố tỏ ra tử tế với em. Nhưng giờ tôi không phải lo lắng về điều đó nữa.” anh nói, và cô đoán là anh đã nghiêm túc. Cô tức giận một cách vô lý bởi vì lúc cô đang cực kỳ quan tâm

đến Ty, quan tâm đến chất liệu bộ vest của anh và phía sau đầu của anh thì cô lại không chắc rằng anh thậm chí biết sự hiện diện của cô.

Khi cô nhai cái bánh, cô xé tem của chai nước cam ép nguyên chất. Cô không nên để Jules lôi kéo cô đi cùng đội bóng đến Detroit. Mặc dù thực tình mà nói thì anh cũng đã chẳng cần thuyết phục cô nhiều.

Tiếng lật báo xào xạc thu hút sự chú ý của cô đến lối đi với khuỷu tay của Ty đang đặt trên bệ đỡ. Cô đưa cái chai nhựa lên môi và uống một ngụm. Khí thể của trận đấu tối qua vẫn nguyên vẹn trong đầu cô. Cú hạ đo ván của Chinooks với Detroit đã gửi một luồng điện qua khán đài làm rụng hết cả tóc và lông tay cô. Thay vì nhìn mọi sự hỗn loạn, cô lại thấy kỹ năng và quá trình huấn luyện. Lối chơi và độ chính xác một cách hoàn hảo. Sự kiểm soát mà trông như vượt quá tầm kiểm soát. Lần đầu tiên cô hiểu được tình yêu dành cho môn thể thao này của Virgil.

Tối qua, khi đồng hồ điểm hết thời gian và cả sân vận động trở lên điên cuồng, Jules đã đề cập rằng cô nên đi du đấu cùng đội bóng lần nữa và rằng cô nên xem xét đến việc đi nhiều hơn.

Giờ đây trong ánh sáng ban ngày, đang ngồi sau Ty trong khi anh làm ngoa cô hoàn toàn, nó trông không có vẻ giống như những ý tưởng tốt đẹp hơn của cô. Nhiều thứ tệ hơn cô đã nghĩ. Kiểu giống như cô chạy ra khỏi căn hộ cao cấp mà không mặc gì ngoài cái áo khoác đi mưa bóng lộn.

Cô đặt chai nước trái cây lên khay khi ánh sáng từ khung cửa sổ phóng qua đầu cô và bắt lấy cái nhẫn cưới của cô. Ba viên kim cương rực rỡ lấp lánh trên tay cô. Chiếc nhẫn đã luôn làm cô cảm thấy mình có địa vị, sang trọng và giàu có. Bây giờ khi nhìn vào nó, cô chỉ cảm thấy bị mâu thuẫn. Giống như cô đã bị kéo vào một ngã đường lạ lẫm nào đó và không biết đường nào để đi. Cô không giống như con người đã từng là cô hai tháng trước. Cuộc sống của cô hoàn toàn khác. Nó đã từng bị lấp đầy bởi những lịch trình ăn tối và phải chăm sóc cho người chồng quá cố của cô. Cô đang bắt đầu hiểu Chinooks hoạt động thế nào và thậm chí là một trận đấu được chơi ra sao. Cô cũng đang trông chờ việc hợp tác với quỹ từ thiện.

Khi một nửa cuộc đời cô cảm thấy ổn định hơn, thì nửa kia hoàn toàn vượt ngoài tầm kiểm soát, và cô có những vết cắn yêu hồng hồng nơi đùi cô để minh chứng cho điều đó. Nếu không phải cô chỉ vừa mới bước qua tuổi 30 thì chắc cô đã nghĩ là mình đang ở tuổi hồi xuân. Layla

điều khiển đời sống tình dục của cô. Điên cuồng đến mất trí. Faith cảm thấy tội lỗi như quỷ về việc có đời sống tình dục. Nhưng hình như nó không đủ để ngăn lại ham muốn của cô, bởi vì cô đã bị nghiện cái suy nghĩ sẽ không bao giờ cùng với Ty lần nữa.

Màn hình trên trần của phi cơ hạ thấp xuống và phần mới nhất của Jame Bond bắt đầu chiếu. Ngay phía trước cô, Ty gấp báo lại và Faith nhấp một ngụm từ chai nước trái cây của mình. Quan hệ tình dục với Ty luôn luôn là một 'tối kiến'. Cô đã biết ngay từ lúc bắt đầu. Nếu chuyện này bị phanh phui, cô chắc sẽ phải chịu một sự bẽ mặt to lớn. Đội bóng cũng sẽ phải gánh chịu điều đó, nhưng nó có nguy cơ sẽ hủy hoại sự nghiệp của Ty. Tác hại của nó sẽ rất kinh khủng đối với anh. Trong đầu mình cô biết cách tốt nhất nếu Ty muốn kết thúc mọi thứ với cô. Tốt nhất cho cô, cho anh và cho đội bóng. Quá khó chịu cho phần còn lại của cơ thể cô đến nỗi không còn muốn cái tốt nhất.

Faiht cài khuy áo màu đỏ mờ trên bộ sườn xám Virgil đã mua cho cô khi họ viếng thăm Trung Quốc vào năm họ mới kết hôn. Một con rồng đỏ được thêu sau lưng áo, sau đó cô xỏ vào một đôi giày đỏ có gót hở mũi cao 5 inches của Valentino. Cô búi tóc với cây trâm màu ngọc bích và đeo tròng mắt màu đen. Cô rút khăn giấy và thấm màu son đỏ thắm trên môi. Một cái bánh chocolate đang nằm cạnh cái chậu rửa khi cô bẻ một phần đầu của bánh và thả nó vào miệng một cách cẩn thận để không làm lem son. Khi cô trở về phòng sau một ngày nằm ở spa để làm massage toàn thân, mặt và chăm sóc móng, cái bánh nướng đang đợi cô. Nó được đặt trong một cái hộp có màu hồng và trắng trên bàn cà phê với tên của một cửa hàng bánh địa phương trên vỏ hộp.

Cô cười khi nghĩ về Jules đang gọi khắp thị trấn chỉ vì một cái bánh, nghĩ rằng cô bị ghen bánh chocolate dạng cám trong khi cô thực sự bị ghen bởi một lý do hoàn toàn khác.

Cô thả cây son Rogue Red vào ví màu đen khi ai đó gõ cửa phòng. Cô nhìn lại mình trong gương sau đó đi ngang qua phòng chờ.

"Cô trông được đấy," Jules nói khi cô mở cửa phòng và anh nhìn vào áo váy của cô.

Jules mặc một cái quần dài màu đen và áo sơ mi lụa đỏ. Hơi nhạt nhẽo đối với anh. "Chúng ta họp nhau đấy," cả hai bước đến thang máy và cô hỏi, "Có những ai tham dự bữa tối?"

“Hầu như toàn đội bóng.” Jules bấm nút và cả hai bước vào. “Phòng lễ hành đã đặt cho chúng ta một phòng rượu riêng trong Coach Insignia.”

Nhà hàng The Coach Insignia nằm ở tầng 73, trên cùng của Detroit Marriott. Nhà hàng này làm ngây ngất với tầm nhìn toàn cảnh của Detroit và cả những người hàng xóm Canada của nó. Ngay khi Faith và Jules tới, tất cả mọi người đã yên vị và đang dùng món khai vị. Họ đều mặc vest được thiết kế và thắt caravat, và nếu không có những hàm râu lõm chồm và những cặp mắt đen tối, họ hầu như trông giống những doanh nhân bình thường.

Ty đứng phía xa ở cuối bàn, một tay đặt trên lưng ghế của Daniel, tay kia đang hươ hươ khi anh nói chuyện với một người trẻ tuổi. Anh mặc một cái áo sơ mi tay dài, để hở cổ. Ánh mắt anh trôi đến cô khi anh nói và những ngón tay anh khựng lại. Đôi mắt xanh của anh nhìn cô khi cô và Jules lấy chỗ ngồi ngay ở trung tâm bàn dài, ngay giữa Darby và huấn luyện viên Nystrom và đối diện là Sam và Blake.

“Tối nay cô trông đẹp lắm Mrs. Duffy.” Blake ca tụng cô và cô có một cái nhìn khác về râu tóc của anh. Anh vẫn khoác lên mình một bộ râu kiểu Hitler với những đường vằn phù hợp trên cằm anh.

“Cám ơn Mr.Conte.” Cô cười và mở danh sách rượu. Bên khoe mắt, cô thấy Ty đứng thẳng lên và di chuyển đến những chỗ còn trống cuối cùng gần chỗ Sam. Tôi đã dành cả ngày để đi massage toàn thân. Nhân viên massage có đôi tay của Chúa. Anh ta dùng dầu nóng và đá ấm trên tôi. Tôi tưởng mình đã chết và được lên thiên đường. Tôi đã rất sung sướng, và gần như mê sảng.” Mắt cô hướng lên và nhìn vào những khuôn mặt đang nhìn chăm chăm vào cô. “Các anh định gọi Rượu đỏ hay trắng?”

Huấn luyện viên Nystrom điều chỉnh caravat của ông. “Chắc chắn rồi.”

“Tất cả những cầu thủ không uống rượu vào đêm trước khi một trận đấu diễn ra,” Darby nói với cô, điều mà Faith biết là không đúng sự thật.

“Những cái bánh làm từ ngũ cốc nguyên chất. Nước cam ép hữu cơ. Những chàng trai không sống mạo hiểm.” Cô đặt tay lên cánh tay Jules. “Oh, tôi quên cám ơn anh về những cái bánh.”

“Bánh nào?”

“Những cái bánh nhân chocolate trong phòng tôi. Chúng rất ngọt ngào. Cảm ơn.”

Jules mở thực đơn của mình. “Tôi đúng là đã sắp đặt cho cô một ngày ở spa. Nhưng tôi không biết gì về những cái bánh. Có thể khách sạn tặng nó cho cô. Một kiểu như tặng bánh quy để khuyến mãi ý.”

Faith ngồi ngay lại và liếc nhìn Ty. Anh lơ đãng nâng ly nước lên mỗi khi đọc menu của anh.

“Tôi không nhận được bánh quy,” Blake nói khi người hầu bàn đến ghi món anh gọi. “Cậu có không Sam?”

“Vậy anh đã gửi những cái bánh nhân chocolate cho tôi phải không?” cô hỏi Darby.

“Tôi không biết là cô muốn có thứ đó.”

“Lạ thật.” Trong một khắc cô đã nghĩ đó là Ty nhưng nhanh chóng xua đi tư tưởng những cái bánh đến từ anh. Anh đã quá chăm chú vào tờ báo, cô ngờ rằng anh thậm chí có biết cô đang ngồi sau anh. Nói chi đến việc lưu ý qua loa những thứ cô nói. Cô đẩy sự bí ẩn ra khỏi đầu và gọi món salad Caesar, thịt gà và một ly rượu vang nguyên chất của Đức 1987.

Trận đấu ngày mai chi phối mọi đoạn hội thoại xung quanh Faith. Huấn luyện viên và những cầu thủ nói về việc kèm Zetterbeg và Datsyuk, mối hiểm họa kép đã được chứng thực bằng trận thua đậm của Penguins trong mùa giải trước. Faith ăn gà, uống rượu của cô và trả lời vài câu hỏi thỉnh thoảng. Vài lần trong suốt bữa tối, cô bắt gặp mình đang nhìn Ty. Cái cách anh nói và đùa với những người đàn ông khác xung quanh anh, và tay anh khi anh cắt vào miếng thịt hay đang với ly nước.

“Cô định làm gì trước trận đấu ngày mai?” Darby hỏi cô.

Cô thu lại cái nhìn từ những ngón tay của Ty, đang vuốt xuống những giọt nước long lanh ngưng tụ trên ly của anh. “Tôi không biết nữa. Tôi chắc sẽ làm vài vòng shopping quanh đây.

Mặc dù tôi đã ‘lượn’ khá nhiều rồi.”

“Có một casino mới mở.” Daniel đề xuất.

“Khi bạn được sinh ra và lớn lên ở Nevada, cờ bạc hồ như gần với sự hấp dẫn của nó.

“Tôi thấy một số người trượt băng dọc theo mé sông,” Huấn luyện viên Nystroms nói.

Faith lắc đầu. “Tôi không trượt được.” Hai mươi khuôn mặt sững sờ nhìn chăm chăm vào cô như thể cô vừa nói gì đó không tưởng. Giống như cô đang trả giá mức lương cao nhất cho vô số những tài năng lỗi lạc. “ngay lúc này. Tôi định học cách trượt,” cô nói dối trước khi sự tình trở nên thù địch. “Có lẽ ngày mai tôi sẽ đi bơi.”

“Cô định bơi khi nào?” Sam muốn biết. “Tôi luôn luôn bơi vào buổi sáng. Tôi đã từng ở trong đội bơi lội của trường trung học và đứng toàn bang trong môn bơi kiểu bướm.”

“Năm ngoái cậu đã bị thương cổ tay vì cố phô trương tài năng của mình và phải vắng hết nửa mùa giải,” Huấn luyện viên Nystrom nhắc nhở anh. “Tránh xa cái hồ bơi ra.”

Sam cười. “Vì lúc đó tôi đang bơi tự do.”

“Đó cũng là rắc rối của cậu trên sân băng,” ai đó cuối bàn bình luận trong trọng âm của người Thụy Điển. “Quá tự do và cậu kết thúc trong vòng phạt đền.”

“Ít nhất là tôi cũng chơi có phong cách, Karlson”

Faith liếc nhìn xuống cuối bàn vào Johan Karlsson, người diện tề hơn cả Jules, trong một cái áo somi sọc tím, vàng và đen. Anh để một bộ râu vàng óng và xoắn kiểu Will Ferrell không hợp với anh.

“Yeah, phong cách *cái máy đánh trứng*,” Logan Dumont hòa vào sự ồn ào.

“Ngậm cái bánh răng của cậu lại đi tân binh. Cậu chỉ vừa mới *chính thức được cầm gậy* thôi”

Faith không hiểu gì về một cái *máy đánh trứng* hay *mới được cầm gậy* nhưng hình như nó không có ý tích cực.

“Các cậu này, không phải ở đây,” trợ lý huấn luyện viên cảnh cáo.

“Logan vừa mới vùng vẫy trong một *mớ thiết bị* bởi vì cậu ta chỉ có thể kiềm chế được *mớ tóc um tùm* trên *cằm thôi*,” Blake nói với Sam.

Faith tự hỏi chắc ‘*mớ thiết bị* của Logan’ là một uyển ngữ cho thứ gì đó khác. Đã am hiểu những gã tại bàn này nên Faith dám đánh cược điều đó. Cô cắn một miếng gà cuối cùng và xếp dao nĩa lại bên cạnh đĩa của cô.

“Ít nhất thì cái mẩu của tôi cũng trông không giống như cái *đũng quần* con trai của Jenna Jame”, Logan lại khiêu khích

Faith cảm thấy mắt mình đảo tròn và cô đưa khăn lau miệng để khóa lấp nụ cười không thích hợp.

“Jesus, Dumont. Mrs. Duffy đang ngồi ở đây,” huấn luyện viên khiển trách.

“Xin thứ lỗi,” chàng tân binh xin lỗi.

Faith hạ khăn xuống. “Lời xin lỗi được chấp thuận,” cô nói, và khi cô liếc nhìn qua Logan, ánh mắt cô gặp mắt Ty. Từ chiều dài của cái bàn anh chỉ lơ đãng nhìn cô. Đôi mắt xanh của anh không hàm chứa bất cứ điều gì. Không có sự giận dữ mà cô đã thấy lần gần nhất họ ở cùng với nhau, cũng không có dục vọng. Không có gì, và cô cảm thấy bị một cái kẹp chặt gần tim.

Họ không phải là một cặp. Họ không hẹn hò. Mỗi quan hệ của họ, nếu nó không kết thúc thì cũng chỉ là nhu cầu sinh lý đơn thuần. Vậy tại sao nó lại làm phiền lòng cô rằng anh nhìn cô như thể cô chẳng là gì đối với anh?

Faith với vớ của mình bên cạnh cái đĩa. “Tôi mệt quá,” cô nói với Jules. “Tôi định sẽ bỏ qua món tráng miệng.”

Jules nhìn cô qua vai anh và đặt khăn ăn của mình xuống cạnh đĩa. “Tôi sẽ đưa cô về phòng.”

“Không. Anh cứ ở lại đi.” Cô đứng dậy. “Chúc ngủ ngon nhé các quý ông. Tôi đã có một thời gian rất đáng yêu. Tôi sẽ gặp lại các anh tối mai tại sân vận động.” Cô rời nhà hàng và ép mình không ngoảnh nhìn lại. Trong một vài phút cô đã trở lại phòng và ném túi lên bàn. Cô bật TV và bấm nút chuyển kênh cho đến khi cô dừng lại tại kênh TCM và phim ‘Quý ông ưa thích người phụ nữ tóc vàng’. Virgil là một fan hâm mộ cuồng nhiệt của phim cổ điển và những ngôi sao kỳ cựu như Marilyn Monroe và Sophia Loren.

Faith chưa bao giờ thật sự có hứng thú với những bộ phim xưa và tiếp tục lướt qua các kênh.

Có một tiếng gõ cửa, cô thả cái remote lên ghế dài. Cô trông đợi nhìn thấy Jules nhưng thật đáng ngạc nhiên, Ty đang đứng bên kia cánh cửa.

“Ai đó?” cô gọi ra khi cô nhìn anh qua cái mắt cửa.

Anh khẽ hếch chân mày và khoanh tay ngang ngực. Cô đang cáu tiết với anh. Có thể điều đó là hơi phi lý nhưng cô vẫn đang bức bối và cảm thấy không thể cứ mặc anh muốn làm gì thì làm.

“Tôi biết em đang nhìn tôi. Em tốt hơn là nên mở cửa ra,” anh nói.

“Cái gì?” cô hỏi khi mở cửa.

Thay vì trả lời, anh bước thẳng vào trong và ép cô giật lùi lại.

“Tôi đang mệt và không...” miệng anh trên cô làm cô ngừng tuôn ra mọi từ ngữ khi anh đặt một tay đỡ lấy mặt cô. Cánh cửa đóng lại sau anh với một tiếng lách cách nhẹ nhàng, ngón tay anh vuốt ve gò má cô. Môi anh lướt trên môi cô với sự hứa hẹn cho sự đam mê nhiều hơn cả một nụ hôn nồng nhiệt.

“Không có chuyện trượt băng cùng Sam,” anh nói trên môi cô. “Tôi sẽ dạy em.”

Cô đã không thành thật về việc học trượt băng. “Em không muốn bị ngã và làm tổn thương chính mình.”

“Tôi sẽ không để điều đó xảy ra. Và lần tới nếu em cần một xuất massage toàn thân,” anh nói

khi anh hôn lên khóe miệng cô, “gọi cho tôi.”

Cô gần như phá ra cười. “Làm thế nào được? Khi anh rất giỏi trong việc làm như em không hề tồn tại?”

Anh ve vuốt môi anh trên môi cô. “Tôi bắt buộc phải làm vậy.”

Cô đặt hai tay lên ngực anh và đẩy. “Ít nhất anh vẫn có thể nói ‘xin chào’”

“Không, tôi không thể.” Anh thả tay xuống và nghiêng người dựa lại vào cửa. “Tôi không thể mạo hiểm vì nó.”

Faith đi qua phòng và tắt TV. “Nó có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa là khi tôi nhìn em, tôi sợ tất cả mọi người trong vòng 10 dặm có thể thấy việc tôi đã quan hệ tình dục với em.”

Cô thả cái remote lên bàn. “Oh”

“Và nó có nghĩa là,” anh tiếp tục khi anh bước đến chỗ cô, “tôi sợ mọi người trong vòng 10 dặm có thể thấy tôi đang nhớ đến lần cuối tôi thấy em trần truồng. Rằng tôi đã có một chút thô bạo với em và tôi ước gì tôi thật lòng thấy hối tiếc về điều đó, nhưng nó quá tuyệt nên tôi đã không như vậy. Mỗi lần với em đều tuyệt, và tôi sợ rằng bất cứ ai trong vòng 10 dặm sẽ nhìn vào tôi và biết rằng tôi đang nghĩ về việc làm thế nào để khiến em khóa thân lần nữa.”

Cô cắn môi. Tất cả anh phải làm là xuất hiện và cô còn hơn là sẵn lòng để khóa thân. “Anh đã quá mạo hiểm khi đến đây.”

Anh với lấy tay cô và vuốt ve cổ tay cô bằng ngón tay cái. “Mọi người vẫn còn ở nhà hàng. Bên cạnh đó, không ai trong chúng tôi ở cùng tầng này.” Anh kéo cô về phía anh. “Vậy là em đã ăn bánh rồi.”

“Là anh đã gửi những cái bánh cho em sao?”

“Không thể để em phí phạm tinh bột và những bữa ăn thiết yếu. Tôi cần em đầy đủ năng lượng.”

Cô làm chủ một ngôi nhà sang trọng tiện nghi trong trung tâm thành phố Seattle và một đội bóng khúc côn cầu ưu tú. Cô có nhiều tiền hơn cô biết phải làm gì với nó, nhưng cô vẫn chưa thể cứu chữa việc cười như một con con ngốc vì cái bánh trị giá \$2. “cám ơn.”

Anh với cái khuyết đang giữ cho áo cô khép lại. “Tôi có một động cơ không thể nói được.”

Faith với lên và kéo cái trâm ngọc ra khỏi tóc cô. “Sốc nhỉ.”

“Thứ Hai tôi đã chơi những trận bóng hay nhất trong cuộc đời mình. Tôi không thường mê tín, nhưng tôi phải tin là có gì đó để làm vào đêm trước trận đấu.”

Cô thả cái trâm lên bàn và tóc cô xõa xuống lưng.

“Anh phải có tình dục may mắn với em trước mỗi trận đấu hoặc là em có thể là người đem lại xui xẻo.” Anh bật cái khuy ngay ngực áo cô. “Tôi biết em muốn làm điều đúng đắn”

“Làm một việc vì đội bóng?” Cô kéo gấu áo anh ra khỏi lưng quần.

“Đến lượt em.”

“Yeah, nhưng nếu...” cô đưa một tay lên. “Và em không nói điều này sẽ xảy ra, nhưng nếu như chúng ta quan hệ và anh thua? Vậy là anh không may mắn?”

Anh nhìn lên từ cái khuy áo như thể anh đã không nghĩ về điều đó. “Cưng à, việc được quan hệ với em đã khiến tôi là một tên khốn may mắn rồi.”

“Cám ơn, em nghĩ vậy.”

Anh nhún vai và tiếp tục với những cái khuy áo. “Nếu chúng tôi thua, thì nó chỉ có nghĩa rằng ai đó khác trong đội bóng đã phá bĩnh. Không phải lỗi của em. Chúng ta đã làm tròn bổn phận của mình.”

Cô phá ra cười. “Và chúng ta phải làm tròn ‘bốn phận của mình’ trước mỗi trận đấu?”

Anh gật đầu. “Ít nhất là một lần.” Anh đẩy cái váy ra khỏi vai cô và nó thành một mớ lông bông dưới chân cô.

Cô kéo ngực áo anh khi cô bước lùi lại một bước và đá cái váy của cô sang một bên. “Đừng đi đâu đấy.” Không mặc gì ngoài một bộ đồ lót đăng ten màu đen, tông xuyệt tông với đôi giày đế mềm bằng da màu đỏ của Valentino, cô rời khỏi phòng và trở lại một khắc sau đó với một cái ghế lấy từ bàn trang điểm. Cô đặt nó ở giữa phòng và gọi, “Xin mời ngồi xuống Mr Savage.”

“Kế hoạch của em là gì vậy?”

“Bốn phận của em là đảm bảo để thủ quân của đội bóng không bị xui xẻo.” Cô bước đến dàn âm thanh và bật radio đến kênh nhạc rock mạnh. Một bản nhạc kinh điển của những câu lạc bộ vũ thoát y ào ra từ những cái loa. Faith đã nhảy bài “Pour some suger on Me” quá nhiều để có thể nhớ. Lần này, cô không phải đóng vai lẫn trốn vào vai diễn. Cô muốn làm vui lòng anh và chính cô. Cô muốn làm đầu óc anh điên đảo và để lại cho anh những hơi thở hỗn hển. Chỉ khi nào anh chịu làm theo lời cô. Cô quay lại nhìn vào Ty bên kia phòng, vẫn đang đứng cạnh cái ghế, nhìn cô.

“Em đã bảo anh ngồi xuống.” Cô đưa một tay ra sau cổ và nâng tóc lên khi tay còn lại thì đặt ra lên trước bụng. Đã nhiều năm rồi kể từ khi cô nhảy cho một người đàn ông, *bước bước dừng... bước bước dừng*, chạm vào cơ thể cô khi cô nhìn anh từ trên xuống dưới, và để ánh mắt mình khơi lên sự kích thích và khoái lạc.

Ánh mắt anh lướt trên cơ thể cô, dừng lại nơi những bàn tay của cô trước khi tiếp tục nhìn xuống chân cô. “Tôi thích đôi giày.”

“Cám ơn.” Bước bước dừng...bước bước dừng. “Em chắc là anh đã nhận ra những quy tắc ở đây.”

“Không có quy tắc nào cả,” anh nói và ngồi xuống.

Một nụ cười gợi tình chạm vào đôi môi cô. “Không được sờ,” cô thông báo cho anh khi những

ngón tay của cô hướng lên trên và khum lấy ngực mình. “Em có thể chạm vào anh. Anh không được chạm vào em.”

Đôi mắt tinh ranh của anh nhìn chăm chăm vào cô. “Ah. Thì ra là những quy tắc đó.”

Cô cười toe toét khi cô lả lướt quanh anh, kéo lê một bàn tay ngang qua vai anh. Từ đằng sau, cô nghiêng người về phía trước và vuốt hai bàn tay xuống khuôn ngực anh. “Em khiêu gợi. Ngọt ngào đến đau đớn,” cô thì thầm lời bài hát vào tai anh. “Từ đầu đến chân.” Cô tiếp tục lượn quanh anh, sau đó ngồi dạng chân trên đùi anh, đối mặt với anh.

Anh mân mê bàn tay lên mặt sau của đùi cô đến phần trợ trụ và ghì chặt mặt anh vào khe hõ miên man giữa ngực cô.

“Không được chạm” cô nhắc nhở anh và gỡ tay anh ra khỏi cô. Cô ngồi với phần đũng quần kiem vải từ cái quần lọt khe cách dây khóa quần của anh chỉ vài inches. Cô xoa lòng bàn tay khắp ngực anh, lắc hông, và tiến lại gần nơi phình ra trước quần anh, nhưng luôn lùi lại.

Anh găm gù sâu trong ngực và hít vào một hơi thở khổ sở. “Chạm vào tôi, Faith”

“Em đang làm.”

“Thấp hơn.”

Thay vì làm như anh yêu cầu, cô đứng lên và chọc ghẹo anh với tay và cơ thể mình. Cô tuột caravat và áo sơ mi của anh, cọ sát vào anh, làm tăng sự cuồng nhiệt và làm cả hai ‘nóng’ lên, cái núm vú cứng ngắc của cô sượt qua ngực anh qua lớp vải áp lót bằng đăng ten.

Anh với đến cô và cô nhún nhảy ra xa khỏi tầm với của anh. “Điều này đang giết chết tôi,” anh nói, giọng nói khàn khàn dâm dục của anh phát cú lên. “Đến đây trượt tay em vào trong quần tôi và tôi sẽ đút tay mình vào trong quần em.”

“Nó thật cảm dỗ, nhưng em khá chắc rằng nó sai luật.” Cô xoay lưng lại với anh và ngồi xuống, ép tấm lưng trần trụi của cô vào anh. Lòng bàn tay anh trượt lên và mở móc áo ngực của cô.

“Nó chắc chắn là đã sai nguyên tắc.”

“Chết tiệt những nguyên tắc.” Anh hôn xương sống của cô và trượt tay lên bao phủ lấy bầu ngực trần của cô. “Chúng ta không cần chơi theo luật.”

CHƯƠNG 17

“Anh sẽ phải ngạc nhiên về số lượng những người đàn ông đã cố nhét số điện thoại của họ vào quần vớ của em.

Ty sẽ không hề ngạc nhiên. Faith nằm với đầu cô trên ngực anh, vôn vê những ngón tay cô trên bụng anh. Những đầu móng tay của cô truyền một ngọn lửa đến dạ dày và háng của anh. Nếu anh có thời gian, anh sẽ làm tình với cô lần nữa. Nếu anh có thời gian, anh chắc như quỷ rằng sẽ có vũ điệu mà cô dành cho anh lần nữa. Cô đẹp, gợi tình và anh yêu nó. “Em có gọi cho ai trong số đó không?”

Cô ngẩng nhìn anh và đảo tròn mắt. “Chắc chắn rồi. Làm như em chưa bao giờ hẹn hò với một người đàn ông em gặp ở câu lạc bộ thoát y vậy.”

“Anh đã từng rong chơi ở những câu lạc bộ thoát y một hoặc hai lần.”

“Em không ngạc nhiên đâu. Câu lạc bộ thoát y thu hút những vận động viên và giới nghệ sĩ như những con kiến đến một bữa ăn ngoài trời.”

“Anh đã không đến đó trong một vài năm rồi,” anh bào chữa cho mình, mặc dù anh không chắc tại sao anh lại cảm thấy cần phải nói điều đó. Anh chạy bàn tay xuống làn da mềm mịn trên lưng cô. “Cha anh thì vẫn còn yêu những vũ nữ thoát y.”

“Điều giải thích cho hấp lực giữa cha anh với mẹ em.”

“Mẹ em cũng đã là một vũ nữ thoát y ư?” một lần nữa, không có gì đáng ngạc nhiên.

“Vâng. Bà đã từng là một vũ nữ và thỉnh thoảng còn là một nữ phục vụ quầy rượu.”

“Nghe có vẻ như bà làm việc rất chăm chỉ.”

“Bà là thế. Bà cũng chăm chỉ chơi bài luôn. Em đã rất cô đơn.”

“Cha em ở đâu?” cô cọ chân lên mặt trong bắp chân anh và trở lên gần gũi một cách nguy hiểm với những ham muốn của anh.

“Em đã không nhìn thấy ông ấy từ khi em còn nhỏ.”

Anh lặn cô lại và nhìn xuống mặt cô. “Em không bao giờ thử tìm ông ta sao?”

“Tại sao? Ông ta không muốn tìm em. Tại sao em lại muốn biết ông ta chứ?”

Luận điểm hay.

Cô đẩy một lọn tóc vàng khỏi mặt. “Mẹ anh thì sao?”

Anh ngả lưng ra và nhìn lên trần nhà. Anh không thích nói về mẹ mình. “Bà thì sao ư?”

“Bà sống ở đâu?”

“Bà đã chết cách đây 5 năm.”

“Em rất tiếc.”

Anh nhìn qua cái gối đến cô. “Đừng dần vặt. Không đáng.” Anh nhìn lướt lên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Đôi mắt lục bảo và hàng mi dài của cô. Cái mũi hoàn hảo và vành môi hồng căng mọng. “Cha anh luôn nói rằng bà bị điên, nhưng đó là bởi vì ông không bao giờ thử tìm hiểu bà.”

Cô nâng người lên. “Vậy anh có không?”

Anh nhún vai. “Bà rất dễ bị xúc động. Cười một phút và bật khóc ngay phút sau đó. Bà đã không bao giờ vượt qua được vụ ly hôn, và anh không nghĩ bà còn hứng thú với cuộc sống sau việc đó.”

“Cha mẹ anh ly hôn hồi nào?”

“Khi anh lên 10.”

Cô nhìn vào khuôn mặt anh và nụ cười của cô có vẻ buồn khi cô nói, “Em nghĩ mẹ em đang trải qua vụ ly hôn thứ 3 của bà khi em được 10 tuổi. Em thường đạp xe đến lớp học nhảy ở Y để không cần phải suy nghĩ về điều đó.”

Anh hồi tưởng một cô gái nhỏ nhắn trên chiếc xe đạp Schwinn hồng và đuôi tóc vàng óng của cô ve vẩy phía sau. “Anh chơi khúc côn cầu mười hai tháng một năm.”

“Well, thật là chăm chỉ.”

Anh có một huấn luyện viên tuyệt vời để lấp đầy sự trống rỗng trong cuộc đời anh. Những người đàn ông và những người cố vấn tốt. Anh tự hỏi cô có bao giờ có ai đó như vậy không. Anh dám cá là không. “Vậy em học nhảy ở lớp đó?”

Cô cười. “Yeah, nhưng không phải những bước nhảy em học hồi nhỏ. Em phải học tất cả những bước nhảy mới.”

Anh thích những bước nhảy của cô. Đặc biệt là tối qua. Khi thật sự là anh đã chơi một trận khúc côn cầu tuyệt vời vào Thứ Hai, anh thực sự không tin rằng có gì đó để làm với tình dục. Anh chỉ dùng nó như một cái cớ để làm hòa với cô. Anh yêu việc chạm vào da cô ngay dưới tay anh và yêu việc nhìn sự khoái lạc trong mắt cô khi anh vùi sâu mình bên trong cô. Anh đã nhanh chóng ghiện âm thanh của cô khi đạt cực khoái và biết rằng chính anh là người đem cho cô điều đó. Trong khi hằng ngày anh tự nhủ với chính mình rằng anh không có thời gian cho cô, thì anh lại xoay xở để gặp gỡ cô bằng mọi cách.

Ty ngồi lên mép giường và vùi mặt vào lòng bàn tay. Cô là một chất gây ghiện. Tại sao lại thế nếu anh sẽ gặp những rủi ro khi anh đi lại với cô? Làm thế nào để giải thích với chính anh?

“Anh đi sớm vậy?” cô hỏi khi cô di chuyển sau anh và choàng tay quanh vai anh. Ngực cô ép chặt vào lưng trần của anh và anh chiến đấu với sự thôi thúc xoay lại và đẩy cô nằm xuống nệm.

“Anh phải đi trước khi anh bị trễ.” Anh muốn hỏi nhiều hơn về cô gái nhỏ bé trên chiếc xe đạp. muốn ở lại cả đêm để khám phá những bước nhảy mà cô đã học.

Cô hôn nhẹ một bên cổ anh. “Em sẽ nhớ anh.”

“Anh sẽ gặp lại em đêm mai sau khi xong việc.” Anh nhìn vào mắt cô đang cách anh một vài inches và tự hỏi cô sẽ nhớ anh nhiều như thế nào. “Anh có một trận đấu phải thắng. Và một vài trận sau đó nữa.”

Cô ngồi thẳng lại và vòng tay quanh gối. cô nhìn anh khi anh đứng dậy và mặc đồ. “Anh định làm gì sau khi giành được cup? Anh có định nghỉ phép dài hạn không?”

“Anh chưa bao giờ nghĩ xa đến vậy.” Anh xỏ quần kiểu võ sĩ vào và điều chỉnh ‘hàng họ’

“Anh chưa bao giờ nghĩ về việc anh sẽ làm gì sau khi thắng giải ư?”

“Chắc chắn. Sau khi thắng, anh định trượt nhiều vòng quanh sân với chiếc cup giơ cao trên đầu.” Anh kéo quần lên và nhìn cô đang ngồi giữa giường, trần truồng hoàn hảo. “Tiêu điểm của anh luôn luôn là phải chiến thắng. Tất cả những gì anh có thể nhớ thì đó là đích đến của anh.” Anh chưa bao giờ thực sự nghĩ đến về sau đó sẽ thế nào. “Anh sẽ luyện tập và giữ gìn thể hình nên anh sẽ không xuất hiện trong dáng ục ịch và thân hình mất cân đối như những gã khác.” Anh vớ áo somi cuối giường và xỏ tay vào trong. Nhưng khi cài nút áo, anh lại nghĩ về Faith trong một bộ bikini, uể oải nằm cạnh anh trên bãi biển. Mặt trời sưởi ấm làn da mịn màng của cô. Có lẽ cô sẽ đội một cái nón rộng vành ảo lả và cặp kính mát bụi.

Một nếp nhăn đọng lại giữa hai hàng mày của anh. Cô thậm chí không muốn đi ăn tối với anh tại một nhà hàng hẻo lánh tại Bellevue. Cô đã làm rất rõ ràng cái mà cô muốn, và cô đã đúng. Không thể có gì sâu đậm giữa họ hơn là tình dục lén lút. Và những vũ điệu nhảy trên đài tuyệt vời. Đặc biệt bây giờ với những bảng quảng cáo khổng lồ giăng kín Seattle. Anh chưa bao giờ được khắc họa đặc biệt trong một tờ báo khổ nhỏ, nhưng anh tưởng tượng rằng tấm hình anh nằm uể oải trên những bãi biển của Mazatlan với nữ chủ nhân của Chinooks có thể làm nó được lên báo. Vậy tại sao anh lại đang nghĩ về nó?

Faith nhìn bàn tay to lớn của Ty cài nút áo phủ đi những múi cơ vạm vỡ và săn chắc, cô tự hỏi không biết cái gì đã đặt cái cau mày lên khuôn mặt anh. “Em hiểu về mục tiêu duy nhất của cuộc đời,” cô nói khi nâng người dậy và túm lấy một cái áo choàng của khách sạn từ tủ quần áo. “Mục tiêu cao cả của cuộc đời em là có thật nhiều tiền để em không cần phải lo lắng về việc cần bao nhiêu để trả những hóa đơn.”

“Có thể nói em đã vượt xa mục tiêu đó rồi.” Anh đóng lại cái nút cuối cùng sau đó xỏ dây lưng vào đai quần.

“Yeah. Em đã làm được, và một khi đã với tới nó em thấy trống rỗng. Em đã không ý thức

được trống rỗng là như thế nào cho đến tận bây giờ.” Cô trượt tay vào cái áo choàng vải bông dày và cột dây quanh hông. “Bây giờ em có một mục tiêu mới. Một mục tiêu tốt đẹp hơn mà em chưa bao giờ thậm chí mơ rằng em có bao giờ có nó trong một ngàn năm nữa. Nó rất rung rợn, nhưng em thích nó. Điều này cũng quá đáng sợ.”

Anh liếc nhìn lên và chuyển sự chú ý của anh lại sợi dây lưng da màu đen. “Nó là gì?”

“The Chinooks. Em dĩ nhiên chưa bao giờ nghĩ rằng em sẽ sở hữu một đội bóng khúc côn cầu. Và nếu em có bao giờ thậm chí nghĩ một lần, em sẽ không bao giờ nghĩ em thực sự bắt đầu thích nó.” Cô khoanh tay dưới ngực. “Nó là một trách nhiệm khổng lồ, và vì một vài năm trước em đã từng dồn đẩy tất cả mọi việc cho ai đó chăm sóc. Bây giờ, em đang học để thích sự trách nhiệm. Em thích làm chủ Chinooks rất nhiều, rằng em thực sự trông đợi những kế hoạch.” Anh nhìn cô. “Em đang nhắm ai?”

“Một vài những hạt giống hàng đầu. Khi trở về, Darby và em sẽ xem những đoạn băng về những hậu vệ hai pha.”

Anh cười thầm khi anh nhìn qua bên kia phòng. “Em có biết hậu vệ hai pha là sao không?”

“Ai đó có thể vừa phòng thủ vừa ghi bàn.” Cô nhún vai. “Ít nhất thì em nghĩ nó có nghĩa là vậy.”

“Em đúng. Nó giải nghĩa khá chính xác.” Anh bước tới cô. “Giữ mắt em vào những tên bự con mũi lõ. Đừng quá lo lắng về tốc độ của những đứa trẻ. Việc trượt có thể tiến bộ sau.” Anh túm tay quanh dây cột áo choàng của cô và kéo cô về phía anh. “Nếu anh không thể gặp lại em cho đến khi chúng ta trở lại Seattle thì cũng không được để mất sức lần nữa đó.” Anh đặt môi mình lên trán cô.

“Anh sẽ nghĩ về em chứ?”

Anh lắc đầu và môi anh ve vuốt da cô. “Anh đang cố gắng như quỷ để không nghĩ về em đây.”

Những âm thanh và giọng nói khác nhau của hơn ba mươi người đàn ông đang ngáy khò khò lấp đầy khoang của chuyến bay BAC-111 khi nó lượn quanh đường bay và chuẩn bị hạ cánh. Sớm hơn nhiều giờ, Chinooks đã thua đấu đón Detroit với tỷ số 3-4. Trận đấu thứ 5 của vòng bảng là 2 ngày sau và Faith đoán Ty sẽ cần trọn vẹn 2 ngày để hồi sức sau cú thui tàn bạo mà anh bị ngay giữa sân băng từ tay cầu thủ bạo lực của Detroit- Darren McCarty.

Một vài nhịp sau đó, Ty thui lại McCarty trong cái góc đã làm sụp đổ The Red Wings đến sân băng. “McCarty tóm tôi khi tôi đang cúi đầu,” Ty đã kể với đám đông sau tối hôm đó. “Vậy nên tôi bắt lại hấn ta với trái bóng.”

Sau đêm đó, Faith đã được 'mục sở thị' mức độ của vết bầm của Ty. Anh bị màu xanh và đen bên mé phải, đỏ ngang lưng và bao tử khó chịu. Nó giống như anh bị quật bởi một cái gậy bóng chày thay vì khúc côn cầu bạo lực. Ty cảm thấy đau và khổ sở khi họ làm tình vài ngày sau đó, Faith chu đáo đủ để ở phía trên anh.

Vào trận thứ năm Ty đã lành thương bằng cách nào đó và Chinooks xoay sở để giành chiến thắng 3-1 trên sân nhà. Trận thứ sáu lại ở Detroit tại sân vận động Joe Louis và có gấp đôi giờ cộng thêm. Với 3 giây còn lại trên đồng hồ, Daniel ghi điểm và Chinooks tiến vào vòng cuối để đối mặt với Pittsburgh Penguins trong trận chiến của họ để giành được chiếc cup.

Say trong chiến thắng và sự tiến vào vòng cuối cùng cho trận chung kết, đội bóng đáp chuyến bay BAC-111 và ăn mừng bằng sâm banh Bollinger. Khi phi cơ tiến theo đường bay, huấn luyện viên Nystrom đứng dậy, hơi cúi đầu về phía trước để thích ứng với chiều cao của ông. “Hai tháng trước khi Virgil Duffy chết,” ông bắt đầu khi mọi người im lặng, “Tất cả chúng ta đều lo lắng về người chủ mới của đội bóng sẽ ảnh hưởng đến hành trình đến chiếc cup của chúng ta như thế nào. Bất kể lúc nào một sự thay đổi cũng đáng để phải băn khoăn. Sau đêm nay, tôi nghĩ chúng ta có thể an tâm nói rằng Mrs. Duffy đã nối tiếp bước của Virgil một cách thành công. Tôi nghĩ ông sẽ tự hào về cô, và chúng ta muốn chính thức đón chào cô đến với đội bóng.” Anh quay về phía tay trái và Darby đưa anh một bộ đồng phục màu xanh đen. Anh quay nó lại để trưng ra tên cô, DUFFY, được viết ngang vai áo và số 1 trên lưng trong màu xanh lá cây đậm. “Chúng tôi muốn chính thức đón chào thành viên mới nhất của Chinooks.”

Faith đứng dậy và bước vào lối đi chính giữa hàng ghế. Cô nhận bộ đồng phục và quay lại với đôi mắt sâu sắc. “Cám ơn huấn luyện viên.” Cô quay lại và nhìn vào những khuôn mặt lồi thoi lệch thếch đang nhìn lại cô, những hàm râu của họ bây giờ được xếp loại từ kiểu người thượng cổ Geico đến đám lông tơ lốm đốm. Cô gặp ánh mắt của Ty và cả hai khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười hiếm có. Trái tim cô nhộn nhạo, mắt cô đau nhói và cô không muốn khóc như một cô gái. “Khi tôi khám phá ra rằng Virgil để lại cho tôi đội bóng của ông, tôi cũng bối rối như tất cả các bạn. Tôi cũng lo lắng như mọi người rằng trách nhiệm sẽ quá to lớn với tôi và tôi sẽ rớt cả lên.” Cô nuốt mạnh và lồng bộ đồng phục ngang cánh tay. “Với sự trợ giúp từ trợ lý của tôi, và những người khác nữa, tôi tự hào để nói rằng tôi đã làm đúng. Tôi tự hào về

tất cả các bạn và tôi biết rằng Virgil cũng tự hào về chúng ta.” Cô nghĩ cô nên phát biểu gì đó ngắn gọn và truyền cảm, nhưng thị lực của cô trở nên không rõ ràng. “Cám ơn”, cô nói trước khi cô then thùng với chính mình vì khóc trước mặt những chàng trai của cô. Cô ngồi cạnh Jules trong suốt phần còn lại của chặng bay về nhà và ước cô có thể cuộn mình lại trong lòng Ty và vùi mặt mình vào cổ anh.

Vào 3 giờ sáng, khi chiếc Beemer đỗ lại ngay lề đường phía trước căn hộ cao cấp của cô, cô mặc bộ đồng phục mới ngay dưới cái áo khoác đi mưa. Tuy nhiên lần này cô gói gém theo cái túi Louis Vuiton với đồ lót và quần áo để thay đổi.

Hơn năm ngày sau, cho đến khi trận đấu đầu tiên với Penguins, cuộc sống của họ rơi vào một khuôn mẫu dễ chịu, như thể họ là một cặp đôi thật sự. Ty luyện tập suốt ngày và Faith xem những cuộn băng về những tân binh hoặc gặp Miranda Snow của Quỹ Chinooks. Cô ăn trưa với Jules hoặc mẹ cô và cũng buổi tối đó cô lái xe đến nhà Ty hoặc anh đến nhà cô, tùy thuộc vào những kế hoạch của Valerie và Pavel. Sinh vật duy nhất trên hành tinh đe dọa mối tình vụng trộm của Ty và Faith là Pebbles. Ngay giây phút con chó đặt đôi mắt lung linh của nó lên Ty, cô ả ngay lập tức yêu anh, quá nhiều cho sự khó chịu của một cầu thủ khúc côn cầu nặng 240 pounds . Ngay giây anh bước qua cửa, Pebbles lượn vòng quanh những bắp chân anh làm anh khó lòng bước đi và liền nhảy lên lòng anh khi anh ngồi xuống. Ty nhìn Faith để kỳ vọng cô làm điều gì đó, nhưng khi cô thử thì con chó đớp cô. Pebbles hoàn toàn là một đứa con gái hư vì Ty, nhưng Faith cho rằng cô cũng không thể khiển trách được con chó lai nhỏ bé xấu xa này được.

Ty và cô chỉ cãi nhau duy nhất một lần, về Virgil. Nó xảy ra tại nhà của Ty trong một bài học golf khi anh đang dạy cô cách để ‘vặn người.’ Cô đã mặc một cái áo ngực màu đỏ và một cái quần lót nhỏ xíu được cột dây một bên, và thay vì khơi lên ham muốn như cô đã dự kiến thì anh chỉ phát cáu.

“Em định khi nào chấm dứt việc đeo cái nhẫn đó?” anh hỏi khi cô xếp hàng những trái banh.

“Nó làm phiền anh à?”

Anh nhún vai và đặt chai beer lên quầy. Anh mặc một cái quần Levi’s đã bạc màu và cái áo không tay cổ chữ V nhàu nát. Tóc anh bù xù vì những ngón tay của cô và anh trông thật tuyệt đủ để liếm dần lên một hướng và tụt xuống phần còn lại. “ Nó là một sự nhắc nhở liên miên rằng em là vợ của Virgil.”

Cô đặt gậy vào giá và quay mặt lại phía anh. ‘Rõ ràng là nó làm anh phiền.’

“Anh nghĩ nó sẽ làm phiền tất cả những tên đàn ông. Anh làm tình với em và em thì lại đeo nhẫn của một người đàn ông khác.”

Cô nhìn vào đôi mắt xanh của anh, bủa vây bởi giận dữ, cô không thể hiểu được điều đó. “Virgil chỉ mới chết có hai tháng.”

“Chính xác. Em có thể đến đây và làm tình nhưng em không thể tháo cái nhẫn chết tiệt đó?”

“Em thật sự cảm thấy có lỗi về việc làm tình ,Ty. Bỗng nhiên cô nhận ra mình đang trần trụi và phơi bày, cô đi qua anh đến chỗ cái váy đang vắt vẻo trên ghế sofa dài của anh. “Ông ta đã là chồng em trong 5 năm.”

“Ông ta là bạn cùng phòng của em.”

“Ông ấy chăm sóc em.”

“Ông ta mua em bởi vì ông ta có thể.”

“Well, Em đã bán mình cho ông ta.” Cô chộp lấy cái váy và quay lại phía anh. “Điều này làm em không tốt đẹp gì hơn ông ấy.”

“Em đã không phải là người lấy tình cảm làm quyền lực. Chính ông ta.”

Điều này đúng. Cô và Virgil đã làm bạn và sống với nhau rất hòa hợp, nhưng ông luôn luôn gia trưởng. “Ông ấy tốt với em. Hơn bất cứ người đàn ông nào mà em từng gặp.”

“Vậy thì những tên đàn ông trong cuộc đời em chắc toàn là loại tệ hại.” Anh khoanh tay ngang ngực.

Điều đó cũng đúng.

“Ông ta đã đi rồi Faith”

“Em biết,” cô kéo váy qua đầu và xỏ tay vào những tay áo ngắn.

“Em không nợ ông ấy bất cứ gì.”

“Anh nói thì dễ rồi.” Tay cô đưa lên cài cúc trước. “Ông ấy để tiền lại cho em đủ để sống đến

cuối đời. Ông cho em đội bóng, vì Chúa. Và mỗi lần em ở với anh, em thấy như đang phản bội chồng mình.” Những ngón tay cô lỏng ngóng với những cái nút. “Em cảm thấy tội lỗi như quý, nhưng em lại thấy tội lỗi nhất là những khi em hoàn toàn không thấy tội lỗi.” Cô ngẩng nhìn anh. “Có lẽ Landon đã đúng về em. Em là một ả đào mỏ vô liêm sỉ. Nhưng em thậm chí không bận tâm vì bị gọi là đồ đào mỏ. Nó là sự thật, nhưng em nghĩ em đã ngày càng vô liêm sỉ.”

“Nếu như em là người vô liêm sỉ thì em đã không đứng đây ăn mặc kỳ cục.” anh lắc đầu. “Em 30 tuổi. Em trẻ và xinh đẹp, và em đã sống trên một bãi cạn. Jesus, em đã không quan hệ tình dục trong 5 năm. Em không nên cảm thấy có lỗi vì muốn được sống lần nữa.”

“Em đang sống. Chỉ là nó không phải cuộc sống anh ư ợ ý.” Cô nhìn vào đôi mắt vẫn đang giận dữ của anh. “Suốt cuộc đời em đã tránh cảm giác xấu xa về những điều mà em làm. Suốt cuộc đời em là kẻ không biết xấu hổ. Em luôn làm bất cứ cái gì để sinh tồn, và hầu hết thời gian em không thấy tệ hại. Nhưng ở với anh không phải để sinh tồn. Nó để cảm thấy sự sung sướng. Nó để hủy hoại thanh danh của em, một chút ít mà em có, và sự nghiệp của anh, và trở nên quá ích kỷ đến mức em sẽ vẫn làm điều đó bất kể thế nào.”

Anh bước một vài bước về phía cô và chụp lấp cổ tay cô. “Đừng đi.”

“Nói với em tại sao em nên ở lại.”

“Bởi vì cho dù cái giá phải trả là thanh danh của em và sự nghiệp của anh, anh cũng ích kỷ như địa ngục và muốn em ngay lúc này. Nó sẽ thuận lợi hơn nếu anh không vậy, nhưng anh đã ngừng đấu tranh từ nhiều tuần trước rồi.”

Cô thả tay xuống hai bên và nhìn vào khuôn mặt anh. Nếp nhăn đã được giãn ra giữa đôi mày của anh, và anh cũng làm mất đi những tia giận dữ màu đỏ nơi khóe mắt phải. Anh sẽ còn muốn cô trong bao lâu? Cô muốn hỏi anh điều đó. Nhưng thay vì thế cô vòng tay ôm chặt eo anh và để đầu lên khuôn ngực rắn chắc của anh. Nhịp tim anh đập mạnh và đều đều bên má cô khi tay anh vuốt lên xuống nơi lưng cô. Cô gần như có thể lừa phỉnh mình rằng chuyện sẽ không kết thúc bằng một thảm họa.

Tối mai là trận đấu đầu tiên với Penguins. Cô có thể nghĩ về nó để không thấy đau nhói trong ngực và ngẹn nơi cổ họng. Cô sẽ lo cho hàng hậu vệ của họ chứ không phải cho cái nút thắt trong lòng cô. Cảm giác chân thật gây kinh hãi ở tận cùng tâm hồn cô rằng sự bất đồng đã xảy ra. Bất chấp tất cả những lý do và sự hiểu biết đúng đắn, bất chấp mọi thứ họ cần phải đương đầu, cô đã hoàn toàn rơi vào tình yêu với Ty Savage.

Lần đầu tiên sau 5 năm, chiếc nhẫn kết hôn của cô như một quả tạ nặng trĩu ngón tay cô. Đột nhiên nó không đem lại cảm giác đúng rằng cô nên đeo chiếc nhẫn của một người đàn ông khi cô lại đang yêu một người khác.

Khi cô trở về nhà sáng sớm hôm sau, cô tháo nó ra và đặt vào nơi an toàn bên cạnh những nữ trang khác Virgil đã mua cho cô. Những viên đá xinh đẹp nơi kết sắt lấp lánh trong ánh sáng, nhưng chúng lại thất bại trong việc mang lại cho cô hơi ấm và sự thanh thản mà chúng đã luôn luôn thế. Tay cô trông thật trơn trượt khi không có cái nhẫn, nhưng nó cảm giác nhẹ nhàng hơn, tự do hơn và cảm giác 'đúng'. Như thể đó là thời điểm đích thực để cho những ký ức của Virgil thành quá khứ.

Suốt phần còn lại của ngày cô cố gắng để không nghĩ về hoàn cảnh của cô và Ty. Cô định chỉ sống trong một khoảnh khắc. Nhưng nó như không bao giờ kết thúc. Vẫn chưa, trong một góc nhỏ trong trái tim cô vẫn hy vọng rằng mọi thứ sẽ kết thúc bằng cách nào đó. Rằng họ sẽ tìm được cách nào đó để ở bên nhau, nhưng trong thâm tâm cô biết rằng điều đó không thực tế. Mọi quan hệ này tất sẽ kết thúc trong đau khổ, nhưng có lẽ cô đã quá thận trọng, có thể cô sẽ không trao trọn trái tim cho anh. Nếu biết giữ gìn, có thể cô sẽ bảo tồn được mảnh vỡ cuối cùng.

Nhưng trưa hôm sau, một gói bưu phẩm được chuyển đến căn hộ cao cấp của cô đã đánh cắp mất mảnh vỡ còn lại của trái tim cô, cái mà vốn dĩ chắc chắn đã thuộc về Ty.

Cái hộp được bọc giấy trắng với một cái nơ màu hồng và trắng. Bên trong lớp giấy lụa chấm bi là một cặp giày trượt băng được đặt thiết kế màu hồng và chất liệu da với lưỡi trượt vàng. Size số 7. Cùng cỡ với đôi giày gót thấp hiệu Valentino của cô.

Tầm thiệp ghi đơn giản *Anh sẽ đỡ em khi em ngã*. Nó không được kí tên nhưng cô biết ai đã gửi giày cho cô. Cô ngồi lên ghế sofa dài với cái hộp trong lòng. Mắt cô nhắm lại và phía trong cổ họng cô cảm thấy nóng và bỏng rát. Cô cố gắng một cách thất bại để ngăn lại những giọt lệ nơi khóe mắt, nhưng cô không có tí thành công nào trong việc đó cũng như cô đang nắn bóp lại chỗ sưng phồng của trái tim mình. Cô đã yêu Ty. Điều đó không thể được. Không thích hợp, và cô không thấy tốt về nó. Không phải như kiểu cảm giác tốt mà đáng ra nên cảm thấy khi yêu.

“Cái gì vậy?” mẹ cô hỏi khi bà bước vào phòng khách.

Faith né nhanh để tránh bị bắt gặp cô đang khóc. “Không có gì.”

“Nó chắc chắn không phải là không có gì.”

Cô lau gò má ẩm ướt với vai áo thun hiệu BCBG. “Ai đó đã gửi cho con đôi giày trượt.”

“Ai?”

“Con không biết.”

“Thật à? Con nghĩ con có thể giấu nó bao lâu nữa chứ?”

“Cái gì ạ?”

“Mối quan hệ bí mật giữa con và Tyson.”

Faith ngược lên nhìn chăm chăm vào mẹ cô, tầm nhìn vào cái quần màu hồng sọc ngựa vằn và áo ống màu hồng.

“Ta không ngạc nhiên đâu Faith. Pavel cũng vậy. Chúng ta biết hai đứa các con đã lén lút qua lại và gặp gỡ nhau một cách kín đáo. Chúng ta đã cố để tránh xa nơi của các con.” Bà đưa cho Faith một tờ khăn giấy trong hộp trên bàn. “Lau mắt đi. Mascara sẽ chảy ra hết.”

Faith cầm miếng giấy và chấm nhẹ vào khóe mắt.

“Ta đang đợi con đến và nói với ta về chuyện đó.” Valerie ngồi lên ghế và Pebbles liền nhảy lên bên cạnh bà. “Ta có thể giúp. Có thể cho con vài lời khuyên của người mẹ.”

“Đừng mất lòng nhé Mẹ, nhưng mẹ đã bảy lần kết hôn. Lời khuyên nào về tình cảm mà mẹ có thể cho con chứ?”

Pebbles cuộn lại bên cạnh Valerie như thể để nói rằng chính mình mới là đứa con được yêu mến hơn. “Well, ta có thể nói với con đừng nên phạm phải những sai lầm nào. Chẳng hạn như đừng bao giờ dính líu đến một người đàn ông đã có gia đình. Họ hiếm khi từ bỏ được những người vợ của mình cho dù họ có nói thế nào đi nữa.”

“Mẹ, nó không áp dụng được cho trường hợp này”

“Đúng vậy.” Tay bà rơi xuống bộ lông của Pebbles và vuốt ve con chó. “Hoặc những thủy thủ. Những tên neo lại những bến cảng ở khắp nơi trên thế giới và tất cả họ chỉ yêu những gái điếm. Những tên khốn dân dăng.”

“Lại nữa, Mẹ, Không áp dụng được.”

Valerie nghiêng người như thể bà đang vướng mắc điều gì đó. “Ta đoán quan điểm của ta là quan hệ của con với Ty có chút khó khăn nhưng không phải không thể.”

“Nó không thể được.”

“Con yêu anh chàng đó chứ?”

Điều mà cô cảm thấy quá mới, quá sống sượng, cô không muốn nói về nó. “Con không yêu anh ta.”

“Phải chăng con đánh đồng Ty với những tay thô tục ngày xưa?”

Valerie khẽ nhún đôi vai trần. “Cơ thể con đang hoạt động lại theo đúng bản năng của nó và không có gì con có thể ngăn cản việc đó. Con không thể cưỡng lại người mà con bị hấp dẫn. Và con cũng không thể cưỡng lại người mà trái tim con thực sự muốn.”

Một vài tuần trước cô sẽ nói với mẹ cô rằng chuyện đó thật là nhảm nhí. Và cô cũng tin là vậy. “Nhưng con không muốn trái tim con muốn anh ấy. Con không muốn ngã vào bất cứ người đàn ông nào lúc này. Còn quá sớm.” Và một cách đặc biệt cô không muốn một mối quan hệ quá phức tạp.

“Ta biết con yêu Virgil. Lão ta đã từng là chồng con nhưng chưa bao giờ là người đàn ông của con.”

Cô nhìn vào đôi mắt lục bảo được vây quanh bởi mascara của mẹ mình. “Điều đó có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa là ông ta không phải là người thu hút sự chú ý của con từ bên kia căn phòng hay làm lòng con rộn lên chỉ vì một cái nhìn của ông ấy. Virgil có thể đã rất tốt với con, nhưng ông ta không làm con muốn nằm ườn ra cạnh cơ thể ông ta, nép vào trái tim ông ta suốt cả buổi chiều.”

Cuộn mình quanh Ty là một trong những việc yêu thích của cô. “có phải đó là cảm giác của mẹ với Pavel?”

Valerie lắc đầu. “Pavel là loại đàn ông mà phụ nữ đừng bao giờ trao tình yêu cho ông. Ông ta là một kẻ phụ tình, và ta đã đủ già với đủ kinh nghiệm dưới cái đai quần của mình để nhận thấy ông ấy là người như thế nào. Nhưng ông ấy là một người bầu bạn tốt và chúng ta đã rất vui.

Ông ấy chỉ ở đây để chứng kiến con trai mình giành được cup chiến thắng.” Bà vui những ngón tay vào bộ lông của Pebbles. “Ty không như cha cậu ấy. Cậu ta hầu như không có khiếu hài hước. Pavel nghĩ rằng cậu ấy có cảm tình với con.”

Faith không biết Ty cảm thấy thế nào. Anh đã không bao giờ nói. Cô biết anh thích làm tình với cô. Điều đó quá rõ ràng. Và cô biết anh tặng cô những món quà với một vài ẩn ý đằng sau. Nó phải được tính là cái gì đó. Nhưng cô cũng biết rằng nếu phải lựa chọn, anh sẽ chọn sự nghiệp hơn cô. Cô hiểu điều đó. Khúc côn cầu là một phần của anh. Nó chảy trong anh như máu của chính anh, trao cho anh sự vững chãi, sức mạnh và mục đích sống. Nghị lực và sự cố gắng là những điều cô yêu ở anh.

Đó cũng chính là thứ sẽ chia rẽ họ.

Trận đấu đầu tiên tại vòng cuối trong cuộc chiến giành cup Stanley giữa Pittsburgh Penguins và Seattle Chinooks được diễn ra trên sân băng của Seattle. Key Arena được lấp đầy hết công suất và không khí lạnh được bao trùm bởi sự phấn khích của hơn 15000 người hâm mộ đang reo hò.

Ngay đầu hiệp một, Penguins nắm quyền kiểm soát bóng, nhưng Chinooks đã lấy lại được thế mạnh vào hiệp Hai và Ba. Faith xem từ phòng VIP, trái tim cô đập thành thịch trong cổ họng khi Chinooks hạ Pittsburgh 3-1.

Trận thứ Hai tại Mellon Arena trên sân của Pittsburgh. Mặc Penguins có lợi thế sân nhà nhưng trận thứ Hai lặp lại y như trận đầu. Thủ môn của Chinooks Marty Darche chặn được 25 trong tổng số 26 loạt bóng bay đến khung thành, lúc Ty ghi bàn trong những phút còn lại với một pha chuyền bóng nổi tiếng từ gậy của Logan Dumont bên kia sân. Chinooks lại thắng 3-1 lần nữa. Chuyển bay về nhà từ Pittsburgh thật vui sướng với vài sự dè chừng còn lại.

Một lát sau đó Faith nằm cuộn mình trên cơ thể ấm áp của Ty, bên cạnh trái tim anh, cô thật sự bắt đầu cảm thấy một chút lạc quan về tương lai. Vì một lý do nào đó, có thể mọi thứ sẽ kết thúc. Cô không chắc như thế nào nhưng khi trận chung kết kết thúc, có thể họ sẽ cùng nhau cao chạy xa bay và tìm một giải pháp nào đó.

Cô vẫn đang nghĩ về những phương án có thể vào buổi chiều hôm sau khi trở về từ một cuộc họp với Jules và Quỹ Chinooks. Có lẽ mối quan hệ của họ có thể được duy trì trong bí mật một vài năm nữa.

Khi cô bước vào nhà mình, một tấm thiệp đang đợi cô trên bàn. Nó không được kí tên nhưng có ghi, “Gặp tôi tại phòng làm việc của Virgil trong Key Arena lúc 6:00 P.M”. Đó là một yêu cầu kì cục. Ty sẽ có mặt ở sân vận động để chuẩn bị cho trận thứ Ba. Cô biết anh cũng cẩn thận như cô về việc gặp gỡ nhau, và cô tự hỏi cái gì đã xúi giục anh muốn gặp cô.

Lúc 5:30, cô mặc bộ đồng phục giống đội bóng và đoán rằng phải có gì đó thật sự quan trọng, nhưng khi cô bước vào văn phòng tối hôm đó, không phải Ty đang ngồi trong ghế của cô với hai chân gác lên bàn.

“Vào đi và đóng cửa lại,” Landon lên tiếng, một nụ cười chảnh chọe một cách khác thường dát mỏng hai vành môi lờ lợt của hắn.

Faith không di chuyển. Cô nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của người duy nhất trên hành tinh thật sự đe dọa được cô. “Chúng ta không có gì để nói với nhau.”

Landon lấy chân ra khỏi mặt bàn và đẩy một tập hồ sơ cho cô. “Cô sai rồi Layla. Chúng ta sẽ nói về bạn trai của cô và cách nào nhanh nhất để cô bán đội bóng của cha tôi cho tôi.”

Trái tim cô đóng sầm lại nơi gần xương sườn khi cô bước đến cái bàn và bật mở xấp hồ sơ.

Bên trong là những bức ảnh của cô và Ty. Có tới 4 người giống họ, nhưng bức ảnh có tính buộc tội nhất được chụp nhanh vào đêm cô chạy xuống từ căn hộ cao cấp của mình mà không mặc gì ngoài cái áo khoác đi mưa. Trời bên ngoài rất tối nhưng tay thợ ảnh đã phơi bày một cách rõ ràng việc Ty đang hôn cô khi tay anh lần mò bên trong áo khoác khum lấy ngực cô. Bao tử cô lộn ngược và cô nghĩ cô có thể nôn tất cả ra bàn và lên bộ vest màu xám của Landon.

“Tôi đang nghĩ rằng tôi không muốn trả 170 triệu dollar cho đội bóng.”

“Và cái gì sẽ xảy ra nếu tôi không bán?” cô hỏi, mặc dù cô đoán là mình đã biết câu trả lời.

“Vậy tôi sẽ gửi những bức ảnh này cho báo chí, tôi sẽ thổi phồng và treo nó quanh thành phố với một biển quảng cáo khác của cô và tay thủ quân kia.”

Cô đã đoán sai. Cô đã nghĩ hắn kết thúc với việc gửi những bức ảnh cho tờ *Seattle Times*. Cái ý nghĩ cô và Ty như thế trên một biển quảng cáo khổng lồ thêm vào nỗi sợ hãi đang nhào lộn trong bao tử cô. “Cái gì làm anh nghĩ là tôi sẽ quan tâm đến việc mọi người thấy tôi như thế? Tôi đã dính vào những tình huống bẽ mặt tệ hại hơn thế trong cuộc đời mình.”

“Tôi không nghĩ cô quan tâm. Cô đã từng là một vũ nữ và không có phẩm hạnh. Cô là một kẻ

không biết xấu hổ, nhưng tôi không nghĩ cô muốn làm bề mặt tay đội trưởng kia và phần còn lại của đội bóng. Đặc biệt là khi họ có thể thực sự thắng được cup.”

Cô tin hẳn. Cô tin hẳn sẽ làm điều mà hẳn nói. “Cha anh luôn nói rằng anh là một kẻ soi mói cục súc.”

Đôi mắt Landon hẹp lại. “Cha tôi là một gã ngốc với một khẩu vị rác rưởi.” Hẳn đứng dậy. “Luật sư của tôi sẽ gửi cho cô những giấy tờ vào ngày mai. Kí chúng và gửi lại nhanh nhất có thể hoặc giá cả thậm chí sẽ còn thấp hơn. Tôi đã nghĩ về việc cô tặng đội bóng cho tôi, nhưng Chúa tha thứ cho bất cứ ai giả định rằng chúng ta đã dính vào nhau bằng cách nào đó.”

Cô không quan tâm đến tiền. “Anh định làm gì với đội bóng?” cô không tin điều đang xảy ra. Không phải bây giờ. Cổ họng cô nghẹn lại khi cô liếm đôi môi khô ran. “Anh có định di dời nó không?”

Hẳn lắc đầu. “Nó không cần thiết bây giờ vì đội bóng đang có một mùa giải thành công. Tôi sẽ duy trì nó ở Seattle. “Hẳn cười lần nữa. “Tôi không thể nói tương tự với bạn trai của cô. Hẳn ta sẽ bị bán ngay khi tôi có thể làm xong những chi tiết cụ thể.”

Những cú ra đòn chỉ thêm tới tấp. Ngay vào tim cô. “Tại sao? Anh ta đang làm chính xác cái mà Virgil thuê anh ta để làm.”

Hẳn xoay đầu lại và nhìn xuống cô qua đôi mắt lạnh lùng. “Tôi khó mà nghĩ rằng cha tôi thuê Mr. Savage để hẳn ‘sự’ vợ mình.”

“Anh sẽ bán một thủ quân đã đưa đội bóng này đến vòng cuối cùng của chức vô địch chỉ vì ghét tôi sao?”

“Đáng tiếc là vì hẳn ta đã quan hệ với cô và tôi không muốn thấy hẳn ta hay cô bất cứ đâu gần đội bóng của tôi.”

Cô nhìn thẳng người đàn ông trước mặt cô, người đàn ông duy nhất trên hành tinh cô từng sợ hãi và cô nói dối để cứu người đàn ông duy nhất mà cô từng yêu. Cô nhún vai. “Bán anh ta đến Toronto là tất cả những gì tôi quan tâm,” cô nói, đề cập đến đội bóng tệ nhất của mùa giải. “Mặc dù tôi ngờ rằng họ sẽ muốn anh ta. Anh ta không được hoan ghênh ở Canada nhiều ngày nay. Cho dù đó chính xác là cú xốc mạnh bất ngờ xứng đáng. Bị ép phải chơi cho một đội bóng thất bại luôn ghét anh ta.”

“Đừng nói với tôi hẳn đã chán cô rồi chứ?”

“Anh ấy đã quyết định là muốn ai đó đáng kính hơn tôi,” Cô nói, trao cho Landon một lời nói dối mà hẳn sẽ tin. “Hầu hết đàn ông muốn có một việc yêu đương với một vũ nữ. Một vài muốn một mối quan hệ bên ngoài phòng ngủ.” Cô nhún vai và chỉ vào những bức hình. “Những tấm ảnh này xưa rồi Landon. Người thủ quân và tôi không còn... quan hệ với nhau nữa.”

Bây giờ đến phiên Landon nhún vai. “VẬY có nghĩa là tay đó thông minh hơn tôi tưởng. Có lẽ tôi sẽ giữ lại Mr.Savage. Còn tùy vào việc hẳn đưa được cup cho tôi không.”

Bây giờ hẳn đã tin cô. Có lẽ có một chút quá dễ dàng, nhưng cô đoán rằng mình không nên ngạc nhiên, nhất là với cách nghĩ của hẳn về cô.

“Nó không thay đổi việc đã dự định sẵn cho cô đâu, Landon nói. “Kí hợp đồng ngày mai hoặc những bức ảnh sẽ khuấy động báo chí vào hôm sau.”

Ý nghĩ hai bàn tay của Landon trên chiếc cup làm cô cảm thấy muốn bệnh hơn vốn dĩ cô đang cảm thấy. Cô phải nói gì đó. Làm gì đó hoặc Landon sẽ thắng. “Anh trông đợi tôi từ bỏ một đội bóng đáng giá 170 triệu dollar ư? Chỉ thế thôi à?” là điều tốt nhất cô có thể nói. “Sao chứ? Phơi những tấm hình có thể làm nhục Ty Savage và phần còn lại của đội bóng?”

“Đúng,” hẳn nói, mời mọc sự bực bọm của cô. “Thưởng thức đêm cuối cùng tại phòng VIP đi Layla. Chiều mai nó là của tôi.”

Theo pháp lý thì nó sẽ không là của hẳn ta cho đến khi việc buôn bán kết thúc trong một vài tháng, nhưng cô không ở thế được tranh cãi.

“Khi nào anh định công bố?” cô hỏi.

“Đêm tôi cầm chiếc cup trong tay.”

CHƯƠNG 18

Faith ngồi trong khu vực dành cho chủ nhân khi Chinooks được giới thiệu. Từng người một trượt lên sân băng giữa những tiếng reo hò của cổ động viên sân nhà. Mặt cô cảm giác nóng bừng và bao tử cô bị ăn mòn bởi những cảm xúc bị dồn nén. Những gã cô đã quen biết hơn hai tháng qua. Sự căng thẳng đập vào các tĩnh mạch trong hộp sọ của cô và mọi thứ dường như không thực khi cô thử chuyển động.

Phải có cách nào đó. Phải có gì đó cô có thể làm để cứu vãn việc đang mất đi mọi thứ. Nhưng không có gì. Không còn gì hết. Cô không có sự lựa chọn.

Phản xạ đầu tiên khi Landon bỏ cô lại văn phòng là bỏ chạy. Chạy về nhà, lòi mọi thứ ra khỏi đầu và giả vờ như mọi thứ sẽ ổn. Nhưng cô không thể làm điều đó. Mọi người mong chờ cô ngồi ở đây như thể thế giới của cô không vừa mới bị tách rời ra.

“Cô có muốn một ly rượu không?” Jules hỏi cô.

Cô nhìn vào anh. Vào người trợ lý trong cái áo sơ mi lụa màu đào và xanh lá, rõ ràng vẫn còn vương vào sự khủng hoảng màu sắc. Điều gì sẽ xảy ra với Jules?

“Faith?”

“Vâng”

“Cô có muốn uống rượu không?”

Cô lắc đầu. “Không” cô trả lời và giọng cô nghe có vẻ trống rỗng.

“số 2..1” giọng của người giới thiệu vang dội sân vận động và đổ dồn vào não Faith. “Thủ quân của Chinooks, *Ty S-a-a-a-v-v-a-a-age!*”

Đám đông trở lên cuồng loạn khi anh chạm sân băng, tiếng hét của họ át đi tiếng nấc đau đớn đang chùng chất nơi ngực cô. Anh trượt quanh sân với một tay giơ cao, và khi anh quay lại, anh nhìn lên và cười. Tim Faith vỡ tan ngay lúc đó. Ngay tại phòng VIP này. Một tiếng khóc nho nhỏ đe dọa bật khỏi môi cô và cô kiễng chân lên. Cô che miệng lại để giữ nó lại và chạy vào nhà vệ sinh, gần như xô vào mẹ cô và Pavel khỏi đường chạy của cô. Cô đóng cửa lại sau lưng và vòng cánh tay quanh bụng khi tiếng nức nở thoát ra khỏi cổ họng cô.”

“Có chuyện gì vậy Faith?” mẹ cô gọi bên kia cửa.

“Không có gì” cô xoay xở nói. “Con bệnh”. Một tiếng nức nở khác chắt ra từ ngực cô và cô biết cô không thể cứ đứng đó. Cô phải về nhà. “Mẹ lấy dùm con cái ví được không?” Cô vặn vòi nước và nhìn chính mình trong gương. Vào gò má ửng đỏ và đôi mắt đầy nước của cô. Cô thả giấy xuống dòng nước lạnh giá và úp nó lên mặt. Mẹ cô vào phòng và đưa cho cô cái túi.

“Con trông không tốt lắm,” Valerie nói. “Con lại bị cảm à?”

“Vâng. Con phải về nhà.”

“Mẹ sẽ nói Jules đưa con về.”

Điều cuối cùng cô muốn là suy sụp trước mặt trợ lý của cô. “Không. Con có thể tự về được,” cô nói khi cô mở cửa nhà vệ sinh.

“Gọi cho mẹ khi con về đến nhà nhé,” mẹ cô gọi với theo sau Faith khi cô vội vàng băng ngang phòng.

Cô suýt ngã vào thang máy trống rỗng và tầm nhìn của cô bị nhòe đi khi cô theo nó đi xuống. Cô nén chặt nó lại khi điều tốt nhất cô có thể làm là lái xe một đoạn ngắn về nhà, nhưng khi đã vào trong căn hộ của mình, cô liền òa ra. Nước mắt chảy xuống hai gò má cô khi cô kéo bộ đồng phục ra khỏi đầu và lắc ra khỏi cái quần jeans. Cả hai rớt thành một đống trên sàn nhà và cô lê vào trường. Jules đã gọi để đảm bảo cô về đến nhà an toàn và cô xoay xở để thuyết phục anh rằng cô “nghe có vẻ kì lạ” bởi vì cô bệnh. Sau đó cô gác máy và kéo chăn phủ qua đầu. Cô đã mất tất cả, và cô chưa bao giờ cảm thấy sầu não như thế trong cuộc đời mình. Landon đã tước đoạt mọi thứ từ cô, và cô trắng tay. Ngoại trừ sự đau khổ đang thiêu đốt tâm hồn cô. Chỉ ngay khi cô bắt đầu thật sự thích vai trò làm chủ của mình, chỉ ngay khi cô thực sự phấn khởi về việc tham gia vào Quỹ Chinooks, Landon đã lấy tất cả mọi thứ từ cô. Điều tệ nhất là cô chắc rằng hẳn cũng đã lấy đi Ty.

Cô cảm thấy như một đứa trẻ lần nữa. Cô đơn và không được bảo vệ. Cô đã làm việc cật lực để không bao giờ phải cảm thấy hai điều đó lần nữa, và giờ đây chúng quay trở lại.

Tiếng nước nở tan vỡ ngực cô khi Layla rón rén trong đầu cô. Cô tự hỏi cần bao nhiêu để thuê ai đó tiêu diệt Landon. Hẳn đáng phải chết. Thế giới này sẽ tốt đẹp hơn mà không có loại người như hắn. Đương nhiên Faith sẽ không bao giờ làm vậy. Chẳng những vì cô không phải dạng người có thể làm chuyện đó mà cô cũng có nỗi sợ hãi mạnh mẽ với tù ngục.

Hai tháng. Chỉ mới hai tháng kể từ khi Virgil chết mà cuộc đời cô đã thay đổi một cách chóng mặt, dường như nó phải lâu hơn thế. Cô cảm thấy như một người khác. Mạnh mẽ hơn. Tự tin. Chắc chắn hơn về mình.

Hai tháng có được quá nhiều, chỉ để mất đi tất cả. Chỉ một thời gian ngắn để yêu một cách hoàn toàn và trọn vẹn, cũng chỉ để mất anh. Và nó là một sự mỉa mai như địa ngục, thật sự. Trong 5 năm qua cô đã để một người đàn ông chăm sóc mình. Bây giờ cô đang từ bỏ đội bóng của cô để chăm chút cho một người khác.

Không có sự lựa chọn. Không có đường nào để giải thoát chính cô cùng với Ty và níu giữ đội bóng. Cô phải cho Landon cái mà hắn muốn. Cô lau những giọt nước mắt trên má và tự hỏi Ty sẽ nói gì nếu cô kể cho anh nghe về những bức hình và kế hoạch của Landon nhằm hủy hoại họ. Cô có thể đoán anh sẽ nói gì và rút cục anh sẽ hành động như thế nào. Cũng như điều cô muốn lúc này, anh sẽ muốn giết Landon. Và cũng như cô, anh sẽ làm điều tốt nhất vì đội bóng. Và cuối cùng cô cũng sẽ bán Chinooks. Cô cũng sẽ mất người đàn ông mình yêu. Cô luôn biết rằng cô không thể có cả hai. Nó sẽ kết thúc một ngày nào đó. Nó sẽ làm cô đau khổ và thay đổi cuộc đời cô. Nhưng không cần phải như vậy với Ty. Nó không cần phải ảnh hưởng đến anh. Và nó sẽ không nếu cô không nói với anh về những bức ảnh.

Anh đã có một mục tiêu tốt đẹp trong giấc mơ của mình. Thứ duy nhất để anh phấn đấu và chờ đợi suốt cả cuộc đời để đạt được nó. Điều cuối cùng anh cần là lo lắng về những bức ảnh của mình trên tờ *Seattle Times* và xuất hiện trên những bảng quảng cáo khổng lồ. Đặc biệt là lúc này, khi nó gần tầm với của anh hơn bao giờ hết. Nếu cô không muốn làm bề mặt anh và làm xấu hổ cả đội bóng, cô nên kí những văn bản đồng thuận trong việc mua bán khi nó tới vào ngày mai và anh sẽ không bao giờ biết tại sao cô lại đồng ý bán đội bóng.

Văn bản đó chỉ là bước đầu tiên của quá trình mua bán, và nếu cô nhớ đúng thì lần cuối cùng cô ký văn bản đồng thuận, nó tốn vài tuần để được sự chấp thuận từ hiệp hội NHL. Sau đó việc

mua bán sẽ tiến triển và khi tất cả được dứt điểm và thông qua, Landon sẽ sở hữu đội bóng khúc côn cầu của cô.

Cô bám vào tường và lần bước đến khung cửa sổ khổng lồ trong phòng ngủ của mình. Cô chỉ mặc áo ngực với quần lót và đứng nhìn chăm chăm vào ánh đèn le lói từ Key Arena. Ty đang ở đó. Đang quạt bóng, thụ cùi chỏ và khạc nhổ lên sàn, còn cô quá xa nơi đó. Tất cả những anh chàng của cô đều ở đó, chỉ có điều là không bao lâu nữa họ sẽ không còn là những anh chàng của cô. Cô đã không lường trước được rằng nó có khả năng làm tan nát trái tim cô như thế này.

Những giọt nước mắt rơi xuống gò má cô và cô lại quệt đi với lưng bàn tay. Cô và Ty đã nghĩ rằng họ luôn rất thận trọng, và họ đã vậy. Kể cả khi cô đến nhà anh hay anh lúc anh ẩn náu trong căn hộ cao cấp của cô. Trên đường, họ không bao giờ nói chuyện với nhau. Valerie và Pavel đã đoán được điều đó chỉ bởi vì họ sống cùng nhau.

Cô nghĩ về những kẻ vô danh đang đeo bám và chụp hình mình mà cô không hề hay biết. Nó làm cô rùng mình và cảm thấy bị quấy rối. Loại người nào lại đi thuê kẻ khác chụp hình ai đó vào lúc 3h sáng?

Kẻ có dã tâm phải chiến thắng. Và hắn đã thắng. Landon đã thắng và cô thua trong một cuộc chơi mà cô thậm chí không hề biết rằng mình đang chơi. Chỉ là không có cuộc chơi nào hết. Đây là cuộc đời cô. Cái Landon đã làm là thiêu đốt nó như chất axit trong dạ dày cô.

Cô ấn trán vào mặt kính. Chỉ mới sáng nay cô đã rất hạnh phúc? Cô đã ở cùng Ty, xoa bóp những cơ bắp cho anh? Cô luôn biết nó sẽ kết thúc trong một thảm họa. Chỉ là không như thế này. Không bao giờ như thế này. Không còn đường cho cô và cô có thể thấy rằng không gì khác có thể thay thế được việc trao cho Landon cái mà hắn muốn.

Cô yêu Ty thật lòng, nhưng cô không biết anh cảm giác về cô như thế nào. Mặt khác anh thích có tình dục với cô, nhưng cô đã học được rất lâu từ cuộc đời mình rằng tình dục không phải là tình yêu. Khi anh biết chuyện cô đã bán đội bóng, anh có thể nổi giận nhưng anh sẽ bỏ qua nó. Khi anh biết rằng cô không định qua lại với anh nữa, anh cũng có thể bực bội một chút về điều đó. Nhưng như trước, cô chắc rằng anh cũng sẽ bỏ qua nó.

Cô quay khỏi cửa sổ và trườn lại vào giường. Cô nhìn chăm chăm vào trần nhà và tự hỏi làm

thế nào cô có thể trải qua tuần sắp tới cho đến khi trận đấu chung kết diễn ra. Khi họ nghe về việc mua bán, họ sẽ nhớ cô chứ?

Và tuần sau đó sẽ thế nào? Hay tháng sau hay tháng sau nữa? Cô, Valerie và Pebbles. Có thể cô nên đi du lịch. Hoặc chuyển nhà. Chuyển đến nơi nào đó thật xa Seattle và Chinooks, và Ty. Xa khỏi sự đau khổ khi nhìn thấy họ.

Và Jules. Cô định sẽ làm gì với Jules? Anh đã bỏ việc ở Boeing để làm cho cô. Không có một cơ hội nhỏ nào để Landon giữ lại trợ lý của cô. Cô có thể giữ anh lại, nhưng với tư cách gì? Tư vấn giày dép cho cô ư? Jules sẽ ghét việc đó.

11h10, điện thoại trên bàn đầu giường của cô reo lên. Đó là Ty. Sau mỗi trận đấu cô đến nhà anh hoặc anh đến chỗ cô. Đêm nay cô không trả lời. Cô bật TV đến kênh xem những tin vắn tắt và nhìn thấy Chinooks đã thua trận thứ Ba trong giờ cộng thêm rồi đến một chuỗi thông tin về Pittsburgh.

5h sáng hôm sau Ty lại gọi lần nữa. Faith đoán anh chắc sắp lên chuyến bay cùng đội bóng. Cô sẽ phải đối diện với anh, chắc chắn thế. Cô sẽ phải mặt đối mặt với anh và nói với anh rằng họ không thể gặp nhau nữa, nhưng cô cần thời gian. Thời gian cho lần đối mặt chân thực đầu tiên và để soạn thảo một lời nói dối đáng tin.

Ngày hôm sau, cô thuyết phục mẹ mình rằng cô bị đau cổ họng nghiêm trọng và bị sốt lên đến 102 độ. Bởi vì cô trông như một mớ hỗn độn nên chuyện đó cũng không quá khó để lường gạt. Cô nằm trong giường cả ngày và đêm đó cô đơn độc trong phòng xem Chinooks thắng trận thứ Tư.

Ty đã gọi đêm đó và sáng sớm hôm sau. Anh để lại tin nhắn nhưng cô không gọi lại cho anh. Jules đã đến thăm cô và cô cho là mình xứng được nhận một giải Academy Award cho diễn xuất của cô với vai một bệnh nhân. Hoặc ít nhất là một giải Emmy. Cô phải nói với anh rằng gia đình Landon sẽ dùng phòng VIP tối hôm đó tại sân vận động, và rằng cô và mẹ cô sẽ phải ngồi trong khu vực gần sân đấu. Cô thêm thắt một lời nói dối khắp khiểng về lời hứa của cô với Virgil, nhưng anh ta không tin cô. Anh vẫn tiếp tục hỏi cô càng lúc càng nhiều rằng phải chăng có gì đó đã xảy ra mà anh nên biết. Và cô cũng bịa chuyện càng lúc càng nhiều hơn.

Đêm đó tại sân vận động, Landon và gia đình của hắn xem trận đấu từ phòng dành cho chủ nhân, Faith xem từ phòng khách của mình với một căn nhà rộng lớn. Nó làm tan vỡ trái tim vốn đã tan tành của cô, nhưng không nhiều bằng việc nghe tiếng chuông điện thoại reo và biết rằng đó là Ty. Cô không nghĩ trái tim cô có thể tổn thương nhiều hơn nữa, nhưng hai ngày sau đã chứng minh rằng cô sai. Ty đã ngưng gọi, cái mà thậm chí còn có sức tàn phá hơn cả việc nghe những tin nhắn giận giữ của anh, và Chinooks thua trận thứ Sáu một lần nữa ở giờ cộng thêm. Đội bóng của cô có vẻ đang nổ tung và cô thì không thể làm gì vì họ. Trận đấu thứ Bảy cuối cùng của vòng chung kết sẽ diễn ra tại Key với sức chứa đầy ắp mà không bao gồm Faith trong đó.

Buổi sáng hôm sau trận thua của Chinooks tại Pittsburgh, Faith đi tắm và chải răng trước buổi trưa. Mẹ cô đã đi với Pavel, chắc là đang ở chỗ của Ty, và cô thì cô đọc. Cô kiểm tra điện thoại nhưng Ty đã không gọi. Không có nghĩa là cô sẽ trả lời. Có thể anh đã từ bỏ. Có thể anh đã chán cô. Điều này tốt thôi. Nó là điều mà cô muốn, nhưng chỉ là không quá nhanh như thế.

Sau 10h sáng, có ai đó bấm chuông cửa nhà cô ngoài hành lang của tòa nhà. “Nếu em không để tôi gặp,” Ty nói qua ống nghe, nghe không chỉ mệt mỏi mà còn rất bức bối, “Tôi sẽ gọi để dọa đánh bom và cả tòa nhà này sẽ bị sơ tán.” Trái tim cô đập mạnh trong lồng ngực khi nghe giọng anh.

“Anh thật bực bội.”

“Nhớ mang theo dù. Bên ngoài đang mưa.”

Sớm muộn gì cô cũng sẽ phải nói chuyện với anh. Cô chỉ hy vọng rằng nó sẽ muộn hơn. “Tốt thôi.” Anh xuất hiện ngay cửa nhà cô ít hơn một phút sau đó. Anh trông có vẻ kiệt sức, giận giữ và ngon lành và trái tim cô ngừng đập trong lồng ngực.

“Em trông không có vẻ như đang hấp hối.” Chân mày của anh thấp xuống và cau lại. “Vậy tại sao em lại đang tránh mặt tôi?”

“Vào đi.” Cô quay lại và anh theo cô vào phòng khách. Pebbles nhảy lên và ăng ẳng hết sức để thu hút sự chú ý của Ty, Faith buộc phải đẩy cô nàang ra ngoài hành lang và đóng cánh cửa kính lại. Cô ước được như con mèo đang nhảy tung lên ngoài ban công nhưng sự may mắn của cô đã

trôi đi theo hướng đó những ngày qua.

Trước khi đánh mất dũng khí của mình, cô quay người lại và nói, “Chúng ta không thể gặp nhau nữa.”

Anh chống tay lên hông và nhìn thẳng vào cô ở đầu kia căn phòng. “Tại sao?”
Lòng bàn tay cô rịn ướt và ngực cô đau nhói. Cô khoanh tay lại che lấp đi trái tim của mình thay vì chạy băng qua phòng và ném mình vào anh. Cô đã nghĩ được một lời nói dối hoàn hảo đêm qua. Cái gì đó về Virgil. “Tôi là một quả phụ.” Không phải cái đó. Cái khác có lý hơn.

“Em đã là một quả phụ vài tuần trước và điều đó đã không cản trở em.” Ánh mắt anh thấp hơn đến tay cô. “Nhấn cưới của em đâu?”

Chết tiệt. “Tôi đã tháo nó ra khi tắm.” Wow, thật là cũ rích. Cô chỉ không thể nói dối một cách khéo léo với anh đang nhìn chăm chú vào sâu thẳm trong cô. Layla đang ở đâu khi cô cần ả chứ?

“Em đã tắm rất nhiều lần ở nhà tôi mà vẫn đeo nó. Thử lại đi.”

Đằng sau cô, Pebbles ném mình vào mặt kiếng. Faith cố nén xuống tảng đá nóng đang thiêu đốt trong cổ họng cô. “Việc quan hệ với anh là một sai lầm. Tôi không thể tiếp tục thêm nữa.” Pebbles sửa ăng ẳng và động đầu vào cửa. “Nó không nên xảy ra. Anh cần tập trung vào việc giành chiến thắng và tôi cần là chính tôi.” Một lần nữa con chó ném mình vào mặt kính và Faith biết chính xác cảm giác của con chó nhỏ. Dũng khí của cô thậm chí rõ ràng hơn, cô liếc nhìn con chó và hét lên, “Ngừng ngay!” Cô quay nhìn lại Ty, đôi mắt xanh tuyệt đẹp của anh, và trái tim cô lại hoàn toàn tan vỡ lần nữa. “Tôi không thể yêu anh nữa. Làm ơn đi khỏi đây trước khi Pebbles tự giết mình.”

Tay anh rớt xuống hai bên. Thay vì rời đi, anh nhìn cô một lúc trước khi nói, “‘nữa’?”

“Cái gì?”

“Em đã nói em không thể yêu tôi nữa.”

“Đó không phải là ý tôi muốn nói.”

Cô di chuyển qua phòng đến lối vào. Cô phải tổng anh ra khỏi căn hộ cao cấp của mình trước khi cô ngã quy trước anh. “Tôi không yêu anh và tôi không thể quan hệ với anh nữa.”

Anh chụp cánh tay cô khi cô đi ngang qua anh và nhìn xuống mặt cô. “Em vẫn đang nói đến việc yêu. Có phải em đang cố để thuyết phục tôi và chính mình?”

Cô cố gắng và thất bại trong việc tránh khỏi cái nắm chặt của anh. “Dừng lại.”

“Tôi đã cố.” Anh đặt một bàn tay to lớn lên một bên khuôn mặt cô. “Tôi không thể.” Anh hạ thấp trán xuống đụng vào trán cô. “Những ngày qua thật như là địa ngục khi không biết em có ổn không.”

“Tôi ổn.”

“Tôi thì không.”

Môi anh chạm môi cô và cô hít vào một hơi thở. “Ty. Anh phải đi.”

“Vẫn chưa.” Miệng anh mở ra trên cô và cô cảm thấy nụ hôn của anh ở khắp nơi. Nó xuyên suốt qua cô, khơi lên một ngọn lửa nơi ngực và sống cô. Cô vẫn cố nén lại hết sức có thể, cẩn thận để không chạm vào anh hay hôn lại anh. “Tôi cần em,” anh thì thầm.

Cô đưa tay lên nhưng đánh rơi chúng xuống hai bên trước khi cô thả mình vào sự khao khát được chạm vào anh một lần cuối. Một tiếng nức nở từ cổ họng cô.

Anh đưa bàn tay còn lại lên bên gò má còn lại của cô và ôm trọn lấy khuôn mặt cô khi anh hôn cô, dài và sâu, và sau một khoảnh khắc bị giày vò vô tận, cô đặt tay lên cánh tay anh và nghiêng đầu sang một bên. Cô không thể ngăn chính mình. Cô không thể ngăn lại nhịp đập trong tim cô hay ngọn lửa cần được chạy qua các tĩnh mạch của cô, và cô buông thả mình.

Anh rên rỉ sâu trong họng, một âm thanh của sự giải thoát và chiếm hữu. Lưỡi anh trượt vào miệng cô, nụ hôn gấp gáp đòi hỏi tất cả mọi thứ nơi trái tim đói khát và tâm hồn cô. Mọi mảnh

nhỏ đều yêu anh và mong mỗi anh. Khi ngẩng đầu lên, anh nhìn vào mắt cô . “Tại sao em lại không muốn tiếp tục nữa? Tại sao em lại tránh mặt tôi?” Ngón cái anh vuốt ve nhẹ nhàng gò má cô. “Lần này phải là sự thật.”

Cô yêu anh quá nhiều để kể với anh điều đó. “Em không thể.”

“Em có thể nói với tôi bất cứ thứ gì.”

Cô lắc đầu. “Nó tệ lắm.”

“Em đã có ai khác sao?”

“Không!”

Anh nhắm mắt lại và khi anh mở chúng ra, anh trông như được khuây khỏa vì cái gì đó. “Vậy thì cái gì?”

“Tốt nhất là anh không biết.”

“Tại sao em không để tôi tự phán xét điều đó?”

Cô lại lắc đầu khi nước đọng đầy trong mắt cô. “Anh không thể cứ bỏ đi được sao? Anh không thể cứ chấp nhận lý do của em rằng anh tốt hơn không nên biết sao?” Layla ở đâu khi cô cần đến? Con người cứng rắn. Con người có thể kháng cự lại sự yếu lòng và tuôn ra những lời nói dối có cánh.

Anh khoanh tay ngang ngực, dáng một cầu thủ khúc côn cầu hiếu chiến. “Tôi sẽ không rời đi cho đến khi nào em làm rõ nó.”

Một khi cô nói với anh, anh sẽ rời đi. Anh sẽ từ bỏ. Có lẽ sẽ giận dữ nhưng anh sẽ có câu trả lời. “Landon có những tấm hình của chúng ta, “ cô mỉm lòng.

Cánh tay anh rớt xuống hai bên và một chân mày nhướng lên tận trán. “Con trai của Virgil?”

Cô gật gù. “Em phải bán đội bóng hoặc hẳn sẽ tung chúng lên báo và những bảng quảng cáo, như những tấm hình PR của chúng ta.”

“Em đang bán đội bóng cho hẳn?”

“Em phải làm vậy.”

Một ngọn lửa thay thế sự khuây khỏa trong mắt anh và anh gầm gừ, “Mẹ kiếp”

Cô nhận ra ngọn lửa đó. Cô đã nhìn thấy nó trên sàn đấu khổng lồ khi anh gầm gừ đối thủ trong các góc sân đấu. “Em không có sự lựa chọn.”

Anh lùi lại và hít một hơi thật sâu qua mũi. Pebbles lại thấy mình vào mặt kính một lần nữa và anh đi tới chỗ cái cửa để thả nàng mèo. “Em có một sự lựa chọn. Tôi sẽ nghĩ ra cái gì đó.”

“Anh không thể xử lý việc này, Ty. Hẳn sẽ làm việc đó. Hẳn không nói đùa đâu. Hẳn sẽ hủy hoại anh để đạt được thứ mà hẳn muốn.

“Hẳn không thể hủy hoại tôi được, Faith.” Anh chỉ vào Pebbles đang cố nhảy kiểng lên đến anh bằng hai chân sau. “Đặt cái mông của mày xuống NGAY.”

Con chó liền ngừng nhặng xị và ngồi phịch xuống. Faith sẽ bị ấn tượng nếu cô không đang có quá nhiều thứ quan trọng hơn trong trí óc của mình. “Hẳn định bán anh, nhưng em nghĩ em đã thuyết phục được hẳn rằng anh đã chia tay với em. Vì vậy em không tin là hẳn còn giữ ý định đó. Điều này quá liều lĩnh. Anh phải đi ngay thôi. Kiểm cách nào đó để lên ra mà không ai biết. Chỉ lần này thôi.”

Cô trông đợi một kiểu biết ơn nào đó. Nhưng thay vì đó cái nhìn phần nộ của anh thậm chí càng hẹp hơn. “Và em không có ý định kể với tôi tí nào sao?”

Mắt cô lại ngấn nước một lần nữa. “Không”

Sự im lặng chết chóc, anh hỏi, “Vì cái chết tiệt gì lại không?”

Cô nghĩ là mình đã làm rõ ràng chuyện đó. “Bởi vì anh có quá nhiều việc khác để mà lo lắng ngay bây giờ.”

“Và em nghĩ chúng là cái gì chứ? Rằng em nên rầu rĩ và dâng tặng đội bóng của em?”

Cô lau đi một giọt nước ẩm ướt ngay dưới khóe mắt. “Em biết chiếc cup quan trọng như thế nào đối với anh.”

“Em không nghĩ rằng em cũng quan trọng sao?”

Cô gằn ra và hay tay rút thông xuống.

“Tôi thấy rằng e không nghĩ vậy.” Anh khoanh tay ngang ngực như thể anh đang nổi điên vì cái gì đó. Không, không phải vì cái gì đó. Vì cô. “Em không coi trọng chính mình. Hay là tôi không không là gì đối với em?”

“Anh có ‘là gì’ đối với em.” Cô bối rối và lắc đầu. “Tại sao anh lại nổi điên với em?”

“Tại sao à?” anh vặc lại, ngò vục. “Tôi đã sống trong địa ngục những ngày qua. Tôi gần như đã đập vỡ mũi tên trợ lý của em bởi vì hắn được gặp em còn tôi thì không. Tôi đã đi đi lại lại vì lo lắng và điên lên trong khi mọi thứ thực ra là không nhất thiết phải như vậy.”

Bây giờ đến phiên cô ngò vục. Anh gần như đã đập vỡ mũi Jules tội nghiệp. “Làm thế nào?”

“Em đã nên kể với tôi về chuyện này. Em nên để tôi xử lý nó. Nó cũng liên quan đến tôi. Vì niềm tin với Chúa, em nghĩ rằng tôi sẽ để em dâng tặng hẳn cả đội bóng của em chỉ để bảo vệ cái mông tôi sao?”

Cô nhượng bộ và xem nó khá hợp tình hợp lý với anh. “Trong 5 năm qua em đã để Virgil quan tâm chăm sóc cho em. Bây giờ đến lượt em phải làm lại cho ai đó.”

Anh phá ra cười mà không có chút hài hước nào. “Em muốn chăm chút cho tôi sao?”

“Vâng.”

“Nếu tôi để em làm điều đó, thì tôi là loại đàn ông nào chứ?”

Cô không chắc anh muốn nói gì.

Anh làm rõ cho cô. “Nó làm tôi giống như một con thú cưng.”

“Xong”. Cô đã cứu cái mông anh và anh thì lo lắng về việc bị coi như ‘thú cưng’? Quá nhiều lòng biết ơn.

“Em đã kí những văn bản chấp thuận mua bán rồi.”

“Nếu tôi nhớ đúng thì em cũng đã kí một cái như vậy trước đây và đổi ý.” Anh tiến về phía cô.

“Em tin tôi chứ?”

“Để làm gì?”

“Em tin tôi chứ, Faith?”

Nó trông có vẻ rất quan trọng đối với anh nên cô trả lời “Vâng.”

Anh xỏ tay vào túi quần và kéo ra một chùm chìa khóa. “Vậy thì hãy xuất hiện vào trận đấu thứ Bảy ngày mai với đôi giày trượt của em.”

“Landon đã cấm em đến phòng VIP.”

“Nó không quan thành vấn đề. Chỉ việc xuất hiện với giày trượt của em, và khi chúng ta thắng trận, hãy lên sân băng.”

“Anh định làm gì?”

“Không chắc. Tôi vẫn còn đang quá bức bối mà có kế hoạch rõ ràng, nhưng không ai được phép đe dọa tôi hay cái gì của tôi và mang nó xa khỏi tôi.” Anh lắc đầu. “Đừng bao giờ làm tôi phải điên lên như em đã làm trong những ngày qua.” Anh hôn cô thật mạnh rồi bước đến cửa.

“Của anh?” Một nụ cười lượn trên môi cô. Nụ cười soi sáng nơi tối tăm trống rỗng mà cô đang sống trong nhiều ngày qua. Cô theo nhanh ngay sau anh. “Anh nghĩ em là của anh sao?”

“Tôi biết em là của tôi.” Anh bước ra khỏi căn hộ cao cấp của cô và hướng đến thang máy. “Và vì Chúa, không được kí bất cứ giấy tờ gì mà Landon gửi đến nữa- eh?”

CHƯƠNG 19

Bài hát “We are the Champions” vang dội từ dàn âm thanh cực đại của sân vận động hòa lẫn với tiếng reo hò và tiếng dậm chân thành thịch của mười bốn ngàn người hâm mộ bên trong Key. Điệu nhạc chói tai làm nền khi Ty bước lên sân băng. Anh ngược nhìn lên khán đài VIP và hàng ghế mà những người nhà Duffys đang ngồi như thể nó là của họ. Một cơn giận giữ cuộn lên trong bao tử anh và làm nhăn hơn đôi mày của anh khi anh nhìn lên gã đàn ông đã theo đuôi anh và Faith. Kẻ đã thuê ai đó chụp những bức hình bẩn thỉu và hủy hoại cuộc sống của họ. Hoặc ít nhất là chúng đã cố làm vậy.

Landon có thể dọa được Faith, nhưng Ty thì không dễ bị hoảng sợ như vậy. Anh đã từng chống lại những gã còn to hơn và tệ hại hơn Landon Duffy, và anh vẫn chưa từng từ bỏ một trận chiến nào. Anh cũng không buông tay việc này. Đây là trận chiến quan trọng nhất trong cuộc đời anh, và anh nghĩ nó sẽ rất dài và khó khăn. Một phát bẻ cổ Landon, là phương án duy nhất. Duy nhất.

Anh phải giành được cup Stanley. Và anh phải thực hiện được nó mà không có bất cứ hiệp phụ nào. Pittsburgh đã thắng ở trận thứ Ba vì hiệp phụ.

Ty trượt hai lần qua vòng sân đấu và di chuyển vào trong. Lần thứ bảy trong hai tuần qua, anh đối mặt với Sidney Crosby. “Đứa con của Chúa” mới 22 tuổi và có hàm râu của độ tuổi 13. Nhưng tuổi trẻ và thiếu thốn gì đó cho một hàm râu không thể dùng để đánh giá năng lực. Hấn phát bóng mạnh và trượt nhanh và đã từng trong top 5 những cầu thủ xuất sắc nhất của NHL.

“Chuẩn bị thua chưa, Cindy?” Ty hỏi.

“Chuẩn bị đá và mông mi đây, lão già.”

Ty cười. “Tóc dưới của tôi còn nhiều hơn tất cả lông trên mặt cậu cộng lại đấy cậu nhóc.” Anh

thủ thế và chuẩn bị cho lần phát bóng đầu tiên. Faith đang ở kia, đầu đó trong sân vận động, nhưng anh không định nghĩ về điều đó. Nếu anh muốn mọi thứ đi đúng hướng mà anh đã lên kế hoạch thì anh phải tập trung vào trận đấu. Một trận để đời.

Trái bóng rơi xuống. Trận đấu bắt đầu. Cả hai đội đến đây để chiến thắng. Cả hai đều quyết tâm để giành được giải thưởng tối thượng, và Ty biết trận đấu này không dễ dàng.

Hiệp đầu tiên, Daniel ghi điểm với khí thế ngùn ngụt của Chinooks, nhưng 'Đứa Con của Chúa' siết mọi thứ lại vào những giây cuối cùng của hiệp đầu tiên, xác nhận cái mà Ty đã sợ. Một trận đấu khó nhằn và được theo sau bởi hiệp phụ.

Vào hiệp hai, Chinooks chơi bóng biên và trong vài giây đầu tiên của hiệp hai, Ty đã thấy một khe hở trong sân để trái bóng xé toạc lưới của Penguins. Nó là một khe rộng ngoằn ngoèo. Daniel theo bóng, chuyền cho Blake người đã nã nó vào lỗ thứ 5. Khi còi thổi và "Rock and Roll Part 2" lại ầm ầm từ dàn âm thanh, những cầu thủ tụ lại quanh Blake và vỗ vào lưng anh.

Ty trượt đến băng ghế và đổ nước vào miệng mình. Trọng tài bình luận giữa sân băng khi bàn thắng được quay chậm lại trên màn hình cực đại.

Faith đang ở đầu đó ngoài kia. Ty nén xuống và nghĩ về cái địa ngục mà cô đã khiến anh phải trải qua. Sự thật về Landon và những bức ảnh hầu như là một sự so sánh nhẹ nhàng so với những gì anh đã cố xóa bỏ khi tự mình đoán mò. Trí tưởng tượng của anh từ căn bệnh huyền bí đến việc cô đã chán anh hoặc giả cô đã bị cuốn hút bởi người đàn ông khác. Chưa một người phụ nữ nào trên hành tinh này từng làm anh cảm thấy những thứ giống vậy như Faith. Người làm anh cảm thấy như thể cuộc sống của anh tốt đẹp hơn với sự hiện diện của cô. Người làm anh luôn phải kiếm tìm cô trong một căn phòng chật ních người. Người làm anh cảm thấy thích việc cười chỉ vì cô cười.

Không có người phụ nữ nào khác trên hành tinh này đã từng làm anh rối tung như Faith. Trong hai ngày qua anh không thể được cô. Anh tự ra lệnh cho mình phải quên cô đi. Rằng anh tốt hơn nếu không dính dáng đến một phụ nữ. Vậy mà, trước khi anh biết được thì anh đã đứng dưới đại sảnh tòa nhà của cô và đe dọa cô với một quả bom hứa hẹn di tản của cả một tòa nhà.

Có lẽ cha anh đã đúng về anh. Có lẽ anh giống mẹ nhiều hơn ông. Không phải phần bệnh tâm thần, mặc dù tuần trước đã làm anh điên dại lên một chút. Có lẽ mẹ anh đã cảm nhận Pavel những gì anh cảm nhận được từ Faith. Những ấn tượng khó quên thì không thể cứ thế đi vào quên lãng.

Anh em nhà Brooks trượt đến vòng đối mặt giữa sân và Ty quệt ống tay áo lên qua mặt anh. Ánh mắt hăng hái của anh nhìn trái bóng rớt xuống và Crosby ngoắc nó xuống sân băng. "Nhanh lên nào anh bạn." Anh la hét đồng đội mình.

Cup Stanley đang trong tòa nhà, đợi được mang ra và trao cho đội thắng trận. Ty đã làm việc cật lực suốt cuộc đời anh để đạt được mục tiêu đó. Anh đã gần chạm đến nó một hai lần, nhưng

chưa bao giờ anh có được quá nhiều niềm tin vào kết quả. Nhiều hơn là chỉ được thấy tên anh được khắc lên đó. Đêm nay không chỉ là làm gì đó mà ông già chưa bao giờ có thể làm được.

Sau một phút rưỡi, Ty nhảy vượt qua hàng đối thủ và đổi hướng bay. Logan chuyển bóng cho anh và anh đẩy nó vào. Chỉ mới một phút rưỡi trôi qua của hiệp thứ hai và Ty trượt qua sân băng, cản phá Penguin bằng cơ thể của mình vào hàng rào. Anh bị đẩy từ phía sau và bị thui vào lưng, anh quay lại và phản công bằng mũ bảo hộ màu đen. Cú thui của anh hạ cánh và tên tội đồ Penguins ngã xuống sân. Còi thổi và những cú thui dừng lại. Ngoại trừ Sam, người vẫn đang tham gia một hoạt động ngoại trận trong góc sân với một tiền đạo của Pittsburgh. Cả bốn cầu thủ đều bị phạt 3 phút ngoài sân và ngồi trong khu vực phạt bên ngoài những phút cuối cùng của hiệp hai.

“Ngừng nói về những hình phạt ngu ngốc đi,” Ty lên tiếng khi anh ngồi vào chỗ giữa hàng rào, “Và chúng ta chỉ giành được việc này thôi.”

“Anh cũng ở đây,” Sam nhắc nhở anh khi anh chùng nhổ vào khoảng giữa đôi giày trượt của mình.

“Gã trọng tài đã sai.”

“Yeah. Với tôi cũng vậy.”

Chinooks phản kháng lại những tên gieo rắc hình phạt nhưng đội bóng cũng không thể xoay chuyển được tỷ số 3-3.

Vào hiệp 3, Penguins thậm chí còn ghi bàn và duy trì thế thủ chặt khi thời gian bắt đầu gần cạn.

Ty đã kiệt sức. Chân trái của anh rũ như cao su trên giày trượt và anh vừa hít phải cả một ao nước khi anh thở. Chúa ơi, điều cuối cùng anh muốn là bước vào một hiệp phụ nữa.

Khi có cơ hội anh ngồi lên băng ghế và lau khô mặt. Anh nghĩ về Faith và sự từ bỏ đội bóng của cô để cứu lấy cái mộng anh. Hôm qua anh đã phát khùng lên vì nó. Hôm nay, anh phải thừa nhận rằng anh đã sợ hãi một chút. Từ bỏ một đội bóng khúc côn cầu trị giá hàng triệu dollar là cả một địa ngục tràn ngập tình yêu.

Anh ngược lên đồng hồ và còn lại hai phút trước khi anh chạm sân băng. Pittsburgh giành được bóng và Chinooks chiến đấu ngay trước khung thành của họ. Chỉ với 2 giây còn lại, Blake phá bóng và Ty dẫn đầu trên sân băng. Blake chuyển cho Vlad và Vlad phát bóng qua sân băng cho Ty. Khi đồng hồ đếm những giây cuối cùng, Ty phát một cú đánh sệt vào khung thành của Pittsburgh. Trái bóng lướt qua găng tay của thủ môn và rớt phịch ngay cái tổ đằng sau. Tiếng còi cất lên và cả sân vận động trở nên cuồng dại. Băng ghế Seattle trống rỗng và những cầu thủ chất đống trên sân băng và chồm lên nhau. Tiếng kèn om sòm trong sân vận động, lỗ tai của Ty ù cả lên và trái tim anh đập dồn dập. Anh hít vào một hơi khi anh ngã

quỳ xuống ngay dưới chõng chất cầu thủ và cố để không khóc như một cô gái.

Faith bước ra đường hầm và mặc áo đồng phục Chinooks, váy rũ màu trắng, và đôi giày trượt màu hồng mà Ty đã tặng cô. Cô lướt qua một bên khi Pittsburgh Penguins ào qua cô trên lối đi vào phòng thay đồ của đội khách. Mất 15' cô mới qua được đám đông và vòng bảo an. Chinooks đã khai chai champagne đầu tiên và xả nó lên tất cả những người khác ngay lúc cô dừng lại ngay cửa đường hầm. Đội bóng đã thay thế mũ bảo hộ của họ bằng những vòng hoa chiến thắng, ánh mắt cô tìm kiếm và nhìn thấy người thủ quân. Ty đang cầm một chai rượu cỡ lớn, uống một ngụm lớn sau đó lắc mạnh chai rồi phun lên Sam và Blake. Nụ cười của anh làm tim cô rộn rên và làm cay mắt cô. Cô không biết anh định làm gì ngoài việc cô đứng trong đường hầm sau trận đấu. Cô đã nói chuyện với anh đêm qua và sáng nay, nhưng anh vẫn không nói với cô, và cả hai cuộc hội thoại đều sa vào việc cái mà cô đang mặc và màu quần lót của cô.

Những giọt nước mắt rơi khỏi tròng mắt cô khi cô nhìn tấm thảm đỏ trải ra sân băng. Cup Stanley cao 3 foot, sáng bóng, được chạm khắc tên của những anh hùng và những chiến binh, được đặt xuống thảm bởi ban chấp hành Hockey Hall of Fame executives Philip Prichard và Craig Campbell, người đang mặc áo khoác xanh và găng tay trắng. Cô thật sự tự hào về đội bóng của cô và Ty.

Ban chấp hành trao cup cho Ty và anh nhắc bổng tài sản cao quý nhất của môn khúc côn cầu lên trên đầu khi những đồng đội của anh bắn champagne vào mắt anh. Anh cười khi anh hạ thấp chiếc cup nặng 35 pound xuống và ấn môi mình lên lớp bạc lạnh ngắt trước khi anh nâng nó lên lần nữa.

Những người hâm mộ trở nên điên loạn khi Ty bước xuống, trượt quanh sân với chiếc cup trên đầu anh. Sau vài giây sợ hãi, cô tự hỏi phải chăng anh đã quên rằng cô đang đứng chờ anh trong đường hầm như anh đã bảo cô, nhưng khi anh trượt ngang qua, mắt anh bắt gặp mắt cô và nụ cười của anh thậm chí còn tươi hơn. Anh nháy mắt với cô, sau đó trao cup cho Daniel. Một micro được dí vào mặt Ty và anh lau champagne khỏi mắt mình.

“Cảm giác chiến thắng đêm nay như thế nào?” một phóng viên từ ESPN hỏi.

“Tuyệt vời,” anh nói và điều chỉnh vòng hoa trên đầu. “Chúng tôi đã luyện tập thật chăm chỉ vì nó và chúng tôi xứng đáng với nó. Chúng tôi đã phải luyện tập trong những nghịch cảnh. Nó làm chúng tôi mạnh hơn, và tôi biết rằng chúng tôi ước Bressler có mặt ở đây để chung vui giây phút này.”

“Điều gì làm anh bận tâm đêm nay?”

“Pittsburgh là một đội bóng tuyệt vời. Họ đã không từ bỏ hoặc trao cho chúng tôi bất cứ gì. Tôi chỉ nghĩ rằng chúng tôi được ở sân nhà và không bao giờ có việc chúng tôi để thua trước mặt đám đông này.”

Sam tới với Faith từ đằng sau, mang theo một chai champagne cỡ đại và với một miếng xì gà chưa châm lửa trên góc miệng anh “Cô có tin rằng chúng tôi sẽ thắng không Mrs.Duffy? Nó thật sự không thể tin được.” Anh với miếng xì gà, cố gắng và đánh rơi cảm giác có lỗi. “Xin lỗi về quả bom F. Tôi phải mang nó ra kia.”

Cô phá ra cười. “Có thể thông cảm được.”

Anh hếch đầu ra phía sân vận động và chiếc cup đang được trao cho từng cầu thủ bên cạnh. Mỗi cầu thủ đều cầm và hôn vào giải thưởng ao ước khi anh ta bị phun champagne. “Ra chứ?”

Cô nhìn qua Sam đến chỗ Ty, người vẫn đang nói với phóng viên. “Vẫn chưa.” Khi Sam rời khỏi đường hầm, cô nhìn ra sân vận động và những người hâm mộ vẫn còn lấp đầy chỗ ngồi. Sau đó cô ngược nhìn phòng VIP trống rỗng và nén xuống một cục nghẹn thành linh ngay cổ họng cô. Cô nghi ngờ việc Landon đã về nhà.

Cô đã đúng. “Cô đang làm gì ở đây Layla?” hấn hỏi chỉ ngay phía sau cô.

Cô liếc nhìn qua vai. “Trông thế nào hả Sprout? Tôi đang chứng kiến đội bóng của tôi chuyển chiếc cup cho nhau.”

“Không phải đội bóng của cô.”

Cô nhìn vào đôi mắt xanh dương lạnh lẽo và cảm thấy sự thanh thản lan ra trong ngực. Hấn đã làm những việc tệ hại nhất đối với cô và cô vẫn tồn tại. Cuối ngày, cô có thể không có Chinooks nhưng cô vẫn có duy nhất một người đàn ông cô từng yêu thực sự. “Anh thật phiền hà.” Cô khẳng định. “Anh và cái gia đình quá quắt của anh.”

“Mẹ kiếp!” Blake nói khi anh và Vlad bước vào đường hầm để lấy thêm champagne và xì gà. “Tôi không thể tin hấn chỉ việc nói điều đó.” Anh nhìn Faith.

“Điều gì?”

Anh chỉ vào Ty và đám phóng viên quanh anh. “Saint vừa nói hấn sẽ nghỉ hưu. Đây là trận đấu cuối cùng của hấn.”

Miệng Faith dường như há ra và chân mày của cô nhướn lên tận trán. Khi anh nói anh sẽ lo liệu mọi thứ và giữ đội bóng lại cho cô, chưa một giây nào cô từng nghĩ rằng anh sẽ từ bỏ sự nghiệp của mình. “Anh ta tốt hơn là không,” cô nói.

“Nó không thay đổi được gì,” Landon nói. “Nếu cô thử và lật lọng, thì tôi sẽ gửi những bức hình đến mọi tờ báo trong thị trấn.”

Ty tách mình ra khỏi đám phóng viên và bước lên thảm đỏ tiến về phía cô.

“Em sẽ không để anh về hưu,” cô nói khi anh vừa đến.

“Cái gì?” anh cười và đội vòng hoa lên đầu cô. “Anh không thể nghe lời em được.” Nụ cười của anh khựng lại khi anh nhìn thấy Landon. “Em đã nói với hấn là em sẽ không bán đội bóng chưa?”

Cô lắc đầu.

“Cô ta sẽ bán,” Landon cam đoan với Ty. “Cô ta đã kí một lá thư đồng thuận.”

“Phải, và cô ấy cũng đã kí một trong số chúng trước đó. Anh là một người làm kinh doanh mà, Mr.Duffy; anh biết rằng những thỏa thuận đó lúc nào cũng bị bỏ quên. Nếu anh muốn một đội bóng khúc côn cầu, tôi nghe nói rằng đội Wild có thể sắp được rao bán đấy. Đương nhiên đó chỉ là tin đồn nhảm thôi. Cũng giống việc Faith sẽ bán Chinooks cho anh đó.”

Hàm Landon siết lại. “Tao sẽ hủy hoại cả hai bộ bay.”

“Anh có thể thử.” Anh cầm tay Faith kéo cô ra khỏi đường hầm và lên thảm đỏ. “Thật là một cái nhọt ở mông,” anh nói qua tròng cười.

Cổ tay Faith run rẩy và trái tim cô đập dồn trong ngực khi cô theo bên cạnh anh. “Em không thể tin rằng anh đang cười. Khi anh nói em tin anh, anh đã không nói bất cứ gì về việc giã từ sự nghiệp. Bây giờ anh hãy lên đó và nói với các phóng viên rằng đó chỉ là đùa thôi.”

Anh trượt tay đến tấm lưng nhỏ nhắn của cô và đặt miệng anh cạnh tai cô. Thay vì làm như cô yêu cầu, anh lại nói, “Anh yêu em, Faith”

Anh có mùi của mồ hôi và mùi champagne, hơi ấm từ hơi thở của anh và nhiệt độ từ từng từ ngữ của anh luồn lách vào tim cô. Bước chân cô khựng lại vì shock và cố để giữ thăng bằng trên giày trượt của mình. Cô nhìn vào mắt anh và nói, “Em cũng yêu anh.”

Anh lại cười. “anh biết”

“Em yêu anh quá nhiều để có anh từ bỏ sự nghiệp vì em.”

Anh rời khỏi mắt cô khi Marty kéo lê xung quanh với đầy những tấm khiên của thủ môn, nắm chiếc cup cao trên đầu anh ta. “Anh đã chơi khúc côn cầu hầu hết cuộc đời này chỉ để có được lúc này. Bây giờ khi anh ở đây, anh lại khám phá ra rằng nó không đủ. Anh muốn nhiều hơn.” Anh nhìn lại vào khuôn mặt cô. “Anh muốn có em trong đời anh.”

Cô cũng muốn vậy. Nhiều hơn cô từng muốn bất cứ gì. Nhiều hơn tiền bạc, sự an toàn và những viên kim cương lấp lánh. “Phải có cách nào khác.”

Anh lắc đầu. “Không. Điều này đúng. Anh muốn sự nghiệp của mình kết thúc trong vinh quang. Không phải sau đó một vài năm chỉ để theo đuổi những hào quang của đêm nay. Cố để đạt được nó một lần nữa, chỉ để thất vọng. Anh không muốn là một trong những gã đó. Anh không muốn giống như cha. Chính là lúc này.”

“Anh chắc chứ?”

“Chắc”. Họ đi đến đầu tắm tắm và anh nói, “điều này có nghĩa là anh cần một công việc.”

“Vậy sao?”

“Phải, và bởi vì anh không có kỹ năng nào khác ngoài việc chơi khúc côn cầu. Anh chắc sẽ thất nghiệp dài dài.”

“Em đã thấy một tờ tuyển dụng dán ở Gas-N-Go.”

Anh cười. “Anh nghĩ là có thể em sẽ cần dùng một tay săn nhân tài chuyên nghiệp nữa.” Họ dừng lại ở giữa sân băng khi anh uốn cong lưng cô qua cánh tay anh và nhìn xuống mặt cô. Đám đông trở lên điên cuồng.

“Anh định làm gì vậy?” Cô thở hổn hển.

“Đảm bảo là những tấm ảnh đó chỉ là tin cũ rích. Miệng anh tìm cô và anh hôn cô nồng nàn trên kênh truyền hình quốc tế. Ngay trước tất cả Chinooks và mười bốn ngàn người hâm mộ, nụ hôn ngây ngất cho đến khi cô hoa cả mắt và anh đã chắc rằng mọi người đều đã tiếp thu được vấn đề.

Mọi người ngoại trừ Sam. “Đến lượt tôi.”

Ty lắc đầu khi anh ôm cô gần hơn. “Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó.”

Alexander Dumont nhắc bóng chiếc cup qua đầu và hú một tiếng kiểu Tarzan khi Logan lắc một chai mới của Moet. Giữa màn sương ngọt ngào của champagne hảo hạng, Ty thấp miêng xuống cạnh tai cô. “Chỉ có một thứ có thể làm đêm nay thậm chí còn tuyệt hơn bây giờ.”

“Sao?”

“Em và anh. Bồn tắm nước nóng và những hành vi cực kì không đứng đắn.”

~The End~

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>